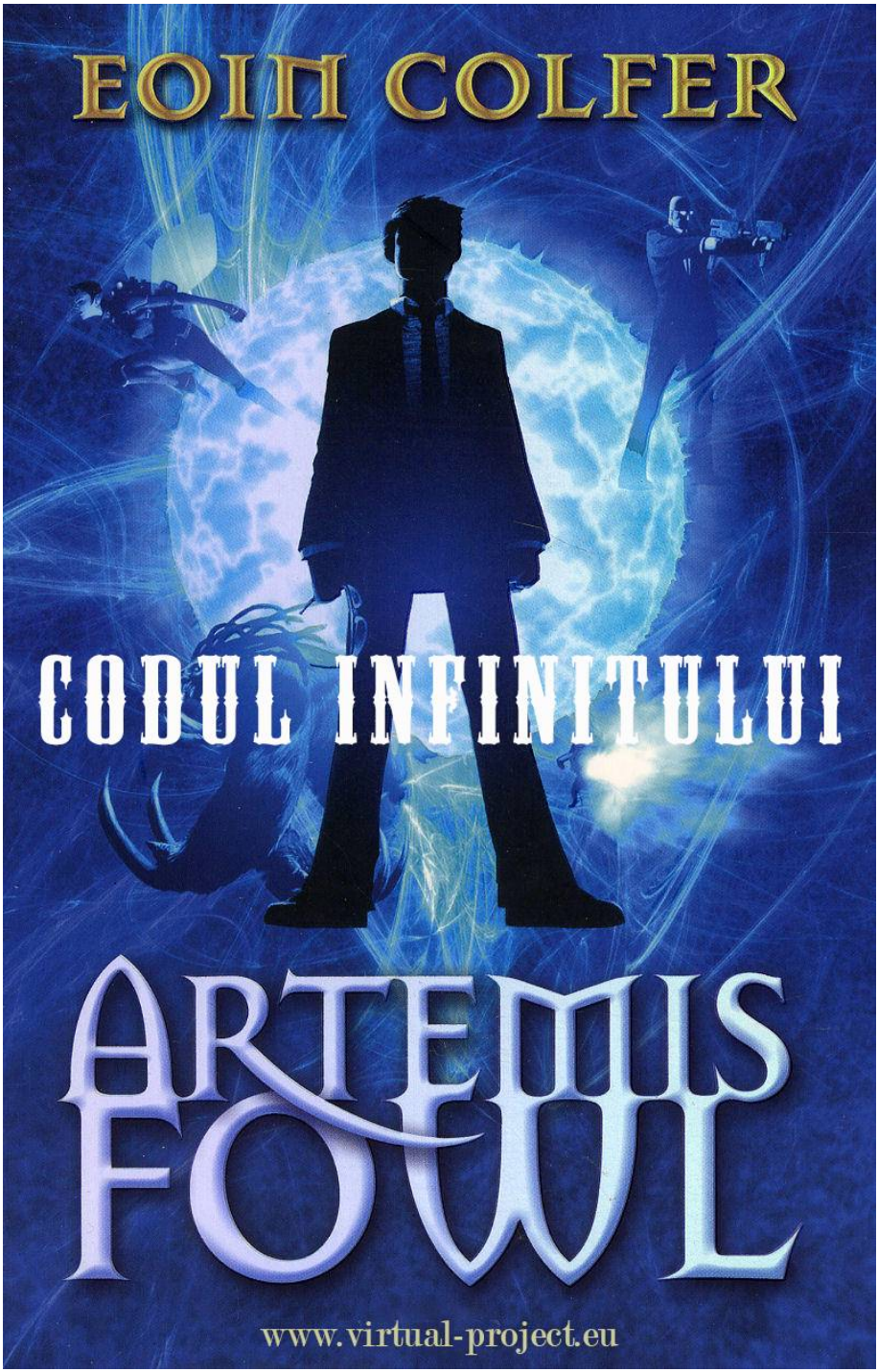
EOIN COLFER
CODUL INFINITULUI
ARTEMIS FOWL
www.virtual-project.eu

EOIN COLFER

Seria
ARTEMIS FOWL

Original: The Eternity Code
(Artemis Fowl #3)

CODUL INFINITULUI

Traducere din limba engleză:
DIANA DRĂGĂNESCU

virtual-project.eu

rao international publishing company
2006

• PROLOG •

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL,
CD-UL 2. CODAT.

În ultimii doi ani, afacerile mele au prosperat fără ca vreunul dintre părinții mei să fi avut vreun amestec. În tot acest timp, am vândut piramidele unui om de afaceri din Occident, am falsificat și am vândut la licitație jurnalele pierdute ale lui Leonardo da Vinci și am luat de la Poporul elfilor o bună parte din aurul lor prețios. Dar libertatea mea de a complota pare să se apropie de sfârșit. În timp ce scriu aceste rânduri, tatăl meu zace într-un spital din Helsinki, unde se reface după doi ani în care a fost ținut în captivitate de mafia rusească, încă retrăiește în stare de inconștiență tot calvarul, dar se va trezi în curând și va prelua din nou controlul asupra finanțelor familiei Fowl.

Cu cei doi părinți prezenți la conacul Fowl, îmi va fi imposibil să mă ocup de afacerile mele ilegale fără să fiu depistat. În trecut, toate astea n-ar fi reprezentat o problemă, căci tatăl meu fusese un escroc mai mare decât mine. Dar mama a hotărât că familia Fowl se va îndrepta.

Totuși, mai e încă timp pentru o ultimă misiune. Una pe care mama n-ar aproba-o nici în ruptul capului. Nici Poporul elfilor nu cred că va fi prea încântat de ea. Așa că n-o să le spun nimic.

• PARTEA ÎNTÂI • ATACUL

• Capitolul 1 • Cubul

***RESTAURANTUL EN FIN*,**
KNIGHTSBRIDGE, LONDRA

Artemis Fowl era aproape mulțumit.

Tatăl lui urma să fie externat în curând din spitalul din Helsinki. Cât despre el, nu putem spune decât că era foarte nerăbdător să servească un prânz delicios la En Fin, un restaurant londonez cu specific marinăresc, unde dintr-o clipă în alta trebuia să sosească și partenerul său de afaceri.

Bodyguardul, Butler, nu era totuși chiar atât de relaxat. De fapt, el nu era niciodată relaxat – dacă ar fi lăsat câtuși de puțin garda jos, n-ar mai fi fost astăzi unul dintre cei mai temuți oameni din lume. Uriașul eurasiatic se perinda printre mesele bistroului de pe Knightsbridge, verificând nivelul de siguranță și având grijă ca drumurile spre ieșire să fie libere.

— Porți dopurile de urechi? își întrebă el stăpânul.

Artemis oftă adânc.

— Da, Butler. Deși mă îndoiesc să fie vreun pericol pe aici. Pentru numele lui Dumnezeu, o întâlnire în miezul zilei e o chestie cât se poate de legală.

Dopurile de urechi erau de fapt niște bureți antifonici obținuți din căștile Poliției Elementelor Subpământene a elfilor. Butler capturase căștile, împreună cu o comoară tehnologică, în urmă cu un an, când, datorită uneia dintre stratagemele lui Artemis, intrase în conflict cu o echipă de intervenție a elfilor. Bureții erau obținuți în laboratoarele LEP și aveau membrane micuțe și poroase care se închideau automat atunci când nivelul decibelilor depășea standardele de siguranță.

— Poate că ai dreptate, Artemis, dar în ceea ce-i privește pe asasini, un lucru e sigur: le place să atace prin surprindere.

— Tot ce-i posibil, răspunse Artemis, studiind cu atenție secțiunea antreurilor din meniu. Cine ar avea vreun motiv să ne omoare?

Butler aruncă o privire aspră uneia dintre persoanele care luau

masa acolo. Femeia căreia îi fusese adresată privirea avea pe puțin optzeci de ani.

— E posibil să nu fie neapărat pe urmele noastre. Adu-ți aminte că Jon Spiro e un om puternic. A falimentat o mulțime de companii. Am putea fi prinși la mijloc într-un schimb de focuri.

Artemis dădu din cap. Ca de obicei, Butler avea dreptate, lucru care explică de ce erau amândoi încă în viață. Jon Spiro, americanul pe care trebuia să-l întâlnească, era exact genul de persoană care atrăgea gloanțele asasinilor. Un miliardar de succes din industria IT-ului, cu un trecut incert și o mulțime de relații dubioase. Gurile rele spuneau că Fission Chips, compania sa, ajunsese în vârf datorită unor lucrări de cercetare furate. Desigur, nimic nu fusese vreodată dovedit – deși procurorii din Chicago își dăduseră toată silința, în repetate rânduri.

O chelneriță se îndreptă către ei, zâmbindu-le fermecător.

— Salutare, tinere! Ai dori să vezi meniul pentru copii?

Vena de pe tâmpla lui Artemis începu să pulseze.

— Nu, domnișoară, nu doresc să văd „meniul pentru copii”. Sunt convins că „meniul copiilor” însuși este mult mai gustos decât mâncărurile pe care le conține. Aș dori să comand din meniul principal. Sau nu serviți pește minorilor?

Chelnerița zâmbi strângând din dinți. Vocabularul lui Artemis avea efectul ăsta asupra majorității oamenilor.

Butler își roti ochii prin încăpere, în timp ce Artemis se întreba cine și-ar dori să îl vadă mort. Pentru început, majoritatea ospătarilor și a croitorilor din Europa.

— Cum să nu, domnule, se bâlbâi nefericita chelneriță. Orice doriți.

— Aș vrea un amestec de rechin cu pește-spadă, prăjit la tigaie și asezonat cu legume și cartofi noi.

— Și de băut?

— Apă minerală. Irlandeză, dacă aveți. Și fără gheața, vă rog. Căci gheața voastră e obținută în mod sigur din apa de la robinet, și n-ar face altceva decât să strice gustul apei minerale.

Chelnerița se precipită spre bucătărie, răsuflând ușurată că scăpase de tânărul palid de la masa șase. Odată, văzuse un film cu vampiri. Strigoiul avea aceeași privire hipnotică. Poate că puștiul vorbea ca un adult, fiindcă avea de fapt vreo cinci sute de ani.

Artemis zâmbi fericit cu gândul la mâncare, inconștient de

consternarea pe care o provocase.

— O să dai lovitura la balurile de la școală! comentă Butler.

— Poftim?

— Săraca fată, aproape că-i dăduseră lacrimile. N-ar strica să fii politicos din când în când.

Artemis era uimit. Butler își exprima rareori părerile în probleme personale.

— Nu prea mă văd la balurile de la școală, Butler.

— Nu dansul contează. E vorba de comunicare.

— Comunicare, zise zeflemitor tânărul domn Fowl. Sunt convins că nu există un alt tânăr de vârsta mea care să aibă un asemenea vocabular.

Butler tocmai se pregătea să explice diferențele dintre vorbire și comunicare, când ușa restaurantului se deschise. Un omuleț cu fața arsă de soare, însoțit de un uriaș, își făcu apariția. Jon Spiro și garda lui de corp.

Butler se aplecă și-i șopti protejatului său la ureche:

— Fii atent, Artemis. Îl cunosc pe uriaș după reputație.

Spiro își făcu loc printre mese cu brațele întinse. Era un american de vârstă mijlocie, slab ca o așchie, și nu mult mai înalt decât Artemis. În anii 1980 se ocupase de transporturi navale; în anii 1990 făcuse avere din acțiuni și speculații la bursă. Acum venise rândul comunicațiilor. Purta un costum alb de in, iar pe încheieturile mâinilor și pe degete avea suficiente bijuterii cât să acopere Taj Mahal-ul cu o foiță de aur.

Artemis se ridică să-și salute asociatul.

— Domnule Spiro, bine ați venit!

— Sal'tare, micuțule Artemis Fowl! Ce naiba mai faci?

Artemis îi strânse mâna. Bijuteriile industriașului zăngăniră mai ceva decât coada unui șarpe cu clopoței.

— Sunt bine. Mă bucur că ați putut veni.

Spiro își trase un scaun.

— Artemis Fowl vine cu o propunere! Aș fi mers și pe cioburi doar să ajung aici.

Bodyguarzii celor doi se evaluau fățiș. În afara structurii lor masive, erau complet diferiți. Butler era întruchiparea spiritului temperat. Costum negru, cap ras, și atât de discret pe cât poate fi un om de doi metri înălțime. Nou-venitul avea părul de un blond decolorat, un tricou sfâșiat, și cercei masivi de argint în urechi. Era

genul de om care nu voia să treacă neobservat sau să fie uitat cu ușurință.

— Arno Blunt – zise Butler. Am auzit multe despre tine.

Blunt se postă lângă umărul lui Spiro.

— Butler. Unul din celebra familie Butler – rosti și Blunt tărăgănat, cu un accent neo-zeelandez. Am auzit că voi sunteți cei mai buni. Cel puțin așa mi s-a spus. Să speram că n-o să fie cazul să aflăm pe propria piele.

Spiro râse. Sună ca o cutie plină cu greieri.

— Arno, te rog, suntem între prieteni. Nu-i momentul pentru amenințări.

Butler nu era chiar atât de sigur. Instinctul lui de soldat îi bâzâia în ceafă ca un cuib de viespi. Era ceva putred la mijloc.

— Așadar, prietene, să trecem la afaceri! zise Spiro fixându-l pe Artemis cu ochii săi întunecați. Am salivat tot drumul cât am străbătut Atlanticul. Ce ai pentru mine?

Artemis se încruntă. Spera că afacerile mai pot aștepta până după masă.

— N-ai dori să vezi meniul?

— Nu. Nu mănânc prea mult. Pastile și lichide, în special. Probleme cu stomacul.

— OK – zise Artemis punând pe masă o servietă de aluminiu. Să trecem atunci la afaceri.

Cu o mișcare bruscă deschise capacul servietei și scoase la lumină un cub roșu de mărimea unui CD-player portabil, înconjurat de o spumă albastră.

Spiro își curăță ochelarii cu vârful cravatei.

— Ce-mi văd ochii, copile?

Artemis puse cutia strălucitoare pe masă.

— Viitorul, domnule Spiro. Înainte de a se fi întâmplat.

Jon Spiro se aplecă, uitându-se cu atenție.

— Mie îmi pare mai degrabă un prespapier.

Arno Blunt chicoti, aruncându-i o privire ironică lui Butler.

— Să facem o demonstrație atunci, zise Artemis ridicând cutia de metal.

Apăsă un buton și dispozitivul prinse viață. Fațetele se desfăcură și scoaseră la iveală un ecran cu difuzoare.

— Drăguț – mormăi Spiro. Am zburat cinci sute de kilometri pentru un mini-televizor.

Artemis clătină din cap.

— Un minitelevizor, dar totodată și un computer controlat vocal, un telefon mobil și un instrument de diagnosticare. Această cutiuță poate citi orice fel de informație, de pe orice fel de suport: electronic sau organic. Poate reda clipuri video, imagini de pe CD-uri, DVD-uri, se poate conecta on-line, poate descărca e-mail-uri și poate pătrunde în orice calculator. Îți poate scana până și pieptul ca să-ți măsoare bătăile inimii. Bateria sa rezistă timp de doi ani și, bineînțeles, dispozitivul este portabil.

Artemis făcu o pauză, așteptând efectul.

Ochii lui Spiro păreau uriași în spatele lentilelor.

— Vrei să spui că această cutie…?

— Va scoate din uz orice altă tehnologie. Instalațiile tehnice ale computerului tău vor fi de prisos.

Americanul trase aer în piept cu nesaț.

— Dar cum? Cum?!

Artemis întoarse cutia pe cealaltă parte. Un senzor infraroșu pâlpâia în spatele ei.

— Acesta este secretul. Un senzor multifuncțional. Poate citi orice îi ceri și, dacă sursa e programată, poate intra în contact cu orice satelit.

— Dar e ilegal, nu-i așa? întrebă Spiro amenințându-l cu degetul.

— Nu, nu, spuse Artemis zâmbind. Nu există legi împotriva unui astfel de fenomen. Și nici nu vor exista pentru cel puțin doi ani după ce va apărea. Uite cât le-a luat ca să oprească Napster-ul!

Americanul își propti capul în mâini. Era prea mult.

— Nu înțeleg. Asta e cu ani, ba cu zeci de ani mai avansat decât tot ceea ce avem noi până acum. Nu ești decât un puști de treisprezece ani? Cum ai făcut asta?

Artemis se gândi o clipă. Ce-ar fi putut să-i spună? Că acum un an și patru luni Butler capturase un detașament al Poliției Subterane a Elfilor și că le confiscase tehnologia magică? Și că după aceea el preluase componentele și construise cutia asta minunată? Greu de crezut.

— Hai să spunem, domnule Spiro, că sunt un puști foarte isteț.

Spiro își miji ochii.

— Poate nu chiar atât de isteț pe cât ai vrea să te credem. Vreau o demonstrație.

— Mi se pare corect, aprobă Artemis. Aveți un telefon mobil?

— Desigur.

Spiro își așeză mobilul pe masă. Era ultimul model de Fission Chips.

— E securizat, presupun?

Spiro dădu arogant din cap.

— Criptare pe 500 de bites. Cel mai bun din clasa lui. Nu vei reuși să intri în Fission 400 fără un cod.

— Vom vedea.

Artemis îndreptă senzorul spre receptor. Ecranul afișă instantaneu componentele mobilului.

— Descarc? întrebă o voce metalică în difuzor.

— Confirmat.

În mai puțin de o secundă, treaba era rezolvată.

— Descărcare completă, confirmă vocea dinăuntru cu o vagă autosatisfacție.

Spiro era uluit.

— Nu pot să cred. Mecanismul costă douăzeci de milioane de dolari.

— Irelevant – zise Artemis arătându-i ecranul. Ai dori să suni acasă? Său să faci vreun transfer? N-ar trebui să-ți știi numerele de cont pe o cartelă SIM.

Americanul se gândi câteva secunde.

— E o păcăleală, zise într-un final. Probabil că știai deja de telefonul meu. Cumva, nu știu cum, ai avut acces la el mai înainte.

— Logic, zise Artemis. M-așteptam la asta. Mai dă-mi un test.

Spiro își roti ochii prin restaurant, bătând cu degetele în masă.

— Acolo, zise arătând un raft cu casete video de deasupra barului. Pune una din casetele alea.

— Asta-i tot?

— E suficient pentru început.

Arno Blunt dădu un adevărat spectacol scormonind printre casete și alegând în cele din urmă una fără etichetă. O trânti pe masă făcând să sară în aer tacâmurile.

Artemis rezistă imboldului de a-și da ochii peste cap și așeză cutia roșie direct pe suprafața casetei.

O imagine a conținutului casetei apăru pe micul ecran cu plasmă.

— Descarc? întrebă cutia.

Artemis încuviință.

— Descarcă, prelucrează, rulează.

Operațiunea se sfârși din nou în mai puțin de o secundă. Un episod dintr-un serial vechi începu să se deruleze.

— Calitate de DVD, comentă Artemis. Indiferent de calitatea produsului inițial, C Cube va upgrada.

— Cine?

— C Cube, repetă Artemis. E numele pe care l-am dat cutiuței. Cubul care vede tot[1].

Spiro luă caseta.

— Verific-o! ordonă el întorcându-se către Arno Blunt.

Bodyguardul blond deschise televizorul de la bar și introduse caseta în aparatul video. *Coronation Street* apăru pe ecran. Același spectacol. De o calitate mult mai proastă.

— Te-ai convins? întrebă Artemis.

— Aproape. Un ultim test. Am impresia că sunt supravegheat de guvern. Poți să verifici?

Artemis se gândi un moment, apoi se adresă din nou cutiei roșii.

— Cubule, detectezi vreo metodă de supraveghere concentrată asupra acestei clădiri?

Mașinăria bâzâi o clipă.

— Cea mai puternică rază ionică se află la optzeci de kilometri distanță pe direcția vest, emanând din satelitul SUA, număr de cod ST 1132 P, înregistrat la CIA. Timpul estimativ de sosire este de opt minute. Mai există de asemenea și câteva sonde LEP conectate la…

Artemis tăie sonorul înainte ca dispozitivul să dea mai multe informații. Se pare că acele componente magice ale computerului reușeau să capteze și dispozitivele de supraveghere ale LEP.

Dacă încăpeau pe mâinile cui nu trebuia, informațiile puteau fi devastatoare pentru siguranța elfilor.

— Ce s-a întâmplat, băiete? Cutia încă mai vorbea. Cine este LEP-ul?

Artemis ridică din umeri.

— Nu plătești, nu primești, cum spuneți voi americanii. Un exemplu e suficient. CIA și nimic mai mult.

— CIA, suspină Spiro. Mă suspectează că am vândut secrete militare. Și-a redirecționat sateliții doar ca să dea de mine.

— Sau de mine, adăugă Artemis.

— Sau poate că de tine, încuviință Spiro. Cu fiecare secundă pari din ce în ce mai periculos.

Arno Blunt chicoti.

Butler îl ignoră. Unul din ei trebuia să se poarte ca un profesionist.

Spiro își trosni degetele, obicei pe care Artemis îl detesta.

— Mai avem opt minute, puștiule, așa că hai să trecem la fapte. Cât vrei pe cutie?

Artemis era absent, gândindu-se la informațiile despre LEP pe care Cubul fusese cât pe ce să le dezvăluie. Într-un moment de neatenție, aproape că își expusese prietenii din subteran exact genului de om care i-ar fi exploatat.

— Îmi cer scuze. Ce spuneai?

— Te întrebam cât ceri pe cutie?

— În primul rând, este un Cub, și în al doilea rând, nu este de vânzare.

Jon Spiro trase adânc aer în piept.

— Nu e de vânzare? M-ai pus să traversez Atlanticul pentru un lucru pe care nu intenționezi să îl vinzi? Ce se întâmplă aici?

Butler își încleștă degetele pe mânerul revolverului de la cingătoare. Mâinile lui Arno Blunt dispărură și ele la spate. Tensiunea atinse punctul culminant.

— Domnule Spiro. Jon. Nu sunt prost. Sunt conștient de valoarea Cubului. Nu există suficienți bani pe lume ca să-l poată cumpăra. Oricât de mulți bani mi-ai da, într-o săptămână va valora de două ori mai mult.

— Și atunci care-i afacerea, Fowl? întrebă Spiro printre dinți. Ce-mi propui?

— Îți dau un an la dispoziție. Pentru un preț corespunzător sunt dispus să-mi țin Cubul departe de piață timp de un an.

Jon Spiro se jucă cu brățara inscripționată cu inițialele sale. Un cadou pe care și-l făcuse de ziua lui.

— Vei ține sub tăcere tehnologia timp de un an?

— Corect. Așa vei avea suficient timp la dispoziție să-ți vinzi acțiunile înainte să se prăbușească și să folosești profitul pentru a investi în industria Fowl.

— Dar nu există o industrie Fowl.

Artemis zâmbi afectat.

— Va exista.

Butler își strânse stăpânul de umăr. Nu era o idee bună să momești pe cineva ca Jon Spiro.

Dar Spiro nici măcar nu prinse poanta. Era prea ocupat sa calculeze și să-și răsucească grijile pe toate părțile, odată cu brățara.

— Prețul tău? întrebă el în cele din urmă.

— Aur. O mie de metri cubi de aur, răspunse moștenitorul averii Fowl.

— E vorba de mult aur.

Artemis ridica din umeri.

— Îmi place aurul. Își păstrează valoarea. Și, oricum, e o nimica toată în comparație cu ce-ți aduce această afacere.

Spiro reflectă îndelung. Lângă umărul lui, Arno Blunt continua să-l fixeze pe Butler.

Bodyguardul lui Fowl clipi des: în cazul unei confruntări, niște ochi uscați nu ar fi făcut altceva decât să-i micșoreze avantajul.

— Să zicem că nu-mi plac condițiile tale, spuse Jon Spiro. Să spunem că mă hotărăsc să iau micul tău dispozitiv cu mine chiar acum.

Pieptul lui Arno Blunt se umflă și mai tare.

— Chiar dacă ai reușit să iei Cubul, tot nu ți-ar fi de niciun ajutor, zise Artemis zâmbind. Tehnologia depășește cu mult imaginația inginerilor tăi.

Spiro schiță un zâmbet.

— O, sunt sigur că s-ar descurca. Chiar dacă ar dura câțiva ani, pentru tine oricum nu ar conta. Nu acolo unde te duci.

— Dacă mă duc undeva, atunci secretele Cubului merg cu mine. Fiecare funcție a sa este codată pe timbrul vocii mele. Este un cod destul de inteligent.

Butler își îndoi ușor genunchii, gata să țâșnească.

— Pun pariu că putem sparge codul. Am o echipă strașnică la Fission Chips.

— Iartă-mă că nu sunt impresionat de „echipa ta cea strașnică”. Până acum, ești în urma celor de la Phonetix cu câțiva ani.

Spiro sări în picioare. Detesta cuvântul cu P. Phonetix era singura companie de comunicații ale cărei acțiuni valorau mai mult la bursă decât cele ale Fission Chips.

Își bătu ușor bodyguardul pe umăr.

— Știi ce ai de făcut.

Blunt dădu din cap. Știa. Și abia aștepta. Pentru prima dată de la începutul întâlnirii, Artemis uită de mâncare și se concentră exclusiv asupra situației prezente. Nu mergea conform planului.

— Domnule Spiro, nu poți vorbi serios. Suntem într-un loc public, înconjurați de civili. Omul tău nici nu se poate pune cu Butler. Dacă

vei profera în continuare asemenea amenințări absurde, voi fi forțat să-mi retrag oferta și să fac public adevărul despre C Cub.

Spiro își așează mâinile pe masă.

— Ascultă, puștiule, șopti el. Îmi placi. Peste câțiva ani ai fi putut ajunge ca mine. Dar ai pus vreodată pistolul la tâmplă cuiva? Și apoi ai apăsat pe trăgaci?

Artemis nu răspunse.

— Nu? mormăi Spiro. Câteodată asta-i tot ce-ți trebuie. Curaj. Iar tu nu-l ai.

Artemis nu își găsea cuvintele. Lucru care i se întâmplase doar de două ori de când împlinise cinci ani. Butler făcu un pas înainte ca să umple tăcerea. Amenințările directe erau specialitatea lui.

— Domnule Spiro, nu încerca să ne intimidezi. O fi Blunt mare, dar îl pot rupe ca pe un vreasc. Și apoi n-o să mai fie nimeni între noi doi. Și, crede-mă pe cuvânt, nu vreau s-ajungem la asta.

Zâmbetul lui Spiro se lărgi peste dinții săi îngălbeniți de nicotină ce păreau o pată de melasă.

— O, n-aș putea spune că nu mai e chiar nimeni între noi.

Butler avu senzația că se duce la fund. Aceeași senzație pe care o ai când te afli în bătaia laserelor. Fuseseră trași pe sfoară. Spiro reușise cumva să-l păcălească pe Artemis.

— Hei, Fowl – zise americanul – mă întreb de ce durează atât ca să-ți aducă prânzul?

•

Totul se petrecu într-o clipită. Spiro pocni din degete și fiecare client din En Fin își scoase câte o armă de sub haină. Doamna de optzeci de ani arăta dintr-odată mult mai înspăimântătoare cu revolverul în mâna sa osoasă. Doi chelneri înarmați ieșiră din bucătărie mânuind două pistoale-mitralieră. Butler nu avu timp nici să respire.

Spiro răsturnă solnița.

— Șah și mat. Am câștigat, puștiule.

Artemis încercă să se concentreze. Trebuia să existe o scăpare. Întotdeauna existase una. Doar că nu apărea. Fusese tras pe sfoară. Poate în mod fatal. Niciun alt om nu-l întrecuse vreodată în istețime pe Artemis Fowl. Dar era suficient să se întâmple o dată.

— Acum plec, zise Spiro băgând C Cubul în buzunar. Înainte ca raza satelitului să apară, și, odată cu ea, și ceilalți. Acei LEP. N-am auzit niciodată de o asemenea agenție. Și, imediat ce o să pun în

funcțiune mecanismul ăsta, își vor dori ca nici ei să nu fi auzit vreodată de mine. E o plăcere să fac afaceri cu tine.

În drum spre ușă Spiro îi făcu cu ochiul bodyguardului său.

— Ai șase minute la dispoziție, Arno. Un vis devenit realitate, nu? Vei fi cel care l-a răpus pe marele Butler.

Se întoarse spre Artemis, nerezistând tentației de a face o ultimă glumă.

— Și, apropo, Artemis nu este nume de fată?

Și dispăru în mulțimea pestriță de turiști de pe strada principală.

Bătrânica închise ușa după el. Clinchetul răsună în tot restaurantul.

Artemis se hotărî să preia inițiativa.

— Și acum, doamnelor și domnilor, zise el încercând să nu se uite în țevile armelor, sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere.

— Liniște, Artemis!

Abia după un timp, creierul lui Artemis realiză că Butler fusese cel care îi ordonase să tacă. Într-o manieră chiar impertinentă.

— Poftim?

Butler îi astupă gura stăpânului său.

— Liniștește-te, Artemis! Oamenii ăștia sunt profesioniști, nu te poți târgui cu ei.

Blunt își roti capul trosnindu-și oasele.

— Ai dreptate, Butler. Suntem aici ca să te ucidem. Imediat ce domnul Spiro a primit telefonul, am început să trimitem oamenii. Nu-mi vine să cred că te-ai lăsat păcălit, omule. Probabil că îmbătrânești.

Nici lui Butler nu-i venea să creadă. Era o vreme când ar fi filat orice loc de întâlnire cu o săptămână înainte. Poate că îmbătrânea, dar era o șansă perfectă să nu îmbătrânească și mai tare.

— OK, Blunt, zise Butler întinzându-și palmele goale înainte. Acum între noi doi.

— Foarte nobil, zise Blunt. Presupun că ăsta este codul tău de onoare asiatic. Dacă tu crezi că te voi lăsa să ieși cumva de aici, ești nebun. E o afacere cât se poate de simplă. Eu te împușc. Tu mori. Fără confruntări directe. Fără duel.

Blunt își duse leneș mâna la cingătoare. De ce să se grăbească? O singură mișcare de-a lui Butler și o duzina de gloanțe își vor găsi ținta.

Creierul lui Artemis părea să se fi oprit. Șirul obișnuit de idei secase. „Voi muri, se gândi el. Nu pot să cred.”

Butler zise ceva. Artemis se hotărî să asculte.

— Richard de York a luptat în zadar, zise bodyguardul pronunțând clar.

Blunt înfileta un amortizor pe țeava pistolului.

— Ce spui? Ce pălăvrăgeală mai e și asta? Să nu-mi spui că marele Butler se dă bătut. Să vezi când le-oi spune băieților!

Dar bătrânica părea îngândurată.

— Richard de York… știu asta.

Artemis știa și el. Era codul verbal pentru detonarea grenadei sonice prinse sub masă. Unul dintre micile dispozitive de securitate ale lui Butler. Tot ce le lipsea era încă un cuvânt și grenada ar fi explodat, propagând o puternică rază de încărcătură fonică prin clădire, care ar fi spart orice fereastră și orice timpan. Nu ar fi fost nici urmă de fum sau scântei, dar oricine s-ar fi aflat pe o rază de zece metri fără căști la urechi, s-ar fi confruntat după cinci secunde cu o durere puternică. Un singur cuvânt.

Bătrânica se scărpină în cap cu țeava revolverului.

— Richard de York? Îmi amintesc. Călugărițele ne-au învățat despre asta la școală. Richard de York s-a luptat în zadar. E unul dintre acele trucuri pentru memorare. Sunt culorile curcubeului.

Curcubeu. Ultimul cuvânt. Artemis își aminti. La timp ca să-și descleștеze fălcile. Dacă ar fi ținut dinții strânși, undele sonice i-ar fi împrăștiat ca pe niște bucăți de zahăr.

Grenada bubui comprimat, aruncând unsprezece oameni în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii. Cei norocoși s-au lovit de glasvanduri și au trecut prin ele. Cei mai puțin norocoși au fost azvârliți în blocuri de beton. Unele lucruri s-au spart. Nu și betonul.

Artemis era la adăpost în strânsoarea ca de urs a lui Butler. Bodyguardul se „ancorase” de un toc solid de ușă ținându-l în brațe pe băiat.

Și mai avură câteva avantaje față de asasinii plătiți ai lui Spiro: dinții lor rămăseseră intacți, iar bureții antifonici le protejaseră timpanele.

Butler inspectă camera. Asasinii se aflau toți pe podea ținându-se cu mâinile de urechi. Se vor uita cruciș câteva zile bune de-aici încolo.

Butler își trase pistolul Sig Sauer dintr-un toc de pe umăr.

— Stai aici! îi ordonă lui Artemis. O să merg să verific bucătăria.

Artemis se așeză pe scaun și trase aer în piept tremurând. Erau

înconjurați de o învălmășeală de praf și gemete.

Dar încă o dată Butler le salvase pielea. Nu era chiar totul pierdut. Încă mai puteau să-l prindă pe Spiro înainte să părăsească țara. Butler avea o cunoștință la Heathrow Security: Sid Commons, care făcuse parte din Beretele Verzi. Lucraseră împreună ca bodyguarzi la Monte Carlo.

O siluetă uriașă își făcu apariția stând în lumina soarelui. Era Butler, întors din recunoaștere. Artemis respiră adânc, simțindu-se extrem de emoționat.

— Butler, începu el. Trebuie să vorbim neapărat despre salariul tău.

Dar nu era Butler. Era Arno Blunt. Ținea ceva în ambele mâini. În palma stângă două conuri mici de spumă galbenă.

— Dopuri de urechi, scuipă el printre dinții sparți. Le port întotdeauna înainte de o intervenție. Bună treabă, nu?

În mâna dreaptă Blunt ținea un pistol cu amortizor.

— Tu primul, zise el. Apoi gorila.

Arno Blunt armă pistolul, ținti imediat și trase.

• Capitolul 2 • Izolarea

***HAUEN CITY*,**
ELEMENTELE SUBPĂMÂNTENE

Deși Artemis nu intenționase un asemenea lucru, scanarea sateliților de supraveghere cu ajutorul Cubului avea să provoace o serie de consecințe nedorite. Coordonatele de cercetare fuseseră atât de vagi, încât Cubul nu sondase adânc doar văzduhul, ci trimisese unde și în subteran.

Dedesubt, Poliția Elementelor Subpământene era în alertă maximă din cauza ultimei revolte a goblinilor. La trei luni după ce încercaseră să preia puterea, majoritatea capilor răscoalei se aflau în arest. Totuși, prin tunelele din Haven City mai bântuiau încă grupuri răzlețe ale triadei B'wa Kell, înarmate cu lasere ilegale Softnose.

Toate forțele LEP disponibile fuseseră înrolate în Operațiunea Mop-Up{2} pentru a restabili ordinea înainte de începerea sezonului turistic. Ultimul lucru pe care și-l dorea Consiliul Municipal era ca turiștii să-și cheltuiască în voie aurul prin Atlantis, din cauză că piața centrală din Haven City nu mai era un loc destul de sigur pentru

hoinăreală. La urma urmelor, turismul aducea optsprezece procente din venitul global al orașului.

Căpitanul Holly Short fusese detașată de la Brigada de Recunoaștere. În mod normal, misiunea ei era să zboare pe urma elfilor care se aventuraseră la suprafață fără viză. Dacă vreunul dintre elfii dezertori ar fi fost capturat de Noroioși, atunci Haven City n-ar mai fi fost chiar un paradis. Așa că, până când toate bandele de goblini aveau să se afle în închisoarea Howler's Peak lingându-și rănile, îndatoririle lui Holly erau acelea ale unui ofițer LEP obișnuit: acțiune rapidă la cel mai mic semn de alertă B'wa Kell.

Astăzi, Holly escorta către sediul central al poliției patru goblini scandalagii, care urmau să fie judecați. Goblinii fuseseră găsiți dormind într-un magazin cu delicatese din insecte, cu burțile umflate după o noapte de ospăț copios. Norocul lor că Holly sosise la timp, altfel dorful care deținea magazinul i-ar fi aruncat la prăjit în fundul cuptorului.

Însoțitorul lui Holly în operațiunea Mop-Up nu era nimeni altul decât caporalul Grub Kelp, fratele mai mic al celebrului căpitan Bucluc, unul dintre cei mai decorați ofițeri LEP.

— Mi-am rupt o unghie în timp ce îi puneam cătușele ultimului goblin, se plânse tânărul în timp ce-și rodea un deget.

— Dureros, zise Holly încercând să pară solidară.

Se deplasau spre sediul central al poliției pe un val magnetic, cu făptașii încătușați în spatele dubiței lor LEP. De fapt, vehiculul lor nu era tocmai o dubiță de poliție. În timpul scurtei răzmerițe, cei din gruparea B'wa Kell incendiaseră atât de multe mașini de poliție, încât ofițerii LEP fuseseră nevoiți să rechiziționeze orice obiect cu motor și cu suficient loc în spate, cât să permită transportarea câtorva deținuți. De fapt, Holly conducea o furgonetă de fast-food, care avea acum vopsit lateral, cu spray, ghinda ce simboliza LEP-ul. Mecanicii zăvorâseră trapa de servire și îndepărtaseră cuptoarele. Din păcate, nu reușiseră să îndepărteze și mirosul.

Grub își studia cu atenție degetul rănit.

— Cătușele alea au marginile ascuțite. Ar trebui să depun o plângere.

Holly se concentra asupra drumului, deși mașina mergea aproape singură. Dacă Grub ar fi depus o plângere, n-ar fi fost pentru prima și poate nici măcar pentru a douăzecea oară când acest lucru s-ar fi întâmplat. Fratele mai mic al căpitanului Bucluc găsea peste tot câte

un cusur, mai puțin la el însuși. Spre exemplu, în cazul de față, se înșela amarnic: era imposibil ca niște cătușe din plexiglas, goale pe dinăuntru, să aibă marginile ascuțite. Dacă ar fi fost într-adevăr așa, atunci orice goblin s-ar fi gândit să facă o gaură în ele și să elibereze oxigenul în palmele proprii. Și, desigur că nimeni nu-și dorea în spatele mașinii niște goblini care să arunce cu mingi de foc.

— Știu că pare lipsit de importanță să fac o plângere numai pentru o unghie ruptă, dar nimeni nu mă poate acuza de meschinărie.

— Tu? Meschin? Doamne, ferește!

Grub își umflă pieptul.

— La urma urmei, sunt singurul membru al Brigăzii de Recuperare Numărul Unu care l-a doborât pe umanoidul Butler.

Holly oftă zgomotos. Spera din tot sufletul că asta îl va opri pe Grub să-și depene, pentru a nu știu câta oară, povestea despre războiul cu Artemis Fowl. Pe zi ce trecea, devenea din ce în ce mai lungă și mai plină de fantasmagorii. În realitate, Butler îi dăduse drumul, așa cum un pescar eliberează un peștișor.

Dar se pare că Grub nu pricepuse aluzia.

— Îmi amintesc perfect, începu el melodramatic. Era o noapte întunecată.

Brusc, toate luminile din oraș se stinseră, de parcă Grub ar fi avut gura aurită.

Și asta nu era tot. Intensitatea torentului de energie scăzu și ea, lăsându-i în pană în mijlocul unui culoar de pe șoseaua principală.

— N-am făcut eu asta, nu-i așa? întrebă Grub în șoaptă.

Holly – pe jumătate afară din dubiță – nu-i dădu niciun răspuns. Deasupra lor, neoanele solare care captau lumina de la suprafață începuseră să pălească. Înainte ca lumina să dispară complet, Holly aruncă o privire către Tunelul de Nord. Nu era nici urmă de îndoială: ușa se închidea, iar luminile de avarie pulsau pe marginea sa inferioară. Șase metri de oțel masiv separau Haven-ul de lumea de afară. Peste tot în oraș, asemenea uși blocau punțile strategice. Izolarea. Existau doar trei motive pentru care Consiliul ar fi inițiat o izolare a întregului oraș: inundații, carantină sau prezență umană.

Holly se uită în jurul ei. Nimeni nu se îneca și nici bolnavi nu păreau să fie. Așadar, veneau Noroioșii. Cel mai negru coșmar al oricărui elf devenea realitate.

Avariile pâlpâiau încontinuu deasupra lor. Strălucirea alburie a neoanelor solare fusese înlocuită de o lumină roșiatică sinistră.

Vehiculele oficiale primiră un impuls magnetic, suficient de puternic, încât să ajungă la cel mai apropiat depou. Cetățenii obișnuiți nu fuseseră însă la fel de norocoși. Aceștia se văzură nevoiți să meargă pe jos. Sute de locuitori ai orașului își părăsiră automobilele împleticindu-se, prea speriați ca să mai comenteze. Protestele aveau să vină mai târziu.

— Căpitane Short! Holly!

Era Grub. Fără-ndoială că avea ceva de comentat.

— Caporal, zise Holly întorcându-se în mașină. Nu e momentul să intrăm în panică. Trebuie să dăm exemplu…

Dar cuvintele îi rămaseră-n gât când văzu ce se întâmpla. În asemenea cazuri, toate vehiculele LEP primeau cele zece minute regulamentare de impuls energetic, care le-ar fi permis să ajungă într-un loc sigur, împreună cu încărcătura pe care o transportau. Aceeași energie ar fi menținut și vidul din cătușele de plexiglas. Dar, cum ei nu călătoreau cu o mașină oficială a poliției, nu beneficiau, așadar, de energia disponibilă pentru astfel de situații. Lucru pe care goblinii îl sesizaseră în mod sigur, căci încercau să-și croiască drum spre ieșire incendiind furgoneta.

Grub ieși împleticindu-se din cabină, cu casca plină de funingine.

— Și-au topit cătușele și acum incendiază ușile, zise el gâfâind și căutând un loc în care să se refugieze.

Goblinii. Cea mai proastă glumă a evoluției. Alege cea mai nătângă creatură de pe planetă și înzestreaz-o cu puterea de a jongla cu focul. Dacă goblinii n-ar fi încetat să arunce cu flăcări în interiorul fortificat al furgonetei, atunci ar fi fost împachetați într-o grămadă de metal topit. Un mod nu prea plăcut de a-ți încheia socotelile cu viața, chiar și pentru o creatură rezistentă la foc.

Holly își activă amplificatorul din cască.

— Hei, voi, acolo în spate! Încetați imediat cu focul! Vehiculul se va prăbuși și veți fi prinși înăuntru.

Timp de câteva minute, fumul continuă să se ridice din gurile de ventilație. Apoi vehiculul se opri.

Un chip apăru lângă gratii, cu o limbă despicată prelingându-se printre zăbrele.

— Ne crezi proști, elfule? O să ardem grămada asta de fier vechi.

Holly se apropie, ridicând porta-vocea.

— Ia ascultă, goblinule. Sunteți idioți și cu asta basta. Dacă veți continua să aruncați cu mingi de foc în interiorul mașinii, acoperișul

se va topi și vă veți trezi bombardați cu bucăți de metal topit. Puteți fi voi termorezistenți, da' mă-ndoiesc că sunteți și blindați.

Goblinul își linse globii oculari fără pleoape, în timp ce cugeta.

— Minți, elfule! O să incendiem închisoarea asta cu tine cu tot.

Tavanul furgonetei începuse să se clatine și să se îndoaie, pe măsură ce goblinii își întețeau atacul.

— Stai liniștită, zise Grub păstrând distanța. Extinctoarele o să le vină de hac.

— Sau poate că nu, comentă Holly. Fiindcă extinctoarele sunt conectate la rețeaua principală de energie, iar rețeaua e închisă.

O furgonetă de fast-food, cum era aceasta, trebuia să respecte cele mai stricte reguli în caz de incendiu, înainte de a i se permite să intre pe fluxul energetic. În cazul de față existau extinctoare pe bază de spumă care ar fi inundat întreg interiorul în câteva secunde. Partea bună a spumei ăsteia e că se solidifica în contact cu aerul. Partea proastă era că întrerupătorul care elibera spuma era conectat la fluxul de energie. Deci, dacă nu exista energie, nu exista nici spumă.

Holly își scoase pistolul său Neutrino 2000 de la centură.

— Se pare că va trebui să schimb eu însămi macazul.

Căpitanul Short își închise etanș casca și se sui pe cabina furgonetei. Încercă să evite pe cât posibil contactul cu metalul. Pentru că, deși costumul său conținea microparticule proiectate să împrăștie căldura, acestea nu-și făceau întotdeauna datoria. Goblinii stăteau pe podea cu fața în sus aruncând cu mingi de foc în acoperiș.

— Potoliți-vă! ordonă Holly, țintindu-i printre gratii cu pistolul său cu laser.

Trei goblini o ignorară. Celălalt goblin – liderul, probabil – își întoarse mutra solzoasă către gratii. Holly observă că era tatuat pe globii oculari. Acest act de idioțenie supremă i-ar fi asigurat, probabil, o promovare în rândurile grupării B'wa Kell, dacă aceasta nu ar fi fost anihilată.

— N-ai cum să ne vii la toți de hac, elfule, zise el, în timp ce dâre de fum i se prelingeau din gură și din nările despicate. Unul dintre noi tot va pune mâna pe tine.

Goblinul avea dreptate, chiar dacă nu era pe deplin conștient de asta. Holly își aminti că nu avea voie să tragă în timpul izolării. Regulamentul prevedea că, în cazul în care Haven-ul era sondat din afară, orice sursă de energie trebuia întreruptă.

Atât îi trebui goblinului, s-o vadă nehotărâtă!

— Știam eu! cotcodăci el, aruncând la întâmplare o minge de foc înspre grilaj.

Gratiile se înroșiră și o ploaie de scântei țâșni în vizorul lui Holly. Deasupra goblinilor, acoperișul se clătina amenințător. În câteva secunde avea să se prăbușească.

Holly își smulse o săgeată de la centură și o înșurubă în rezervorul de lansare, deasupra încărcătorului lui Neutrino 2000. Lansatorul era încărcat cu ventuze, asemănătoare harpoanelor de pe vremuri, așadar, nu ar fi degajat căldură. Astfel, ar fi păcălit senzorii.

Goblinul era foarte distrat, așa cum sunt mai toți goblinii înainte de a fi întemnițați. Ceea ce ar explica, într-o oarecare măsura, de ce sunt atât de mulți goblini după gratii.

— O săgeată? O să ne trimiți pe toți la moarte, elfule!

Holly țintì un clește care atârna în vârful dispozitivului de stingere a incendiilor, în spatele furgonetei.

— N-ai vrea să-ți ții gura? zise ea slobozind o săgeată.

Săgeata zbură peste capul goblinului și se înfipse zbârnâind între tijele cleștelui care atârna din extinctor. Sfoara ventuzei se întinse de-a lungul dubiței.

— Nu m-ai nimerit, se bucură goblinul, fluturându-și limba despicată.

Era dovada supremă a idioțeniei goblinilor: să fii prins într-un vehicul care se topește, în timpul unei izolări, cu un ofițer LEP care trage în tine, și tu să continui să faci pe deșteptul.

— Ți-am spus să taci! zise Holly, smucind sfoara și rupând cleștele.

Opt sute de kilograme de spumă țâșniră din găurile extinctorului cu o viteză incredibilă. Inutil să mai spunem că toate mingile de foc s-au stins. Goblinii fuseseră împietriți de spuma care începea să se solidifice. Șeful goblinilor fusese făcut una cu grilajul, astfel încât puteai să îi descifrezi cu ușurință tatuajele de pe ochii ieșiți din orbite. Pe unul scria „MAMI” și pe celălalt „TUTI”. Probabil că nici măcar n-avea habar că unul din cuvinte fusese ortografiat greșit.

— Au! exclamă el, mai mult surprins decât rănit.

Apoi tăcu. Fiindcă avea gura plină cu spumă închegată.

— Stai liniștit! îi aruncă Holly. Spuma este poroasă, așa că vei putea să respiri, dar în același timp este și termorezistentă. Așa că să te văd cum mai evadezi acum.

Grub încă își mai examina unghia ruptă când Holly ieși din dubiță. Își scoase casca și o șterse de funingine cu mâneca salopetei. Vizorul

ar fi trebuit să fie lipsit de aderență; poate că ar avea nevoie de o verificare.

— E totul în ordine? întrebă Grub.

— Da, caporal. Totul e-n ordine. Și nu mulțumită ție.

Grub avu insolența să se arate jignit.

— Asiguram perimetrul, căpitane. Nu putem să fim cu toții eroi în acțiune.

Era tipic pentru Grub să găsească de fiecare dată câte o scuză. Dar avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum era mult mai important să ajungă la sediul central al poliției și să afle de ce Consiliul izolase orașul.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la sediu, propuse Grub. Agenții secreți ar putea avea nevoie de mine, în cazul în care suntem atacați de oameni.

— Cred că *eu* ar trebui să mă întorc la sediu, zise Holly. Tu o să stai aici și o să-i supraveghezi pe suspecți până o să se dea din nou drumul la energie. Crezi că poți să faci asta? Sau ești neputincios din cauza unghiei pe care tocmai ți-ai rupt-o?

Părul roșcat al lui Holly era nădușit și răvășit, iar ochii ei căprui și rotunzi îl sfidau pe Grub.

— Nu, Holly… căpitane. Te poți baza pe mine. Totul e sub control.

„Mă îndoiesc”, se gândi Holly luând-o la fugă spre sediul central al poliției.

•

În oraș era un haos de nedescris. Toți cetățenii se aflau în stradă, privindu-și stupefiați dispozitivele. Pierderea telefoanelor mobile provocase o durere fără margini în rândurile elfilor mai tineri. Invadaseră străzile gemând încetișor.

Curioșii luaseră cu asalt sediul central al poliției, precum fluturii atrași de lumină. În cazul de față, sediul poliției era singura lumină din oraș. Spitalele și ambulanțele beneficiau și ele de curent electric, dar în afară de acestea, Cartierul general al LEP-reconului era singura clădire guvernamentală care mai funcționa încă.

Holly își făcu loc prin mulțime până ajunse în hol. Subiectele administrative de zi cu zi se evaporaseră. Astăzi, toți voiau să știe un singur lucru: ce s-a întâmplat cu energia?

Aceeași întrebare se afla și pe buzele lui Holly când năvăli în camera de ședințe, dar o păstră pentru sine. Căpitanii se aflau deja în efectiv complet în încăpere, împreună cu cei trei comandanți locali și

cu toți cei șapte membri ai Consiliului.

— A! exclamă președintele Cahartez. Iată-l și pe ultimul căpitan.

— Nu am primit fluxul de energie pentru situațiile de urgență, explică Holly. Vehicul neoficial.

Cahartez își aranjă pălăria conică de serviciu.

— N-avem timp de scuze, căpitane. Domnul Foaly și-a amânat expunerea până la sosirea dumitale.

Holly se așeză la masa căpitanilor, lângă Bucluc Kelp.

— Grub e bine? întrebă el în șoaptă.

— Și-a rupt o unghie.

Bucluc își dădu ochii peste cap.

— Cu siguranță, o să facă o plângere.

Foaly, centaurul, intră tropăind pe ușă, ținând în brațe o mulțime de CD-uri. Foaly era geniul tehnic al LEP-ului, iar inovațiile sale în materie de securitate erau principalul motiv pentru care oamenii nu descoperiseră încă ascunzătoarea subterană a elfilor. Dar poate că lucrurile aveau să se schimbe. Centaurul introduse CD-urile ca un adevărat expert și deschise mai multe ferestre pe un ecran cu plasmă de mărimea unui perete. Pe ecran apărură o serie de algoritmi complicați, precum și niște scheme ale unor unde.

Tuși zgomotos.

— L-am sfătuit pe președintele Cahartez să înceapă procedurile de izolare pe baza acestor constatări.

Comandantul Root, șeful Brigăzii de Recunoaștere, trăgea dintr-o țigară de ciuperci, neaprinsă.

— Cred că vorbesc în numele tuturor celor prezenți, Foaly, când îți spun că eu nu văd decât niște linii și niște bucle. Sunt convins că un ponei isteț ca tine vede cu totul altceva, dar noi vom avea nevoie de o explicație pe limba elfilor.

Foaly oftă.

— Pe scurt. Foarte pe scurt. Am fost ciupiți. E destul de clar acum?

Era limpede. Toți rămaseră muți de uimire. „Ciupit” era o veche vorbă marinărească de pe vremea când sonarul era metoda predilectă folosită la detectare. „A fi ciupit” era echivalentul argotic al lui „a fi detectat”. Cineva știa de existența Poporului aici în subteran.

Root fu cel dintâi care-și veni în fire.

— Ciupiți? Cine ne-a ciupit?

Foaly ridică din umeri.

— Nu știu. N-a durat decât vreo câteva secunde. Și a dispărut fără

urmă.

— Ce-au prins?

— Destul de multe. Toate dispozitivele din Europa de Nord. Periscoape, Santinele. Toate camerele ascunse. Au descărcat informațiile din fiecare.

Veștile erau cum nu se poate mai proaste. Cineva sau ceva aflase totul despre metodele de supraveghere ale elfilor în Europa de Nord, în doar câteva secunde.

— A fost un element de natură umană? întrebă Holly. Sau extraterestră?

Foaly arătă cu degetul o reprezentare digitală a razei.

— N-aș putea să spun exact. Dacă e de natura umană, atunci e tehnologie de ultimă oră. A apărut din senin. Nimeni nu beneficiază de o astfel de tehnologie, după câte știu eu. Dar, orice-ar fi, trebuie să vă spun că ne citește ca pe o carte deschisă. S-a strecurat printre dispozitivele mele de securitate de parcă nici n-ar fi existat.

Cahartez își scoase pălăria oficială, uitând de protocol.

— Ce consecințe va avea asupra Poporului?

— Greu de spus. Există o variantă bună și una rea. Oaspetele nostru misterios ar putea afla oricând totul despre noi, iar civilizația noastră ar putea ajunge la cheremul lui.

— Și varianta bună? întrebă Bucluc.

Foaly inspiră adânc.

— Asta era varianta bună.

•

Comandantul Root o chemă pe Holly în biroul lui. Încăperea duhnea a fum de țigară în ciuda filtrului de aer din interiorul biroului. Foaly se afla deja în biroul comandantului, gesticulând deasupra panoului de comandă.

— Semnalul a fost emis de undeva din Londra, zise centaurul. Suntem în posesia acestei informații pentru simplul motiv că s-a întâmplat să mă uit la monitor în momentul acela.

Se lăsă pe spate, clătinând din cap.

— E incredibil. E o formă de tehnologie hibridă. Asemănătoare cu sistemul nostru ionic, și totuși cu un pas înaintea noastră.

— Nu mă interesează *cum* s-a produs fenomenul, acum, zise Root. Mă interesează *cine* l-a provocat.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă Holly.

Root se ridică și se îndreptă către o harta a Londrei, aflată pe

ecranul cu plasmă.

— Vreau să îți iei o trusă de supraveghere, să ieși la suprafață și să aștepți. Vreau să fie cineva pe poziții, gata să-i ia urma, în caz că ne ciupește din nou. Nu putem obține o înregistrare, dar în mod sigur vom avea un contact vizual al semnalului. Imediat ce va apărea pe ecran, îți vom furniza coordonatele și te vei putea deplasa pentru investigații.

Holly încuviință din cap.

— Când e următorul val?

„Valul” era echivalentul, în limbaj LEP, al exploziilor de magmă, prin care ofițerii Brigăzii de Recunoaștere erau propulsați la suprafață în capsule de titaniu. Piloții capsulelor aveau o sintagmă prin care defineau această activitate: „a fi călare pe val”.

— De unde atâta noroc?! răspunse Foaly. N-avem nimic pe țevi în următoarele două zile. Va trebui să pleci cu naveta.

— Și atunci cum rămâne cu izolarea?

— Am început să realimentez sateliții de la Stonehenge. Va trebui să ne asumăm acest risc. Avem nevoie de tine la suprafață și trebuie să păstrăm legătura. Viitorul întregii noastre civilizații ar putea depinde de tine.

Holly își simți umerii grei sub povara responsabilității. Acest „viitor al civilizației noastre” se profila din ce în ce mai des la orizont în ultima vreme.

• Capitolul 3 • Pe gheață

EN FIN.
KNIGHTSBRIDGE

Explozia grenadei lui Butler izbise în ușa bucătăriei și aruncase în aer bucăți de oțel, de parcă ar fi fost niște firișoare de iarbă. Acvariul se sfărâmase, inundând podeaua cu apă, plexiglas și o mulțime de homari buimăciți care se zbăteau prin moloz cu cleștii în sus.

Personalul restaurantului zăcea pe podea. Toți erau uzi până la piele și legați fedeleș, dar vii. Butler nu-i dezlegă. N-avea nevoie de istericale în momentul ăsta. Avea timp suficient să se ocupe de ei, îndată ce toate sursele de pericol vor fi fost anihilate.

Un ucigaș atârna suspendat la jumătatea unui perete despărțitor. Bodyguardul îi verifică ochii. Priveau cruciș în gol. Nu era niciun

pericol. Butler își vârî în buzunar, la fel de delicat, arma bătrânicii. Niciodată nu puteai fi suficient de precaut. Lucru pe care îl învăța pentru a nu știu câta oară. Dacă Madam Ko ar fi văzut manifestarea din după-amiaza aceasta, mai mult ca sigur i-ar fi cauterizat tatuajul de absolvire.

Deși camera părea în ordine, era totuși ceva care-l neliniștea pe bodyguard. Simțurile sale de soldat scârțâiau ca două oase rupte. Imaginea lui Madam Ko, antrenorul său de la Academie, îl străfulgera din nou. „Îndatorirea principală a oricărui bodyguard este de a-și apăra protejatul. Protejatul nu poate fi împușcat dacă te așezi în fața lui.” Madam Ko îi numea întotdeauna protejați pe angajatori. Era interzis să dezvolți o relație afectivă cu protejații.

Butler se întreba de ce dintre toate maximele pe care Madam Ko i le inoculase o alesese tocmai pe aceasta? Dar era al naibii de evident! Încălcase regula numărul unu a protecției personale: își lăsase protejatul nepăzit. Regula numărul doi – „Nu te atașa emoțional de protejat” – fusese de asemenea uitată. Butler se atașase atât de tare de Artemis, încât se pare că acest lucru începea să-i afecteze judecata. O vedea aievea pe Madam Ko, greu de descris în costumul ei kaki, arătând ca o japoneză casnică, pentru majoritatea oamenilor. Dar câte casnice, de orice naționalitate, erau capabile să lovească mai iute ca vântul? „Ești o rușine, Butler. O rușine pentru numele tău. Mai bine ți-ai păstra talentele ca să cârpești pantofi. Protejatul tău tocmai a fost anihilat.”

Butler părea că se mișcă în reluare. Până și aerul părea să-l tragă înapoi în timp ce alerga spre ușa bucătăriei. Realiză ce se întâmplase. Arno Blunt era un profesionist. O poamă printre bodyguarzi, dar un profesionist. Iar profesioniștii își puneau întotdeauna dopuri în urechi, dacă exista pericolul unei confruntări armate.

Gresia era alunecoasă, dar Butler se înclină și se înfipse adânc în pantofii săi cu tălpi de cauciuc. Timpanele lui captau vibrații neregulate din restaurant. O conversație. Artemis vorbea cu cineva. Arno Blunt, fără-ndoială. Era deja prea târziu.

Butler intră pe ușa de serviciu, cu o viteză care l-ar fi făcut invidios până și pe cel mai de vază olimpic. Creierul lui începuse să calculeze sorții de izbândă, din momentul în care imaginile începuseră să se imprime pe retină. Nu mai era nici urmă de reușită. Totuși, mai exista o singură soluție. Butler o alese fără să șovăie.

•

Arno Blunt ținea un pistol cu amortizor în mâna dreaptă.

— Tu primul, zise el. Și apoi maimuța.

Blunt armă pistolul, ținti imediat și trase.

Butler apăru din senin, traversă parcă ireal încăperea și se aruncă în fața glonțului. Dacă s-ar fi aflat la o distanță mai mare, materialul Kevlar din vesta sa antiglonț poate că nu ar fi cedat, dar în cazul impactului direct, învelișul de teflon al glonțului a sfredelit vesta ca un burghiu. Glonțul pătrunse în pieptul lui Butler la numai doi centimetri sub inimă. Era o rană fatală.

Elanul bodyguardului, combinat cu forța glonțului, îl izbi pe Butler de Artemis, care fu proiectat în căruciorul pentru desert. Băiatul era complet acoperit. Nu i se mai vedea decât mocasinul Armani.

Butler abia mai respira, iar vederea i se întunecase de tot. Totuși, era încă viu. Chiar dacă activitatea sa cerebrală abia mai pâlpâia, bodyguardul se agăța cu disperare de un singur gând: „Apără-ți protejatul!”

Arno Blunt respiră uimit, iar Butler trase șase focuri de armă în direcția sunetului. În mod normal ar fi fost dezamăgit de risipa făcută. Totuși, unul dintre gloanțe își atinse ținta, și se înfipse în tâmpla lui Blunt. Acesta își pierdu instantaneu cunoștința și leșină. Arno Blunt se alătură echipei sale aflate pe podea.

Butler făcu abstracție de durerea care îi strivea pieptul ca un pumn uriaș. Se străduia să perceapă zgomotele din încăpere. Nu se auzea nimic în perimetrul acela, în afară de cleștii homarilor care zgâriau gresia. Iar dacă homarii aveau să atace, atunci Artemis era pe cont propriu.

Nu se mai putea face nimic. Fie Artemis era teafăr, fie nu era. Dacă Artemis nu era teafăr, atunci Butler nu mai trebuia să-și îndeplinească îndatoririle prevăzute în contract. Această constatare îl umplu de o liniște înspăimântătoare. Gata cu responsabilitățile. În sfârșit, putea să-și trăiască viața măcar pentru câteva secunde. Și, oricum, Artemis nu era un protejat oarecare. Era singurul lui prieten adevărat. Poate că lui Madam Ko i-ar fi displăcut o asemenea atitudine, dar nu prea mai avea ce să facă acum. De fapt, nu prea mai era nimic de făcut.

•

Lui Artemis nu-i plăcuseră niciodată prăjiturile. Și totuși, era îngropat în ecler și prăjituri cu brânză. Mai mult ca sigur că își distrusese și costumul. În mod sigur creierul lui Artemis emitea

asemenea preocupări doar pentru a evita să se gândească la ceea ce se întâmplase. Dar un cadavru de nouăzeci de kilograme era un lucru greu de trecut cu vederea.

Din fericire pentru Artemis, ciocnirea cu Butler îl aruncase pe raftul de dedesubt al căruciorului, în timp ce bodyguardul rămăsese pe raftul de înghețată de deasupra. După câte își dădu seama Artemis, prăjitura Pădurea Neagră îi atenuase aterizarea suficient de mult, încât să nu se fi ales cu leziuni interne prea grave. Totuși, se impunea un tratament cu presopunctură. Probabil că era nevoie de unul și pentru Butler, deși el avea conformația unui trol.

Artemis se strecură cu greu de sub garda sa de corp. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, declanșa o noua explozie de cremă a cornurilor acelora ticăloase.

— Pe bune, Butler, mormăi tânărul. Cred că e cazul să încep să-mi selectez partenerii de afaceri mai atent. Abia dacă mai trece o zi în care să nu cădem pradă vreunui complot.

Artemis răsuflă ușurat când îl văzu pe Arno Blunt zăcând lipsit de cunoștință pe podeaua restaurantului.

— Încă un ticălos exterminat. Bine țintit, Butler. Ca de obicei. A, și încă ceva. Am hotărât ca pe viitor să port vesta antiglonț la toate întâlnirile. Asta ar trebui să-ți ușureze oarecum treaba, nu?

Abia atunci observă Artemis cămașa lui Butler. Rămase fără suflu, de parcă tocmai ar fi fost lovit în piept cu un ciocan invizibil. Nu gaura din material îl băgase în sperieți, ci sângele care se prelingea din ea.

— Butler, ești rănit. Împușcat. Dar ce s-a întâmplat cu învelișul Kevlar?

Bodyguardul nu-i răspunse. Nici nu mai era nevoie s-o facă. Artemis știa mai bine decât majoritatea experților în fizică nucleară. Sincer vorbind, puștiul expunea adesea pe internet prelegeri pe această temă, sub pseudonimul Emmsey Squire[3]. În mod cert, viteza de propagare a glonțului distrusese vesta. Probabil că glonțul fusese acoperit și cu un strat de teflon pentru o mai bună penetrare. O parte din Artemis ar fi vrut să-și îmbrățișeze prietenul și să-l plângă, ca pe un frate. Dar își reprimă acest instinct. Acum era momentul să gândească rapid.

Butler îi întrerupse șirul gândurilor.

— Artemis… tu ești? bolborosi el.

— Da, eu sunt, îi răspunse cu o voce tremurândă.

— Nu-ți face griji. O să te apere Juliet. O să fie bine.

— Nu mai vorbi, Butler! Stai nemișcat! Rana nu e gravă.

Butler încercă să zâmbească.

— Ba da, e gravă. Dar o să-mi vină mie vreo idee. Tu stai nemișcat, te rog!

Cu ultimele puteri, Butler ridică o mână.

— Adio, Artemis, îngăimă el. Prietene!

Artemis îi lua mâna. Lacrimile curgeau șuvoi.

Nestăvilite.

— Adio, Butler.

Privirea pierdută a bodyguardului era totuși senină.

— Artemis, spune-mi Domovoi.

La auzul numelui, Artemis se gândi la două lucruri. În primul rând, prietenul său de o viață fusese botezat cu numele unui înger păzitor de origine slavă. Iar în al doilea rând, absolvenții Academiei conduse de Madam Ko erau instruiți să nu-și dezvăluie niciodată prenumele protejaților. Evitau implicarea emoțională. Butler nu ar fi încălcat niciodată această regulă, decât dacă… nu ar mai fi avut nicio importanță.

— Adio, Domovoi, suspină băiatul. Adio, prietene.

Mâna îi alunecă. Butler murise.

•

— Nu! țipă Artemis, clătinându-se.

Nu era drept. Lucrurile nu trebuiau să se sfârșească astfel. Nu știa de ce anume, dar își imaginase întotdeauna că vor muri împreună. Înfruntând probabil pericole de neînvins, într-o zonă exotică. Undeva pe marginea Vezuviului sau pe bancurile de nisip ale mărețului Gange. Dar împreună, ca prieteni. După toate încercările prin care trecuseră, era nedrept ca Butler să moară ucis de un grangur musculos de mâna a doua.

Butler mai fusese la un pas de moarte și înainte. Cu doi ani în urmă fusese bătut crunt de un trol, dedesubt, în tunelurile din Haven City. Holly Short îl salvase atunci, folosindu-și magia. Dar acum nu era niciun elf prin preajmă ca să-i salveze bodyguardul.

Acum timpul era principalul lor inamic. Dacă Artemis ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi găsit el o modalitate de a-i contacta pe cei din LEP și de a o convinge pe Holly să-și folosească încă o dată puterile magice. Dar timpul se scurgea. Butler mai avea probabil patru minute la dispoziție, înainte ca orice activitate a creierului său

să înceteze. Nu era suficient, nici chiar pentru o minte ascuțită ca a lui. Artemis ar fi vrut să cumpere măcar câteva secunde. Sau să le fure de undeva.

„Gândește, băiete, gândește. Folosește-te de ceea ce-ți oferă situația.” Artemis își stăvili lacrimile. Se afla într-un restaurant. Un restaurant cu specific marinăresc. Inutil! N-avea rost! Poate că într-un spital ar mai fi putut face ceva. Dar aici? Ce era de făcut aici? Un cuptor, niște chiuvete și alte ustensile. Chiar dacă ar fi avut la-ndemână ustensilele necesare, tot nu-și încheiase încă studiile medicale. Era prea târziu chiar și pentru o intervenție clasică rapidă, doar dacă nu exista cumva vreo metodă care să facă posibil un transplant de inimă în mai puțin de patru minute.

Secundele se scurgeau cu repeziciune. Artemis devenea din ce în ce mai nervos. Timpul era împotriva lor. Timpul trebuia oprit. O idee îl străfulgeră. Poate că nu putea opri timpul, dar măcar putea încetini trecerea lui peste Butler. Procedura era riscantă, fără-ndoială, dar era singura șansă pe care o aveau.

Artemis deblocă frâna căruciorului de prăjituri și-ncepu să-l tragă înspre bucătărie. Trebui să se oprească de câteva ori, ca să-i îndepărteze din drum pe asasinii care se văicăreau. Mașinile de intervenție se apropiau, croindu-și drum spre Knightsbridge. Explozia grenadei atrăsese atenția, după câte se pare. Mai avea câteva secunde la dispoziție, înainte de a se găsi în situația de a născoci o poveste plauzibilă pentru autorități. Ar fi fost mai bine s-o șteargă. Amprentele n-ar fi fost o problemă, întrucât într-un restaurant intră sute de clienți. Nu trebuia decât s-o tulească înainte de sosirea forțelor de ordine londoneze.

Bucătăria era tapetată cu bucăți de oțel. Polițele, capacele și întregul mobilier fuseseră acoperite cu moloz în urma exploziei. Peștii se zbăteau în chiuvetă, crustaceele clănțăneau pe gresie, iar caviarul picura din tavan.

Iată! În spate se aflau mai multe lăzi frigorifice, absolut indispensabile în orice restaurant în care se serveau fructe de mare. Artemis împinse căruciorul în spatele bucătăriei.

Congelatorul principal era de obicei proiectat astfel încât să adăpostească cea mai mare parte a diferitelor preparate care se găseau într-un restaurant. Artemis deschise sertarul congelatorului și îl goli în grabă.

Criogenia. Era singura lor șansă. Știința congelării unui corp, până

în momentul în care tehnicile medicale ar fi evoluat suficient de mult încât să-l poată readuce la viață. Deși era contestată în general de lumea medicală, ea înregistra totuși un real succes în rândurile bogătașilor excentrici, cărora nu le era de ajuns o singură viață ca să își poată cheltui averea. Camerele frigorifice erau construite de obicei după anumite standarde. Dar acum nu era momentul ca Artemis să aibă pretenții. Congelatorul acesta era o soluție temporară suficient de bună. Capul lui Butler trebuia neapărat înghețat, pentru a-i conserva celulele din creier. Atâta timp cât funcțiile sale cerebrale ar fi fost intacte, exista, teoretic, posibilitatea de a fi readus la viață, chiar dacă inima încetase să-i mai bată.

Artemis împinse căruciorul și-l înclină deasupra congelatorului deschis. Apoi, împinse corpul lui Butler, între aburii de gheață, cu ajutorul unei tăvi argintii. Locul era cam strâmt, dar bodyguardul încăpu înăuntru, chiar dacă trebui să-i îndoaie un pic picioarele. Artemis îngropă capul tovarășului său înfrânt, într-un morman de gheață. Apoi reglă termostatul la -4° C, pentru a evita o eventuală deteriorare a țesuturilor. Privirea inertă a lui Butler îl fixa de sub stratul de gheață.

— Mă voi întoarce, zise băiatul. Somn ușor.

Sirenele se apropiau. Artemis auzi scrâșnetul roților.

— Rezistă, Domovoi, mai șopti Artemis, închizând sertarul congelatorului.

•

Artemis ieși pe ușa din spate și se amestecă în mulțimea de curioși adunată la fața locului. Mai mult ca sigur că polițiștii puseseră pe cineva să fotografieze mulțimea, așa că nu zăbovi prea mult și nu aruncă nici măcar o privire înspre restaurant, în schimb, o luă spre Harrods, unde se așeză la o masa în balconul cafenelei.

După ce o convinse pe chelneriță că nu se rătăcise de mama lui și după ce îi arătă că are suficienți bani să-și plătească totuși ceașca de ceai Earl Grey, Artemis își scoase mobilul și apelă în grabă un număr din agendă.

Îi răspunse un bărbat.

— Alo. Zi repede, oricine-ai fi. Sunt extrem de ocupat.

Bărbatul era detectivul-șef Justin Barre de la Noul Scotland Yard. Vocea gâjâită a lui Barre se datora unei încăierări dintr-un bar, de prin anii 1990, când un cuțit de vânătoare îi secționase gâtlejul. Dacă Butler n-ar fi fost pe față ca să oprească sângerarea, Justin Barre n-ar

mai fi trecut de gradul de sergent.

— Detectiv Barre, Artemis Fowl la telefon.

— Artemis, ce surpriză! Ce mai face bătrânul Butler?

Artemis își scărpină fruntea.

— Nu prea bine, din păcate. Ar avea nevoie de o favoare.

— Orice pentru uriaș. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ai auzit cumva de încăierarea din Knightsbridge?

Urmă o pauză. Artemis auzi foșnetul unei hârtii rupte dintr-un fax.

— Da, chiar acum mi-a sosit o circulară. Câteva ferestre sparte într-un restaurant. Nimic important. Câțiva turiști au suferit contuzii în urma unei explozii. Rapoartele preliminare susțin că a fost o formă de mișcare seismică locală, dacă poți să crezi. Avem două mașini la fața locului. Nu-mi spune că Butler e în spatele incidentului.

Artemis trase aer în piept.

— Vreau să-ți ții oamenii departe de lăzile frigorifice.

— E o rugăminte cam neobișnuită, Artemis. Ce e în congelatoare, de nu trebuie să vadă nimeni?

— Nimic ilegal, îl asigură Artemis. Crede-mă pe cuvânt: e o problemă de viață și de moarte pentru Butler.

Barre nu stătu pe gânduri.

— Problema asta nu intră în atribuțiile mele, dar consider-o aranjată. Trebuie să scoți din congelatoare obiectul misterios?

Detectivul îi ghicise gândurile.

— Cât se poate de repede. Nu-mi trebuie decât două minute.

Barre continuă.

— O.K. Hai să ne potrivim ceasurile. Legiștii o să mai fie prin zonă vreo câteva ore. Nu pot să fac nimic în legătura cu asta. Dar pe la șase și jumătate pot să-ți garantez că n-o să fie nimeni la datorie. Ai cinci minute la dispoziție.

— E mai mult decât necesar.

— Bun. Și zi-i uriașului că suntem chit.

Artemis îi răspunse calm.

— Sigur, detective Barre. O să-i spun.

„Dacă o să mai am ocazia”, se gândi el.

•

Institutul Criogenie Ice Age nu se afla propriu-zis pe Harley Street din Londra. Tehnic vorbind, era amplasat în colțul aleii Dickens, o străduță lăturalnică, aflată în partea de sud a vestitului bulevard, pe care se aflau mai multe centre medicale de renume. Dar acest lucru

n-o împiedica pe proprietara așezământului, o oarecare doctor Constance Lane, să treacă Harley Street ca adresă pe toate materialele inscripționate cu sigla institutului. Dădea bine la capitolul credibilitate. Când cei din înalta societate vedeau cuvântul magic pe o carte de vizită, deveneau extrem de nerăbdători să-și congeleze rămășițele pământești.

Artemis Fowl era în general destul de greu de impresionat. Dar acum nu avea de ales. Ice Age era unul dintre cele trei centre criogenice din oraș și, în momentul de față, singurul care avea și locuri libere. Deși reclama luminoasă pe care scria „Coconi de închiriat" i se păru lui Artemis de-a dreptul deplasată. Să fim serioși!

Clădirea însăși îi crea un sentiment de disconfort. Fațada era învelită cu bucăți lucioase de aluminiu, aranjate în așa fel încât să creeze impresia unei nave spațiale, iar ușile, care se închideau cu un șuierat, păreau ieșite din *Star Trek*. Unde era bunul-gust? Unde era arta? Cum de fusese autorizată construcția unui lucru atât de hidos în plin centru istoric al Londrei?

O asistentă tipică, în halat alb și cu bonetă, se afla la recepție. Artemis se îndoia că era cu adevărat asistentă – poate din pricina țigării pe care o ținea între unghiile false.

— Mă scuzați, domnișoară…

Asistenta abia dacă își ridică privirea din tabloidul pe care îl răsfoia.

— Da? Căutați pe cineva?

Artemis își încleștă pumnii la spate.

— Da. Aș dori s-o văd pe doamna doctor Lane. Dânsa se ocupă de operații aici, nu-i așa?

Asistenta își stinse țigara într-o scrumieră care era plină ochi de mucuri și chiștoace.

— Sper că nu e vorba iar de vreun proiect școlar. Doamna doctor Lane a zis că nu se mai ocupă de proiecte școlare.

— Nu, nu e vorba de niciun proiect școlar.

— Ești cumva avocat? îl întrebă asistenta bănuitoare. Ești cumva vreun geniu d'ăla care-și ia diploma înainte să fi ieșit de la creșă?

Artemis oftă.

— Geniu, da. Avocat, nu prea. Sunt un client, domnișoară.

Și dintr-odată asistenta era toată numai lapte și miere.

— A, un client. Păi de ce nu spuneți așa? Vă conduc imediat. Domnul dorește un ceai, o cafea sau, poate, ceva mai tare?

— Am treisprezece ani, domnișoară.

— Un suc?

— Un ceai e perfect. Earl Grey, dacă aveți. Fără zahăr, desigur. Devin agitat.

Asistenta era pregătită să accepte orice formă de sarcasm din partea unui potențial contribuabil, așa că îl conduse pe Artemis în sala de așteptare, decorată și ea în omniprezentul stil al erei spațiale. O mare de catifea lucioasă și de oglinzi infinite. Băuse deja aproape jumătate de ceașcă din licoarea care îi fusese servită și care nu semăna nici pe departe cu ceaiul Earl Grey, când ușa de la cabinetul doctorului Lane se deschise brusc.

— Poftește, i se adresă apatic o femeie înaltă.

— Să merg? o întrebă Artemis. Sau o să mă teleportați dumneavoastră?

Pereții biroului erau plini de tablouri. Pe unul dintre pereți erau expuse diplomele și titlurile academice ale doctoriței. Artemis bănuia că multe dintre diplome fuseseră obținute peste noapte. De-a lungul celuilalt perete erau câteva fotografii cu portrete. Deasupra acestora trona inscripția: „Dragostea minte și-n somn”. Artemis ar fi luat-o la fugă chiar în momentul ăla, dacă n-ar fi fost într-o situație disperată.

Doamna doctor Lane stătea la birou. Era o femeie fermecătoare, cu o cascadă de păr roșcat și cu niște degete lungi și subțiri, ca de pianist. Până și halatul pe care îl purta era de la Dior. Constance Lane avea un zâmbet impecabil. Mult prea impecabil. Artemis o privi mai de-aproape și observă că întregul ei chip era opera unui chirurg plastician. În mod evident, principala preocupare a acestei femei era să păcălească timpul. Artemis venise la locul potrivit.

— Ei bine, tinere, Tracy spune că vrei să fii clientul nostru.

Doctorița încercă să zâmbească, dar fața i se întinse ca un balon.

— Nu eu personal, îi răspunse Artemis. Dar aș dori să închiriez unul dintre spațiile dumneavoastră. Pe termen scurt.

Constance Lane scoase din sertar o broșură, încercuind câteva cifre cu roșu.

— Tarifele noastre sunt destul de mari.

Artemis nici măcar nu clipi când văzu prețurile.

— Banii nu sunt o problemă. Putem face un transfer prin telefon, de la banca mea din Elveția, chiar acum. În cinci minute puteți avea o sută de mii de lire în contul dumneavoastră personal. Nu-mi trebuie decât o cameră frigorifică, pentru o singură noapte.

Strategia lui Artemis avu succes. Constance se gândi câte intervenții chirurgicale și-ar putea face de banii ăștia. Totuși, ezită.

— În mod normal, nu le este permis minorilor să-și plaseze rudele în camerele noastre frigorifice. Așa prevede legea.

Artemis se aplecă spre ea.

— Doamnă doctor Lane, Constance, ceea ce fac eu nu e tocmai legal, dar nimeni nu va avea de suferit. O singură noapte, și-apoi o să fii o femeie bogată. Mâine pe vremea asta, nici nu-ți vei mai aminti că am trecut vreodată pe-aici. Dacă nu sunt cadavre, nu vor fi nici reclamații.

Doctorița își mângâie bărbia.

— Doar o noapte?

— Una singură. Nici nu vei ști că am fost aici.

Constance scoase o oglinjoară din sertarul biroului și se studie cu atenție.

— Sună-ți banca, zise în cele din urmă.

STONEHENGE, WILTSHIRE

În sudul Angliei, existau două terminale de aterizare a dispozitivelor LEP. Unul chiar în Londra, dar acela fusese dezafectat, deoarece se afla la numai patru sute de metri adâncime sub terenul de fotbal construit de Chelsea.

Cealaltă gură de ieșire se afla în Wiltshire, lângă vestigiile pe care oamenii le cunoșteau sub denumirea de Stonehenge. Noroioșii aveau mai multe teorii cu privire la originea construcției. De la aceea de terminal de aterizare al navelor extraterestre, până la aceea de centru păgân al venerației. Adevărul nu era nici pe departe atât de spectaculos. Stonehenge fusese de fapt o piață de desfacere pentru mâncăruri pe bază de cocă. Sau, după cum ar spune Noroioșii, o pizzerie.

Un gnom pe nume Bog observase că majoritatea turiștilor își uitau acasă sandviciurile când veneau în excursie la suprafață, așa că își deschisese un magazin lângă terminal. Era o afacere fără prea multă bătaie de cap. Te ridicai până în dreptul uneia dintre ferestre, spuneai ce topping dorești și zece minute mai târziu te îndopai. Desigur, Bog a trebuit să-și strămute întreaga afacere în subteran de îndată ce oamenii au început să comunice în propoziții. Și, oricum, toată brânza aia începuse să înmoaie solul. Ba chiar, o parte din

ferestrele de serviciu se și prăbușiseră din acest motiv.

Cetățenilor obișnuiți le era destul de greu să obțină o viză pentru a putea vizita Stonehenge-ul, din cauza activității permanente de la suprafață. Totuși, ca să fim sinceri, mai toți hipioții vedeau spiriduși aproape zilnic, dar asta nu era niciodată un subiect de prima pagină. În calitatea sa de ofițer LEP, Holly nu întâmpină probleme la obținerea vizei; o simplă fluturare a insignei, și gura de ieșire la suprafață se deschidea cât ai clipi.

Dar acum, nici măcar faptul că era ofițer al Brigăzii de Recunoaștere nu putea provoca un flux de magmă. Iar portul de aterizare de la Stonehenge nu mai fusese folosit de mai bine de trei sute de ani. Nici măcar o scânteie. Din pricină că nu exista niciun val de magmă, Holly se văzu nevoită să călătorească până la suprafață într-o navetă comercială.

Toate locurile disponibile pentru primul zbor fuseseră de mult rezervate. Dar, din fericire, cineva își anulase rezervarea în ultimul moment.

Naveta era una supersonică, cu o capacitate de cincizeci de locuri. Fusese închiriată în întregime chiar de către Frăția lui Bog, din cei care mergeau în pelerinaj la situl patronului lor. Acești elfi, majoritatea gnomi, își dedicaseră viața preparării pizzei, și, în fiecare an, când se aniversa Prima-Zi-a-lui-Bog-în-branșă, închiriau o navetă și mergeau la picnic la suprafață. La picnic se consumau: pizza, bere de cartofi și înghețată cu gust de pizza. Ar fi inutil să mai spunem că nu-și dădeau jos, toata ziua, bonetele cauciucate cu desene înfățișând pizza.

Așa că, timp de șaizeci și șapte de minute, Holly stătu înghesuită între doi gnomi ghiftuiți cu bere, interpretând *Cântecul pizzei*:

Pizza, pizza,
Umple-ți fața!
Cu cât e mai subțire aluatul,
Cu-atât mai pufos e blatul!

Cântecul avea o sută paisprezece versuri. Și nu promitea deloc să sune mai bine pe parcurs. Holly nu fusese niciodată mai fericită ca în momentul în care văzu luminile de semnalizare ale portului de aterizare din Stonehenge.

Terminalul cel nou era destul de încăpător. Se putea lăuda cu trei

ghișee de verificare a vizelor, cu un parc de distracții și cu o zonă de cumpărături duty-free. Ultimul răcnet în materie de suveniruri era Noroiosul Hipiot, o păpușă care spunea: „*Peace, man*!”, dacă o apăsai pe burtă.

Holly trecu de punctele vamale, doar arătând insigna LEP și urcă la suprafață cu liftul de serviciu. În ultima vreme, era mult mai ușor să ieși la suprafață pe la Stonehenge, deoarece Noroioșii puseseră gard de jur împrejurul locului. În mod surprinzător, Noroioșii erau mai preocupați de trecut decât de prezent.

Holly își prinse aripile și, de îndată ce turnul de control îi dădu liber, porni turboreactoarele și se avântă la o înălțime de opt mii de metri. Perdeaua de nori era destul de groasă, totuși Holly își activă și scutul de protecție, pentru orice eventualitate. Nimeni și nimic nu o putea detecta acum. Era invizibilă atât oamenilor, cât și celor mai sofisticate radare. Șobolanii și încă vreo două specii de maimuțe erau singurii care puteau să vadă printr-un scut magic.

Holly își trecu aripile pe pilot-automat și lasă computerul să preia controlul asupra zborului. Era plăcut să fii din nou la suprafață. Mai ales la apus. Momentul ei preferat. Un zâmbet ușor i se întipări pe față. Chiar dacă misiunea nu era una ușoară, ea era mulțumită. Era făcută pentru asta. Pentru a face parte din Racon. Cu vântul bătându-i în vizor, gata să facă față unei noi provocări.

KNIGHTSBRIDGE, LONDRA

Trecuseră aproape două ore din momentul în care Butler fusese împușcat. În general, perioada de grație dintre încetarea bătăilor inimii și apariția leziunilor cerebrale este de aproximativ patru minute. Dar această perioadă poate fi prelungită dacă temperatura corpului pacientului este diminuată suficient de mult. Cei care se înecă, spre exemplu, pot fi resuscitați până la mai mult de o oră de la moartea lor aparentă. Artemis nu putea decât să spere că improvizația lui criogenică îl va menține pe Butler în moarte clinică până când va fi transferat într-una dintre capsulele de la institutul Ice Age.

Institutul Criogenie Ice Age dispunea de un vehicul de transportare a clienților, de la spitalele unde își dăduseră obștescul sfârșit. Dubița era prevăzută cu propriul echipament de resuscitare și cu toate ustensilele medicale necesare. Deși criogenia era văzută ca un soi de

excentricitate în lumea medicală, totuși se poate spune că vehiculul de față îndeplinea cele mai înalte standarde de calitate și igienă.

— Mașinile astea costă în jur de un milion de lire fiecare, îl informă Constance Lane pe Artemis în timp ce stăteau în dubița imaculată ca o sală de operații.

O capsulă cilindrică era prinsă între ei.

— Dubițele sunt fabricate la München. Și pe deasupra sunt și blindate. Chestia asta poate trece cu zâmbetul pe buze peste un obuz.

Pentru prima dată în viața lui, Artemis nu era deloc interesat să adune informații.

— Foarte interesant, doctore, dar crezi că poate merge mai repede? Partenerul meu e în criză de timp. Deja au trecut două ore și șapte minute.

Constance Lane încercă să se încrunte, dar nu avea suficientă piele deasupra sprâncenelor ca să-și poată permite un asemenea gest.

— Două ore. Nimeni nu și-a revenit vreodată după o perioadă atât de lungă. Dar, dacă stăm să ne gândim, de fapt, niciun ocupant al camerelor frigorifice nu și-a revenit *vreodată*.

Traficul pe Knightsbridge era, ca de obicei, haotic. Harrods avea lichidări de stoc și era asediat de hoarde de cumpărători înverșunați care stăteau la coadă ca să pătrundă în luxosul magazin. Le trebuiră aproape șaptesprezece minute pentru a ajunge la intrarea de serviciu a restaurantului En Fin.

După cum stabilise, în local nu se afla niciun polițist. Cu excepția unuia. Detectivul Justin Barre în persoană stătea de pază la ușa din spate. Bărbatul era uriaș. Un urmaș al tribului Zulu, după cum spunea Butler. Nu era greu să ți-l imaginezi alături de Butler, colindând împreună ținuturi îndepărtate.

În mod miraculos, găsiră un loc liber de parcare, și Artemis sări din dubiță.

— Criogenie, zise Barre observând inscripția de pe vehicul. Crezi că mai poți face ceva pentru el?

— Așadar, te-ai uitat în congelator? îl întrebă Artemis.

Detectivul încuviință din cap.

— Cum aș fi putut rezista tentației? Curiozitatea e meseria mea. Acum îmi pare rău că m-am uitat. A fost un om bun.

— *Este* un om bun, accentuă Artemis. Nu sunt pregătit să renunț la el.

Barre se dădu la o parte, făcând loc celor doi paramedici în

uniforme de la Ice Age.

— Conform oamenilor mei, un grup de bandiți înarmați a încercat să jefuiască localul, dar a fost întrerupt de o mișcare seismică. Să fiu al naibii dacă nu-mi înghit insigna, dacă așa s-au petrecut lucrurile în realitate. Crezi că ai putea cumva să mă luminezi și pe mine puțin?

— Un rival de-al meu a refuzat o propunere de afaceri. A fost un refuz violent.

— Cine a apăsat pe trăgaci?

— Arno Blunt. Un neozeelandez. Păr decolorat, tatuaje pe corp și pe gât. Și mulți dinți lipsă.

Barre luă notițe.

— O să trimit descrierea pe la aeroporturi. Cine știe, poate-l prindem.

Artemis se frecă la ochi.

— Butler mi-a salvat viața. Eu trebuia să încasez de fapt glonțul acela.

— Așa-i bătrânul Butler.

Barre dădu din cap.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva…

— Poți să fii sigur că o să te anunț, zise Artemis. Oamenii tăi au găsit pe cineva la fața locului?

Barre își consultă carnețelul.

— Câțiva clienți și personalul restaurantului. I-am verificat și le-am dat drumul. Tâlharii au fugit înainte ca noi să ajungem aici.

— Nu mai contează. O să mă ocup eu însumi de vinovați.

Barre se străduia în mod vădit să facă abstracție de mișcările care se auzeau din bucătărie.

— Artemis, poți să îmi garantezi că toată chestia asta n-o să se întoarcă împotriva mea mai târziu? În definitiv, e vorba despre o crimă.

Artemis îl privi fix în ochi pe Barre. O adevărată realizare, am putea spune.

— Inspectore Barre, nu ai niciun cadavru, deci nu ai caz. Și-apoi, îți promit că până mâine pe vremea asta Butler va fi cât se poate de viu și în formă. Îi voi spune să te sune, dacă asta te mai liniștește puțin.

— Așa să faci.

Paramedicii îl puseră pe Butler pe o targă. Fața îi era acoperită de gheață. Afectarea țesuturilor se putea ghici după culoarea vineție pe

care o căpătaseră degetele sale.

— Numai un magician l-ar mai putea vindeca.

Artemis aruncă o privire spre podea.

— Ăsta-i planul, inspectore Barre. Exact ăsta-i planul.

•

În dubiță, doctorul Constance Lane îi administra pacientului injecții cu glucoză.

— Împiedică celulele să se dezintegreze, îl informă ea pe Artemis, în timp ce îi masa pieptul lui Butler pentru a ajuta medicamentul să se răspândească. În caz contrar, apa din sânge se va transforma în ace de gheață, care vor perfora pereții celulelor.

Butler era întins într-un dispozitiv criogenic, dotat cu propriile giroscoape. Fusese îmbrăcat într-un costum special de răcire, argintiu, și îngropat în gheață.

Constance nu era obișnuită ca oamenii s-o asculte cu adevărat atunci când le explica procedura. Dar tânărul acesta palid înregistra informațiile mai repede decât le putea ea expune.

— Dar apa n-o să înghețe oricum? Glucoza nu poate împiedica acest lucru.

Constance era impresionată.

— Ba va îngheța. Dar în bucăți mai mici, care vor pluti prin celule fără să le afecteze.

Artemis își notă ceva în agenda electronică.

— Bucăți mici, carevasăzică.

— Glucoza e doar o măsură preventivă, continuă doctorul. Următorul pas e operația – va trebui să-i curățăm venele în întregime și să-i înlocuim sângele cu un conservant. Apoi, putem micșora temperatura corpului până la -30° C. Dar asta o vom face abia când ajungem la institut.

Artemis își închise agenda.

— N-o să fie nevoie. Vreau doar să-l țin în moarte clinică vreo câteva ore. Asta-i tot.

— Dar nu cred că ai înțeles, tinere, îi replică doctorul Lane. Tehnicile medicale actuale n-au evoluat atât de mult, încât să poată vindeca o astfel de leziune. Dacă nu-i înlocuiesc sângele cu un conservant, țesuturile vor fi puternic afectate.

Dubița se zdruncină când dădu peste una dintre numeroasele gropi ale șoselelor londoneze. Brațul lui Butler se mișcă spasmodic și, pentru o clipă doar, Artemis ar fi putut să jure că e viu.

— Stai liniștită, doctore.

— Dar…

— O sută de mii de lire, doctore. Doar la asta trebuie să te gândești. Parchează dubița afară și uită că ne-am întâlnit. O să dispărem până mâine dimineață. Amândoi.

Lane era contrariată.

— Să parchez afară? Nu vreți nici măcar să intrați?

— Nu, Butler va rămâne afară, zise Artemis. Ăăă… doctorul meu suferă de claustrofobie. Dar o să intru eu un minut, ca să dau un telefon, dacă se poate. E o convorbire un pic mai specială.

SPAȚIUL AERIAN LONDONEZ

Luminile Londrei străluceau sub Holly ca stelele unei galaxii. În general, ofițerilor Recon le era interzis să zboare prin spațiul aerian al capitalei londoneze, pentru că în zonă existau patru aeroporturi și o mulțime de avioane care survolau zona. Cu cinci ani în urmă, căpitanul Bucluc trecuse la mustață pe lângă un avion de pasageri care decolase de pe aeroportul Heathrow, cu destinația SUA. De atunci, toate programările de zbor pe deasupra orașelor cu aeroporturi se făceau abia după ce zona era atent verificată de Foaly.

Holly vorbi în microfonul din cască.

— Foaly, e vreun zbor de care ar trebui să știu?

— Stai puțin să-mi instalez radarul. Și acum, să vedem. Aș coborî vreo sută de metri, dac-aș fi în locul tău. Trebuie să apară un Boeing de la Malaga în câteva minute. N-o să te atingă, dar computerul tău din cască ar putea interfera cu sistemul lor de navigare.

Holly își înclină aripile și coborî la altitudinea regulamentară. Deasupra ei, zgomotul avionului uriaș inundă văzduhul. Dacă nu și-ar fi pus bureții antifonici în urechi, i-ar fi pocnit timpanele.

— OK. Avion cu reacție plin cu pasageri, evitat cu succes. Și acum?

— Acum, așteptăm. O să te contactez doar dacă mai am ceva important de transmis.

Nu trecură mai mult de cinci minute, și Foaly sparse din nou tăcerea.

— Holly, avem ceva.

— Alt satelit de cercetare?

— Nu. Ceva de la Santinelă. Așteaptă să-ți trimit fișierul prin

cască.

Un fișier audio își făcu apariția în vizorul lui Holly. Undele semănau cu o înregistrare seismografică.

— Ce este? O convorbire telefonică?

— Nu tocmai, zise Foaly. E unul dintre miliardele de fișiere inutile pe care Santinela ni le trimite zilnic.

Sistemul denumit „Santinela” era alcătuit dintr-o serie de instrumente de monitorizare, pe care Foaly le plasase pe niște sateliți mai vechi ai SUA și ai Rusiei. Rolul lor era acela de a monitoriza toate sistemele de telecomunicații ale oamenilor. Desigur, era aproape imposibil să faci un bilanț al tuturor convorbirilor telefonice zilnice. Dar computerul fusese programat în așa fel încât să facă o selecție în funcție de anumite cuvinte-cheie. Spre exemplu, dacă vreunul dintre cuvintele „spiriduș”, „Haven”, „subteran” apăreau într-o conversație, atunci convorbirea era semnalizată de calculator. Cu cât apăreau mai multe cuvinte referitoare la Popor, cu atât fișierul era clasificat ca având un grad de importanță mai ridicat.

— Telefonul ăsta a fost dat din Londra acum câteva minute. E plin de cuvinte-cheie. N-am mai văzut așa ceva până acum.

— Dă drumul înregistrării! îi ordonă Holly hotărât.

Un cursor vertical începu să se desfășoare peste unda fonică.

— Popor, se auzi o voce vagă, LEP, magie, Haven, port pentru navete, spriți, B’wa Kell, troli, oprirea timpului, Recon, Atlantis.

— Asta-i tot?

— Ce, nu-i suficient?! Oricine ar fi persoana care a dat acest telefon, cred că ne scrie deja biografia.

— Dar e doar o înșiruire de cuvinte. N-are niciun înțeles.

— Ei, degeaba te iei de mine, zise centaurul. Eu nu fac altceva decât să adun informații. Dar trebuie să existe o legătură între convorbire și satelitul de cercetare. Astfel de fenomene nu se întâmplă pur și simplu în aceeași zi.

— Bine. Cunoști locația exactă?

— Telefonul a fost dat de la un institut criogenic din Londra. Santinela nu este atât de performantă, încât să poată realiza o identificare a vocii. Tot ce pot să-ți spun e că telefonul a fost dat din interiorul clădirii.

— Cine-o fi Noroiosul misterios?

— Ciudat. Dar apelul a fost dat către ziarul *Times*, la linia de rezolvare a cuvintelor încrucișate.

— Poate că acele cuvinte erau răspunsul corect al rebusului de azi, zise Holly optimistă.

— Nu. Am verificat soluțiile corecte. Nici pomeneală de *elfi* printre ele.

Holly preluă controlul asupra aripilor.

— E timpul să vedem ce pune la cale Noroiosul misterios. Trimite-mi coordonatele institutului.

Holly bănuia că are de-a face cu o alarmă falsă. Sute de astfel de convorbiri apăreau în fiecare zi. Iar Foaly era atât de paranoic, încât avea impresia că vor fi invadați, ori de câte ori cineva pomenea cuvântul „magie” la telefon. Și, cum ultimul răcnet în materie de filme și jocuri era genul fantasy, vă puteți imagina cât de des surprindea astfel de cuvinte. Cei din LEP pierdeau ore întregi amplasând echipamente de supraveghere în locațiile de unde fuseseră date telefoanele, pentru ca, în cele din urmă, să-și dea seama că nu era vorba decât de vreun puști care se juca pe calculator.

Mai mult ca sigur că telefonul de azi era fie o dezlegare a unui rebus, fie opera vreunui hacker, care descărca ilegal vreun film hollywoodian de ultimă oră. Sau, cine știe, poate că nu era decât un ofițer LEP sub acoperire, aflat în misiune, care încercase să sune acasă. Dar azi, mai mult ca oricând, totul trebuia verificat.

Holly își strânse picioarele sub ea și plonjă spre apă. Regulamentul Recon interzicea scufundările. Cercetarea trebuia să fie minuțioasă și făcută în mod treptat. Dar ce rost avea să zbori dacă nu simțeai mângâierea valurilor gâdilându-ți degetele?

INSTITUTUL CRIOGENIC ICE AGE,
LONDRA

Artemis stătea rezemat de ușa din spate a ambulanței institutului. Era ciudat cât de repede se puteau schimba prioritățile unei persoane. În dimineața aceea, singura lui problemă fusese alegerea unor mocasini care să se asorteze la costum. Iar acum, viața devotatului său prieten atârna de un fir de ață. Iar ața se subția văzând cu ochii.

Artemis șterse un strat de gheață de pe ochelarii pe care îi găsise în sacoul bodyguardului. Nu erau niște ochelari obișnuiți – de altfel, Butler nici n-avea nevoie de ochelari. Acești ochelari de vedere fuseseră concepuți special pentru a vedea dincolo de scuturile LEP.

Scuturi invizibile. Butler îi purta încă de pe vremea când Holly Short aproape că îl doborâse în lupta de la conacul Fowl. „Nu se știe niciodată, obișnuia el să spună. Suntem o amenințare la adresa forțelor LEP și, cine știe, poate că într-o zi comandantul Root va fi înlocuit, iar persoana care-i va lua locul n-o să se dea în vânt după noi.”

Artemis se îndoia. Elfii erau în general un popor pașnic. Nu-i vedea în stare să facă rău nimănui. Nici măcar unui Noroios, chiar dacă în trecut mai avuseseră oarecare fricțiuni. La urma urmei, se despărțiseră prieteni. Sau, cel puțin, nu dușmani.

Asta presupunând că telefonul își atinsese ținta. Dar nu vedea niciun motiv pentru care să n-o fi făcut. Mai multe agenții guvernamentale de securitate monitorizau liniile telefonice folosind metoda cuvintelor-cheie și înregistrând acele convorbiri care ar fi putut periclita siguranța națională. Și, dacă oamenii foloseau o asemenea tehnică, mai mult ca sigur că Foaly era deja cu doi pași înaintea lor.

Artemis își puse ochelarii și se urcă în cabina dubiței. Telefonase acum zece minute. Presupunând că Foaly i-ar fi luat urma imediat, tot ar fi durat vreo două ore până când un ofițer LEP ar fi ajuns la suprafață. Asta ar fi însemnat vreo cinci ore de când Butler se afla în moarte clinică. Recordul de timp pentru o astfel de resuscitare fusese de două ore și cincizeci de minute, pentru un schior înghețat într-o avalanșă. Dar nu se executase niciodată o astfel de operațiune după mai mult de trei ore. Poate că nici n-ar fi trebuit.

Artemis aruncă o privire către tava cu mâncare pe care i-o trimisese doctorul Lane. Într-o zi obișnuită ar fi strâmbat din nas în fața preparatelor care se aflau pe farfurie. Dar acum hrana era un întăritor care să-l țină treaz până soseau ajutoarele. Artemis bău cu lăcomie din ceașca de plastic. Ceaiul îi pleoscăi în stomacul gol. În spatele lui, capsula criogenică în care se afla Butler zumzăia ca un frigider obișnuit. Din când în când, computerul țiuia și bâzâia, pe măsură ce efectua scanări periodice. Artemis își aduse aminte de zilele petrecute în spitalul din Helsinki, așteptând ca tatăl său să-și recapete cunoștința. Așteptând să vadă efectele puterilor magice…

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL,
CD-UL 2.CODAT.

Astăzi tata mi-a vorbit. Pentru prima dată după mai bine de doi ani, i-am auzit iar vocea și este exact așa cum mi-o aminteam. Dar unele lucruri nu mai sunt la fel.

Au trecut mai mult de două luni de când Holly Short și-a folosit puterile tămăduitoare asupra corpului lui plin de răni, dar încă mai zace în patul de spital din Helsinki. Țeapăn și insensibil.

Doctorii nu mai înțeleg nimic. „Ar trebui să fie treaz, mi-au spus ei. Activitatea cerebrală e în regulă. Iar bătăile inimii sunt cât se poate de normale. E incredibil. Omul ăsta ar fi trebuit să fie cu un picior în groapă, și totuși are tonusul muscular al unui tinerel."

Pentru mine nu e nimic spectaculos. Magia lui Holly a acționat asupra întregii lui ființe, cu excepția piciorului stâng, pe care și-l pierduse atunci când nava sa se scufundase pe coasta Murmansk-ului. Trupul și mintea lui fuseseră încărcate cu energie.

Efectul magiei asupra corpului său nu mă îngrijorează. Ceea ce mă preocupă cu adevărat este să aflu ce efect va avea asupra minții sale această „injecție" cu energie pozitivă. În cazul tatălui meu, o astfel de schimbare poate fi traumatizantă. El este capul familiei Fowl și întreaga lui viață gravitează în jurul banilor.

Șaisprezece zile am stat în camera de spital a tatălui meu, așteptând un semn de viață, învățasem deja să citesc toate aparatele și am observat imediat, în dimineața în care s-a trezit, schimbarea din graficul encefalogramei. Concluzia mea era că în curând avea să-și recapete cunoștința, așa că am chemat asistenta. Am fost conduși afară din cameră pentru a face loc unei echipe medicale mult prea mari. Doi cardiologi, un anestezist, un neurochirurg, un psiholog și vreo câteva asistente.

De fapt, tatăl meu n-avea nevoie de nicio supraveghere medicală. S-a ridicat, pur și simplu, s-a frecat la ochi și a rostit un singur cuvânt: „Angeline".

Mama a fost primită înăuntru. Butler, Juliet și cu mine am fost nevoiți să mai îndurăm câteva minute până ce mama a reapărut în cadrul ușii:

— Haideți, intrați, zise ea. Vrea să vă vadă.

Și dintr-odată mi s-a făcut frică. Tatăl meu, bărbatul căruia încercasem să-i țin locul timp de doi ani, își revenise în sfârșit. Se va ridica la înălțimea așteptărilor mele? Voi fi la înălțimea așteptărilor lui?

Am intrat șovăind. Artemis Fowl senior era proptit între perne.

Primul lucru pe care l-am observat la el a fost chipul. Nu cicatricele, care erau aproape vindecate, ci expresia feței lui. Fruntea lui, mereu încruntată și meditativă, era acum senină și lipsită de griji.

După o despărțire atât de lungă, nu știam ce să-i spun. Tatăl meu n-avea astfel de probleme.

— Arty, strigă el, întinzându-și brațele spre mine. Te-ai făcut bărbat. Un adevărat bărbat.

L-am îmbrățișat. Și, în timp ce mă strângea în brațe, toate comploturile și stratagemele mi-au dispărut din minte. Aveam din nou un tată.

INSTITUTUL CRIOGENIC ICE AGE, LONDRA

Gândurile lui Artemis fură întrerupte de o adiere discretă pe peretele din față. Își pironi privirea în acel loc și privi prin ochelarii anti-ecran. Un elf ghemuit încerca să se strecoare pe fereastră. Un ofițer Recon echipat cu aripi și cască. După doar un sfert de oră? Trucul său funcționase. Foaly interceptase convorbirea și trimisese pe cineva să investigheze. Acum nu-i mai rămânea decât să spere că spiridușul era plin din cap până-n picioare de magie și suficient de binevoitor încât să-l ajute.

Trebuia să se poarte cu mânuși. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l sperie. O singură mișcare greșită și n-avea să se mai trezească decât după șase ore, cu vreo câteva amintiri în minus – în special cea a zilei de azi. Iar un asemenea lucru ar fi însemnat sfârșitul lui Butler.

Artemis deschise cu băgare de seama ușa dubiței și coborî. Spiridușul își ridică privirea și îi urmări mișcările. Spre disperarea lui, Artemis văzu cum creatura scoate un pistol argintiu.

— Nu trage, zise Artemis ridicând mâinile. Sunt neînarmat. Și am nevoie de ajutorul tău.

Spiridușul își activă aripile și coborî până în dreptul privirii lui Artemis

— Nu te speria, continuă Artemis. Sunt un prieten al Poporului. V-am ajutat să înfrângeți gruparea B'wa Kell. Numele meu este…

Spiridușul își dezactivă scutul și își deschise vizorul.

— Știu care este numele tău, Artemis, îi răspunse căpitanul Holly Short.

•

— Holly! strigă Artemis, apucând-o de umeri. Tu ești!

Holly ignoră gestul.

— Bineînțeles că eu sunt. Ce se petrece aici? Presupun că de la tine venea apelul acela.

— Exact. Dar n-avem timp de asta acum. O să-ți explic mai târziu.

Holly acceleră mișcarea aripilor și se ridică la o înălțime de trei metri.

— Nu, Artemis. Vreau o explicație chiar în momentul ăsta. Dacă aveai nevoie de ajutor de ce n-ai sunat de pe telefonul tău?

Artemis se strădui să răspundă la întrebare.

— Deoarece mi-ai spus că Foaly nu îmi mai monitorizează sistemele de comunicație. Și-apoi, nu eram sigur că vei veni.

Holly chibzui.

— Ei bine, poate că n-aș fi venit.

Dar observă că lipsea ceva din peisaj.

— Și Butler unde-i? Ține de șase, ca de obicei?

Artemis nu-i răspunse, dar expresia feței lui îi dădu de înțeles care era motivul pentru care o chemase.

•

Artemis apasă un buton și o pompă pneumatică deschise capacul capsulei criogenice. Înăuntru zăcea Butler, acoperit cu un strat de gheață.

— O, nu, oftă Holly. Ce s-a-ntâmplat?

— A încasat un glonț în locul meu, îi răspunse Artemis.

— Când o să te-nveți minte, Noroiosule? îl mustră spiridușul. Micile tale stratageme au tendința de a-i răni pe ceilalți. În special pe cei care țin la tine.

Artemis nu-i răspunse. La urma urmei, avea dreptate.

Holly înlătură un pachet de gheață de pe pieptul lui Butler.

— De cât timp este așa?

Artemis se uită la ceasul de pe mobil.

— De trei ore. Mai mult sau mai puțin.

Căpitanul Short dădu la o parte gheața și își așeză palma pe pieptul lui Butler.

— Trei ore. Nu știu ce să zic, Artemis. Nu prea mai avem ce face. Nu simt nici măcar o tresărire.

Artemis se uită fix la ea pe deasupra capsulei criogenice.

— Poți s-o faci, Holly? Poți să-l vindeci?

Holly se dădu un pas înapoi.

— Eu? Dar eu nu pot să-l vindec. Numai un vraci profesionist ar

putea încerca așa ceva.

— Dar pe tata l-ai vindecat.

— Atunci a fost cu totul altceva. Tatăl tău nu era mort. Nu era nici măcar în stare critică. Regret s-o spun, dar pe Butler l-am pierdut. Pentru totdeauna.

Artemis scoase un medalion de aur, care atârna pe un șnur de piele, agățat în jurul gâtului. Medalionul era găurit. Chiar în centru.

— Îți amintești de ăsta? Mi l-ai dat ca să fii sigură că degetul îți va fi reatașat. Mi-ai spus că asta îmi va aminti că există un sâmbure de omenie în mine. În momentul ăsta, încerc să fac un lucru bun, căpitane.

— Nu e vorba de omenie. Pur și simplu, nu se mai poate face nimic.

Artemis bătea darabana cu degetele pe capacul capsulei. Se gândea.

— Vreau să vorbesc cu Foaly, zise el în cele din urmă.

— Eu vorbesc în numele Poporului, Fowl, zise Holly țâfnoasă. Nu acceptăm ordine din partea oamenilor.

— Te rog, Holly, zise Artemis. Nu pot să mă despart de el așa pur și simplu. E Butler.

Holly nu se putu abține. La urma urmei, Butler le salvase și lor pielea în repetate rânduri.

— În ordine, zise ea, scoțând de la centură o pereche de căști de rezervă. Dar n-o să aibă vești bune pentru tine.

Artemis își agăță casca pe după ureche și își ajustă microfonul.

— Foaly, ne auzi?

— Glumești? veni prompt răspunsul. Faza asta-i mai tare decât telenovelele voastre.

Artemis se reculese. Trebuia să pledeze cât mai convingător, altfel s-ar fi dus și ultima șansă a lui Butler.

— Tot ce vreau e o vindecare. Recunosc că e posibil să nu meargă, dar ce ne costă să-ncercăm?

— Nu e chiar floare la ureche, Noroiosule, îi răspunse centaurul. Vindecarea e un proces complicat. Este nevoie de talent și putere de concentrare. Holly e destul de pricepută – crede-mă pe cuvânt. Dar în cazul de față e nevoie de o întreagă echipă de vraci cu experiență.

— Dar nu avem timp pentru așa ceva, zise Artemis arțăgos. A trecut și așa prea mult timp de când Butler se află în starea asta. Vindecarea trebuie făcută înainte ca glucoza să-i ajungă în sânge.

Deja i-au fost afectate țesuturile de la mâini.

— Poate că și creierul, nu? își dădu cu părerea centaurul.

— Nu. I-am scăzut temperatura aproape imediat. Craniul său a stat la rece, de când s-a petrecut incidentul și până acum.

— Ești sigur de asta? Nu vrem să-i aducem trupul la viață fără minte.

— Sunt sigur. Creierul nu a fost afectat.

Foaly tăcu preț de câteva secunde.

— Artemis, dacă vom accepta să facem asta, nu știu care vor fi rezultatele. Poate avea un efect devastator asupra corpului său. Ca să nu mai vorbim de mintea lui. Până acum, o astfel de operație n-a mai fost încercată pe o ființă umană.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi, Artemis? Înțelegi cu adevărat? Ești pregătit să accepți consecințele acestei vindecări? Pot apărea o mulțime de probleme neprevăzute. Orice ar ieși din capsula asta, să știi că e responsabilitatea ta. Ești pregătit să faci față unei astfel de responsabilități?

— Da, zise Artemis fără să clipească.

— Foarte bine. Atunci decizia îi aparține lui Holly. Nimeni n-o poate obliga să-și folosească magia. Rămâne la latitudinea ei.

Artemis își lăsă privirea în jos. Nu se putea aduna ca să-l privească în ochi pe elful LEP.

— Deci, Holly? O s-o faci? O să încerci măcar?

Holly dădu la o parte gheața de pe fruntea lui Butler. Fusese un prieten devotat al Poporului.

— O să încerc, zise ea. Nu pot să-ți promit nimic. Dar o să fac tot ce-mi stă-n puteri.

Lui Artemis aproape că i se înmuiară genunchii de ușurare, dar își reveni imediat. Acum nu avea timp de asta.

— Îți mulțumesc, căpitane. Sunt convins că nu e ușor să iei o asemenea decizie. Acum zi-mi cu ce pot să te-ajut.

Holly îi arătă ușile din spate ale dubiței.

— În primul rând trebuie să ieși. Am nevoie de un mediu steril. O să vin după tine când voi termina. Și, orice s-ar întâmpla, orice ai auzi, să nu intri sub nicio formă până nu te chem eu.

•

Holly își desprinse camera din cască și o agăță de capacul capsulei criogenice, pentru a-i oferi lui Foaly o privire de ansamblu asupra

pacientului.

— E bine așa?

— Perfect, îi răspunse Foaly. Pot vedea întreaga parte superioară a corpului. Criogenie. Puștiul ăsta Fowl e genial, pentru o ființă umană. Îți dai seama că a elaborat tot planul ăsta în mai puțin de un minut? Ăsta-i un Noroios tare deștept!

Holly își curăță temeinic mâinile în chiuvetă.

— Da' nu suficient de deștept, încât să nu intre în belele. Nu pot să cred că fac asta. O vindecare după trei ore. Mai mult ca sigur va fi o premieră.

— Teoretic vorbind, ar trebui să fie o vindecare după două minute. Asta dacă e adevărat că i-a fost congelat creierul imediat. Dar…

— Dar ce? îl întrebă Holly, frecându-și rapid degetele cu prosopul.

— Dar sistemul de congelare interferează cu ritmurile biologice proprii fiecărui organism, precum și cu anumite câmpuri magnetice – elemente pe care nici măcar Poporul nu le stăpânește pe deplin. E vorba de ceva mai mult decât piele, carne și oase. E imposibil de prevăzut ce repercusiuni va avea vindecarea asupra lui Butler.

Holly se postă în fața camerei.

— Foaly, ești sigur că e o idee bună?

— Aș fi vrut să avem timp de stat la taclale, Holly, dar fiecare secundă îl costă vreo câteva celule nervoase pe bunul nostru prieten Butler. O să te ghidez. În primul rând, trebuie să ne uităm la rană.

Holly coji câteva foițe de gheață, în timp ce desfăcea fermoarul costumului metalizat. Gaura lăsată de glonț era mică și se înnegrise. Stătea ascunsă într-o baltă de sânge ca un boboc de floare.

— N-a avut nici măcar o șansă. Exact sub inimă. O să dau un zoom.

Holly își trase vizorul și folosi filtrele din cască pentru a mări rana lui Butler.

— Sunt câteva fibre prinse înăuntru. Cred că de la un înveliș Kevlar.

Foaly fornăi dezaprobator în căști.

— Exact ce ne lipsea. Complicații.

— Ce importanță au câteva firișoare? Și să știi că nu e momentul pentru neologisme. Crezi că reușești să vorbești pe înțelesul tuturor?

— OK. Chirurgie pentru fraieri. Dacă îți bagi degetele în rana aceea, magia va reface celulele lui Butler, dar îmbunătățite cu niște fibre de Kevlar. Butler va fi mort, dar cât se poate de rezistent la

gloanțe.

Holly era încordată la maximum.

— În concluzie, pot sau nu să-mi introduc degetele în această rană?

— Va trebui să faci o nouă gaură și să împrăștii magia de-acolo.

„Minunat, se gândi Holly. O nouă rană. Da' de ce nu-l feliem, mai bine?"

— Dar e tare ca piatra.

— Păi, atunci poate că ar trebui să-l topești un pic. Folosește Neutrino 2000, la nivel scăzut, dar nu prea mult. Dacă i se trezește creierul înainte de vreme, e terminat.

Holly își scoase pistolul Neutrino 2000, reglându-i capacitatea la nivel minim.

— Unde propui să topesc?

— În celălalt pectoral. Fii gata pentru vindecare – căldura se va răspândi rapid. Trebuie să-l vindeci înainte ca oxigenul să ajungă la creier.

Holly îndreptă laserul către pieptul bodyguardului.

— Aștept semnalul tău.

— Puțin mai aproape. La aproximativ cincisprezece centimetri distanță. O lovitură de două secunde.

Holly își ridică vizorul și inspiră adânc. Folosea un Neutrino 2000 pe post de instrument medical. Cine s-ar fi gândit? Holly trase ușor de trăgaci. Încă o mișcare ca asta și laserul ar fi fost activat.

— Două secunde.

— OK. Dă-i drumul!

Poc! Un mănunchi de raze portocalii pline de energie calorică se revărsă din țeava pistolului cu laser și se împrăștie pe pieptul lui Butler. Dacă bodyguardul ar fi fost în viață, mai mult ca sigur că l-ar fi lăsat fără cunoștință. Gheața se evaporă, condensându-se pe tavan.

— Acum, zise Foaly, cu o voce agitată. Micșorează raza și concentreaz-o într-un punct.

Holly mânui arma cu îndemânare. Micșorarea razei îi intensifica puterea, dar laserul trebuia reglat la un anumit nivel, ca să nu-l facă totuși bucăți pe Butler.

— O fixez la zece centimetri.

— Bine, dar grăbește-te. Căldura se răspândește.

Pieptul lui Butler prinse din nou culoare, și gheața din jurul corpului începu să se topească. Holly apasă din nou pe trăgaci. De

data asta făcu o deschizătură în formă de semilună în trupul lui Butler. O singură picătură de sânge se scurse dinăuntru.

— E de bine. Sângele nu e închegat.

Holly își puse arma înapoi în toc.

— Și acum ce facem?

— Acum îți bagi mâinile cât mai adânc în rană și reverși fiecare picătură de magie pe care o ai în tine. N-o lăsa să se scurgă din tine pur și simplu. Concentrează-te și împinge-o în afară.

Holly se strâmbă. Nu-i plăcuse niciodată să facă lucruri de genul asta. Oricât de multe vindecări executase, nu se obișnuise nici până în ziua de azi cu ideea de a-și înfige mâinile în interiorul cuiva. Își întinse degetele și și le scufundă în incizie.

— Vindecă-te, murmură ea și magia începu îndată să i se prelingă prin vârful degetelor.

Deasupra rănii lui Butler începură să plutească scântei albastre. Apoi se topiră înăuntrul lui, precum stelele căzătoare care se pierd în zare.

— Mai tare, Holly, o îndemnă Foaly, încă o dată.

Holly apasă, din nou, cu mai multă putere. La început, țâșni o ploaie de scântei albastre. Apoi, pe măsură ce magia se scurgea din venele lui Holly, scânteile începură să pălească.

— Asta-i tot ce pot, zise ea gâfâind. Abia dacă mi-a mai rămas un strop de magie cât să-mi pot activa scutul ca să mă întorc acasă.

— E-n ordine, zise Foaly. Acum e timpul să stai deoparte. Pentru că iadul e pe cale să se dezlănțuie.

Holly se lipi de perete. Timp de câteva secunde, nu se petrecu nimic spectaculos. Apoi, spatele lui Butler se arcui și pieptul său fu scuturat de convulsii. Holly îi auzi vertebrele trosnind.

— Inima a început să bată, comentă Foaly. Asta a fost partea ușoară.

Butler se prăbuși în capsulă, în timp ce sângele i se scurgea din rana făcută de Holly. Scânteile magice se împletiră și se așezară peste trunchiul lui Butler ca o perdea de zale tremurătoare. Butler se zbuciuma în capsulă ca un bob într-o păstaie, în timp ce magia îi refăcea atomii. Porii lui eliberau vapori de apă, pe măsură ce organismul elimina toxinele.

Crusta de gheață se evaporă instantaneu și se condensă pe tavan. Stropi de apă începură să picure. Sloiurile de gheață pocniră ca niște baloane, împrăștiind cristale prin sala de operații improvizată. Parcă

ar fi fost în mijlocul unei furtuni multicolore.

— Trebuie să te duci lângă el, acum! îi zise Foaly în cască.

— Ce?

— Du-te lângă el! Magia se răspândește de-a lungul coloanei vertebrale. Ține-i capul nemișcat pentru vindecare. Altfel, celulele afectate se vor înmulți. Și, odată ce o anumită zonă a fost vindecată, nu mai poți acționa în niciun fel asupra ei.

„Minunat, se gândi Holly. Să-l ții pe Butler nemișcat. Nicio problemă". Își croi drum cu greu prin moloz, în timp ce cristalele de gheață îi bombardau vizorul. Trupul lui Butler se zbătea în continuare în capsula criogenică, învăluit într-un nor de vapori. Holly își încleștă mâinile de-o parte și de alta a craniului lui Butler. Vibrațiile îi străbăteau brațele și i se răspândeau în tot corpul.

— Ține-l, Holly! Ține-l!

Holly se aplecă peste marginea capsulei și se așeză cu toată greutatea ei peste capul lui Butler. În învălmășeala aceea, Holly nu-și dădea exact seama dacă eforturile ei aveau vreun efect.

— Pregătește-te! îi zise Foaly în cască. Ține-te bine!

Țesătura de zale magice se întinse peste gâtul lui Butler și, apoi, i se așternu pe față. Scânteile albastre îi pătrunseră în ochi și înaintară de-a lungul nervului optic până la creier. Ochii lui Butler se deschiseră brusc, rotindu-se în orbite. Gura îi fusese și ea reactivată, și acum rostea în neștire șiruri de cuvinte din diferite limbi. Fără sens.

— Creierul lui face verificări, zise Foaly. Ca să fie sigur că totul funcționează.

Mușchii și încheieturile îi fură testați la maximum: răsuciri, rotiri și întinderi. Bulbii piloși crescuseră cu o viteză uluitoare, acoperind scalpul ras al lui Butler cu o coamă deasă. Unghiile îi țâșniră, precum ghearele unui tigru, și o barbă încâlcită îi invadă bărbia.

Holly se străduia să reziste. Își imagina că așa trebuie să se simtă un cowboy călare pe un taur furios la un rodeo.

Scânteile se risipiră în cele din urmă, spiralând în aer, ca niște tăciuni aprinși în vânt. Butler se potoli și corpul i se scufundă în zece centimetri de apă și lichid frigorific. Respira încet și adânc.

— Am reușit, zise Holly, îngenunchind pe capacul capsulei. Trăiește.

— Nu te pregăti de petrecere încă, zise Foaly. Mai e nevoie de ceva timp ca să-și revină complet. Abia peste câteva zile își va

recăpătă cunoștința, și chiar și-atunci, cine știe în ce stadiu va fi mintea lui. Și, desigur, mai e și problema evidentă.

Holly își ridică vizorul.

— Care problemă evidentă?

— Uită-te și singură.

Căpitanul Short se temea să privească în interiorul capsulei. În tot acest timp, imaginația sa era năpădită de tot felul de scenarii grotești. Oare ce formă anormală de mutant creaseră? Întâi, observă pieptul lui Butler. Urma glonțului dispăruse cu desăvârșire, dar în locul acela pielea se înnegrise și o dungă roșie brăzda pata negricioasă. Arăta ca un „I" mare.

— Învelișul Kevlar, explică Foaly. Câteva bucăți din el au fost multiplicate, probabil. Din fericire, nu destul, cât să-l omoare, dar atât cât să-i încetinească respirația. Butler nu va mai participa la niciun maraton, cu fibrele alea lipite de coaste.

— Și dunga roșie ce e?

— La prima vedere, aș zice că-i vopsea. Trebuie să fi fost ceva scris pe vesta antiglonț.

Holly aruncă o privire în jur. Vesta lui Butler zăcea într-un colț. De-a lungul pieptului erau tipărite, cu roșu, literele: FBI. I-ul fusese perforat chiar în mijloc.

— Ei bine, zise centaurul, e un preț mic, pe care l-a plătit pentru viața lui. Poate să spună că-i un tatuaj. Sunt la modă printre Noroioși în ziua de azi.

Holly sperase că bucățica de piele întărită cu Kevlar fusese acea „problemă evidentă" la care se referise Foaly. Dar mai era ceva. Și acel ceva deveni mai mult decât evident, când privirea îi alunecă peste chipul lui Butler. Sau, mai bine zis, peste barba care acoperise fața bodyguardului.

— O, Doamne, murmură ea. Artemis n-o să fie prea încântat.

•

Artemis măsurase curtea în lung și-n lat, în timp ce bodyguardul său se afla sub terapie magică. Acum că planul său fusese pus în aplicare, îndoielile începeau să i se târască prin minte, ca melcii pe frunze. Oare era bine ce făcea? Dacă Butler nu va mai fi el însuși? La urma urmei, tatăl său devenise, indiscutabil, alt om, din ziua în care își revenise. Nu va uita niciodată prima lor discuție de atunci…

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL,

Doctorii din Helsinki erau hotărâți să-l îndoape pe tata cu tot felul de vitamine și suplimente nutritive. Dar el era la fel de hotărât ca și ei că acest lucru nu se va întâmpla. Iar un Fowl hotărât de obicei o scoate la capăt.

— Mă simt cât se poate de bine, stăruia el. Nu vreau decât să-mi petrec timpul cu familia.

Doctorii se retraseră, dezarmați de personalitatea lui. Eram uimit de această abordare. Farmecul nu fusese niciodată una dintre armele preferate ale tatălui meu. În trecut, ca să-și atingă scopurile, călcase în picioare pe oricine fusese suficient de nechibzuit încât să-i stea în cale.

Tata stătea în singurul fotoliu din camera de spital și își odihnea piciorul mai scurt pe un taburet. Mama era cocoțată pe unul din brațele fotoliului, splendidă în blana ei albă, ecologică, de la Armani.

Tata mă surprinse uitând-mă la piciorul lui.

— Nu-ți face griji, Arty, zise el. Mâine îmi vor lua măsuri pentru proteză. Doctorul Hermann Gruber va fi adus cu avionul de la Dortmund.

Auzisem de Gruber. Lucra cu echipa olimpică a Germaniei. Era cel mai bun.

— O să-i cer ceva mai sportiv. Poate și cu trepte de viteză.

O glumă. Un lucru anormal pentru tatăl meu.

Angeline îi ciufuli părul soțului ei.

— Încetează cu tachinările, scumpule. Lui Arty îi este foarte greu, să știi. Era un copil când ai plecat.

— Aproape un copil, mamă, i-am replicat. În definitiv, aveam unsprezece ani.

Tata mi-a zâmbit drăgăstos. Poate că era momentul să purtăm o discuție. Acum cât era în toane bune, și nu mai târziu, când, cine știe, poate că avea să-i sară țandăra, ca de obicei.

— Tată, lucrurile s-au schimbat cât ai fost plecat. Eu m-am schimbat.

Tata dădu solemn din cap.

— Așa e. Ai dreptate. Trebuie să discutăm despre afaceri.

O, da. Din nou afaceri. Ăsta era tata.

— Conturile bancare ale familiei sunt cât se poate de prospere și sunt convins că vei fi încântat și de acțiunile de la bursă. Sunt în

creștere cu optsprezece procente, în raport cu ultimii ani. O creștere de optsprezece procente e ceva destul de remarcabil pe piața actuală. Nu te-am dezamăgit.

— Dar eu te-am dezamăgit, fiule, zise Artemis Fowl senior, dacă tu crezi că acțiunile și conturile bancare sunt cel mai important lucru. Ai învățat asta de la mine.

Mă trase lângă el.

— N-am fost un tată model, Arty. Știu asta. Am fost tot timpul prea ocupat cu afacerile familiei. Întotdeauna mi s-a spus că este de datoria mea să duc mai departe imperiul Fowl. Un imperiu mafiot, după cum știm amândoi. Singura consecință bună pe care a avut-o răpirea este că m-a făcut să-mi reevaluez prioritățile. Vreau să-ncepem o viață nouă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Una dintre cele mai puternice amintiri ale mele era aceea a tatălui meu citând, în repetate rânduri, mottoul familiei: *Aurum potestas est*. „Aurul înseamnă putere”. Și acum, iată că întorcea spatele principiilor familiei Fowl. Ce făcuse magia din el?

— Aurul nu este totul în viață, Arty, continuă el. Și nici puterea. Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Pe noi trei.

Am fost cât se poate de surprins. Dar într-un mod plăcut.

— Dar, tată, întotdeauna ai spus… Nu mai ești tu. Ești un alt om.

Mama se amestecă și ea în conversație.

— Nu, Arty. Nu, „un alt om”. Ci unul mai vechi. Este acel om de care m-am îndrăgostit și pe care l-am luat de bărbat, înainte ca imperiul Fowl să-l acapareze. Și acum l-am recâștigat. Suntem din nou o familie.

Mă uitam cât de fericiți erau împreună. O familie? Era oare posibil ca familia Fowl să devină o familie obișnuită?

•

Artemis fu trezit la realitate de zgomotele ce veneau din interiorul salvării aparținând institutului Ice Age. Mașina începuse să se zguduie, în timp ce pe sub uși ieșeau, trosnind, scântei albastre.

Artemis rămase calm. Mai văzuse și alte vindecări înainte. Anul trecut, când Holly își reatașase degetul arătător, ploaia magică fărâmițase jumătate de tonă de gheață. Și asta doar pentru un deget. Imaginează-ți ce avea să se petreacă la gabaritul lui Butler.

Măcelul dinăuntru continuă preț de câteva minute, dezumflând două dintre cauciucurile dubiței și făcându-i praf suspensiile. Din

fericire, institutul era închis pe timpul nopții. Altfel, doctorul Lane mai mult ca sigur, ar fi adăugat la nota de plată și despăgubirile pentru automobil.

Furtuna magică se mai domoli în cele din urmă, și vehiculul se potoli, ca o mașină de curse după raliu. Holly deschise ușile din spate, împingând în ele cu toată puterea. Era extenuată. Secată de puteri. O paloare bolnăvicioasă emana din toată făptura ei cafenie.

— Deci? o întrebă nerăbdător Artemis. E viu?

Holly nu-i răspunse. O vindecare mai dificilă provoca adesea stări de greață și extenuare. Căpitanul Short trase adânc aer în piept și se rezemă de bara din spate a dubiței.

— Trăiește? întrebă din nou tânărul.

Holly încuviință din cap.

— Trăiește. Da, trăiește. Dar…

— Dar ce, Holly?! Spune-mi!

Holly își scoase casca. Îi alunecă printre degete și se rostogoli în curte.

— Îmi pare rău, Artemis. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

Era probabil cel mai rău lucru pe care-l putea spune.

•

Artemis se urcă în dubiță. Podeaua, acoperită cu apă și cristale colorate, era alunecoasă. O dâră de fum se scurgea printre zăbrelele crăpate ale aparatului de aer condiționat, în timp ce neonul de deasupra pâlpâia ca o lampă de gaz.

Capsula criogenică se afla într-o stare deplorabilă, cu giroscoapele lichefiate. Brațul lui Butler atârna peste marginea capsulei, aruncând o umbră înfiorătoare pe perete.

Panoul de control al capsulei criogenice încă mai funcționa. Artemis răsuflă ușurat când văzu pâlpâind pe monitor graficul cu bătăile inimii. Butler era viu. Holly reușise din nou. Și totuși, elful părea preocupat de ceva. Era o problemă.

Dar când Artemis privi în interiorul capsulei, sesiză imediat care era problema. Părul proaspăt crescut al bodyguardului era brăzdat de șuvițe grizonate. Butler, cel pe care îl introdusese în capsulă, fusese un bărbat de patruzeci de ani. Individul care se afla acum în fața lui avea, pe puțin, cincizeci. Poate chiar mai mult. În decurs de trei ore, Butler îmbătrânise.

Holly apăru lângă umărul lui Artemis.

— Cel puțin e viu, zise elful.

Artemis dădu din cap.

— Când o să se trezească?

— În câteva zile. Probabil.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? întrebă băiatul, netezind o șuviță de păr de pe fruntea lui Butler.

Holly ridică din umeri.

— Nu știu să-ți spun. Ăsta-i teritoriul lui Foaly.

Artemis scoase căștile de rezervă din buzunar și și le agăță după ureche.

— Ai vreo teorie, Foaly?

— Nu sunt sigur, răspunse centaurul. Dar cred că Holly n-a avut suficientă magie. Așa că a intrat în joc și energia vitală a lui Butler. Judecând după aspectul lui, cam cincisprezece ani de viață i-au fost consumați.

— Se mai poate face ceva?

— Mă tem că nu. O vindecare nu poate fi dezlegată. Dacă te consolează cu ceva, probabil că va trăi mai mult decât în mod normal. Dar nu-și poate redobândi tinerețea. Ceea ce mă îngrijorează și mai mult este cum i-a fost afectat creierul. Este posibil ca vindecarea să-i fi șters creierul mai ceva ca un disc magnetic.

Artemis oftă adânc.

— Ce ți-am făcut, prietene?

— N-avem timp de asta acum, zise Holly sprintenă. Voi doi trebuie s-o ștergeți cât mai repede de-aici. Sunt sigură că toată zarva asta trebuie să fi atras atenția cuiva. Aveți vreun mijloc de transport?

— Nu. Am venit cu un zbor public. Apoi am luat un taxi de la Heathrow.

Holly ridică din umeri.

— Aș vrea să te ajut, Artemis. Dar deja mi-am pierdut o groază de timp aici. Sunt în misiune. O misiune extrem de importantă. Și trebuie să mă-ntorc la treabă.

Artemis ieși din dubiță.

— Holly, în legătură cu misiunea ta…

Căpitanul Short se întoarse încet.

— Artemis…

— Ați fost scanați, nu-i așa? Ceva a trecut peste măsurile de securitate ale lui Foaly.

Holly desprinse o bucată mare din folia de camuflaj aflată în rucsac.

— Trebuie să mergem undeva să vorbim. Într-un loc mai ferit.

•

Următoarele patruzeci și cinci de minute se estompară pentru Artemis. Holly îi înfășură pe el și pe Butler în folia de camuflaj din trusa ei de supraveghere și îi agăță de o Centură Lunară. Centura le reducea greutatea la o cincime din cea normală.

Chiar și așa, aripile ei mecanice se zbăteau din răsputeri ca să-i poată ridica în văzduhul întunecat. Holly se văzu nevoită să calce cât mai tare accelerația pentru a-i ridica la o sută cincizeci de metri deasupra nivelului mării.

— Acum o să activez scutul, zise ea în microfonul din cască. Încercați să nu vă fâțâiți prea tare. N-aș vrea să scap de vreunul din voi.

Apoi, dispăru. Și, în locul ei, plutea prin aer o umbră smălțuită cu steluțe ce abia licăreau. Vibrațiile se răspândeau prin curelele centurii, făcând să-i clănțăne dinții-n gură lui Artemis. Artemis se simțea ca un fluture într-un cocon – atârnând bandajat într-o folie, cu fața expusă în aerul nopții. La început, experiența i se păru interesantă; să zbori pe deasupra orașului, privind farurile mașinilor de-a lungul autostrăzilor. Apoi, Holly dădu peste un vânt din vest, care îi aruncă exact în mijlocul curenților de aer de deasupra Canalului Mânecii. Dintr-odată întreg universul lui Artemis se transformă în curenți de aer rece, ghionturi și păsări speriate. Lângă el, Butler atârna fără vlagă, în bandajul său improvizat. Folia absorbea culoarea locală și reflecta nuanțele. Era o reflecție cât se poate de nereușită a împrejurimilor, dar o metodă cât se poate de onorabilă pentru un zbor de noapte, pe deasupra Canalului, până-n Irlanda.

— Folia asta e invizibilă pentru radare? o întrebă Artemis în căști. Nu vreau să fiu luat drept un OZN de către cine știe ce pilot acrobat.

Holly chibzui.

— Ai dreptate. Poate că ar trebui să mai coborâm puțin, pentru orice eventualitate.

După două secunde, Artemis regreta deja că spărsese tăcerea. Holly își înclină aripile pe o parte și plonjă înspre apă, aruncându-se cu ei cu tot în valurile de dedesubt. Se înalță în ultimul moment, când Artemis ar fi putut să jure că începea să i se dezlipească pielea de pe față.

— A fost suficient de jos? întrebă Holly ironic.

Atinseră în treacăt creasta valurilor, împroșcând folia de camuflaj cu stropi de apă. Oceanul era agitat în noaptea aceea, iar ei urcau și coborau odată cu valurile, pe coama lor. Un banc de balene cu cocoașă o simțiră pe Holly și despicară valurile înspumate sărind treizeci de metri în aer, înainte de a dispărea în apa întunecată. Nu se vedeau delfini prin prejmă. Mamiferele mai mici se adăposteau de stihiile naturii prin golfurile și golfulețele ce se întindeau de-a lungul coastei irlandeze.

Holly ocoli carena unui feribot, zburând suficient de aproape încât să poată simți pulsațiile motorului. Pe punte, o grămadă de călători vărsau peste balustradă, ratându-i la mustață pe pasagerii invizibili de dedesubt.

— Fermecător, mormăi Artemis.

— Stai liniștit, se auzi vocea lui Holly prin aerul rarefiat. Aproape c-am ajuns.

Trecură peste terminalul pentru feriboturi de la Rossalare și de-a lungul coastei de nord, pe deasupra munților Wicklow. Cu toată debusolarea lui, Artemis nu înceta să se minuneze de viteza la care zburau. Aripile lui Holly erau o invenție extraordinară. Imaginează-ți câți bani s-ar putea scoate odată brevetate. Artemis se opri. Comerțul cu tehnologia vrăjită era motivul pentru care Butler se afla în starea în care se afla.

Încetiniră, iar Artemis începu să recunoască peisajul. Dublin-ul se întindea la est, învăluit într-un nimb de luminițe galbene. Holly ocoli orașul și se îndreptă spre nord, înspre zonele mai puțin populate ale țării. În mijlocul unei întinderi de pământ, se afla o singură clădire, luminată de reflectoare. Căminul ancestral al lui Artemis, conacul Fowl.

***CONACUL FOWL*,**
DUBLIN*, *IRLANDA

— Și acum, să te aud, îi zise Holly, de îndată ce îl depuseră pe Butler în siguranță în pat.

Stătea pe treapta de jos a impunătoarei scări din conac.

Generații întregi de membri ai familiei Fowl o priveau de sus din portretele în ulei. Căpitanul LEP își activă microfonul din cască.

— Foaly, sper că înregistrezi. Am o presimțire c-o să fie nevoie s-o mai ascultăm de câteva ori.

— Totul a început de la o întâlnire de afaceri pe care am avut-o în după-amiaza asta, începu Artemis.

— Continuă.

— Mă întâlneam cu Jon Spiro, un industriaș american.

Holly auzi în căști țăcănitul unei tastaturi. Evident, Foaly îl verifica pe acest Spiro.

— Jon Spiro, zise centaurul aproape imediat. Un individ dubios, chiar și după standardele umane. Agențiile de securitate ale Noroioșilor încearcă să-l bage la zdup de mai bine de treizeci de ani. Companiile lui sunt niște dezastre ecologice. Și asta nu-i decât partea frumoasă a problemei. Spionaj industrial, poluare, răpire, șantaj, relații cu lumea interlopă. Tot ce vrei. Și totuși, a reușit să scape.

— Ăsta-i omul nostru, zise Artemis. Am aranjat o întâlnire cu domnul Spiro.

— Ce aveai de vânzare? îl întrerupse Foaly. Un om ca Spiro nu traversează Atlanticul doar pentru o ceașcă de ceai cu brioșe.

Artemis se încruntă.

— De fapt, nu voiam să-i vând nimic. Dar m-am oferit să nu pun în circulație o anumită tehnologie revoluționară. Contra cost, bineînțeles.

Vocea lui Foaly îi răsună sec în ureche.

— Ce fel de tehnologie revoluționară?

Artemis ezită o secundă.

— Îți amintești de căștile pe care Butler le capturase de la Brigada de Recuperare?

Holly gemu.

— O, nu!

— Am dezactivat mecanismul de autodistrugere al căștilor și, cu ajutorul senzorilor și al microcipurilor, am creat un cub. C Cubul, un minicomputer. N-a fost greu să-i instalez un dispozitiv de blocare a fibrelor optice, astfel încât să nu poți prelua controlul asupra lui. În caz că l-ai fi detectat.

— Ai fi dat tehnologia magică pe mâna unui om ca Jon Spiro?

— În mod evident, nu i-am dat-o eu, răspunse ironic Artemis. Și-a luat-o singur.

Holly îndreptă un deget către tânăr.

— Nu mai face pe victima, Artemis. Nu ți se potrivește. Ce credeai? Că Jon Spiro o să renunțe așa ușor la o tehnologie care l-ar fi făcut cel mai bogat om de pe fața pământului?

— Așadar, computerul tău ne-a ciupit? întrebă Foaly.

— Da, îi răspunse Artemis. În mod neintenționat. Spiro a vrut o demonstrație. O scanare a sateliților de supraveghere. Și componentele magice ale cubului au interferat cu sateliții LEP.

— Putem să blocăm astfel de intervenții pe viitor? întrebă Holly.

— Sistemele de apărare din Haven nu vor avea nicio putere în fața tehnologiei noastre. Mai devreme sau mai târziu, Spiro va afla despre Popor. Și, dacă asta se va-ntâmpla, nu-l prea văd pe Jon Spiro ca fiind genul de binefăcător care va lăsa Poporul să trăiască în pace și armonie.

Holly îl fixă pe Artemis.

— Îți sună familiar?

— Dar eu nu sunt ca Jon Spiro, obiectă băiatul. El e un ucigaș cu sânge rece.

— Mai așteaptă vreo câțiva ani, zise Holly. O să-l ajungi din urmă.

Foaly fornăi. Închide-i pe Artemis Fowl și pe Holly Short în aceeași cameră și, mai devreme sau mai târziu, e imposibil să n-ai parte de vreo gâlceavă.

— Gata, Holly, zise centaurul. Să încercăm să ne purtăm ca niște profesioniști. Pasul numărul unu e să anulăm izolarea. Următoarea prioritate este să recuperăm Cubul înainte ca Spiro să-i dezlege misterul.

— Avem ceva timp la dispoziție, zise Artemis. Cubul este codat.

— Cât de codat?

— Am construit un cod al infinitului în interiorul hard diskului său.

— Un cod al infinitului, zise Foaly. Sunt impresionat.

— N-a fost greu. Am inventat un limbaj cu totul nou, astfel încât Spiro să nu aibă niciun cadru de referință.

Holly se simțea un pic pe dinafară.

— Și cât va dura ca să spargă acest cod al infinitului?

Artemis nu se putu abține să ridice din sprânceană.

— O veșnicie, zise el. Teoretic. Dar cu arsenalul lui Spiro, poate chiar mai puțin de-atât.

Holly ignoră tonul pe care fuseseră rostite ultimele cuvinte.

— OK. Atunci suntem în siguranță. Nu e nevoie să ne ducem să-l vânăm pe Spiro, dacă la ora actuală nu posedă decât o cutie plină cu circuite inutile.

— Eu n-aș zice chiar așa, contracară Artemis. Numai designul

cipului va trimite echipa sa de cercetare-dezvoltare pe o pistă cu totul nouă. Dar ai dreptate într-o singură privință, Holly. Nu e nevoie să vă duceți după Spiro. Odată ce va afla că sunt în viață, va veni el după mine. La urma urmei, sunt singura persoană care poate face Cubul să funcționeze la capacitatea maximă.

Holly își sprijini capul în mâini.

— Adică, dintr-un moment în altul, o echipă de gorile poate intra în forță aici, căutând cheia de la codul infinitului? În momente din astea, am avea nevoie de cineva ca Butler.

Artemis ridică receptorul telefonului din perete.

— Nu era singurul Butler din familie, adăugă apoi.

• Capitolul 4 • Moștenire de familie

***SFAX*, *TUNISIA*,**
AFRICA DE NORD

Cu ocazia majoratului, Juliet Butler ceruse și primise o vestă de judo cu striații, care să atenueze loviturile, un set de două cuțite pentru aruncat la țintă și un joc violent cu lupte pe calculator. Obiecte care nu figurau, de obicei, pe lista de priorități a unei adolescente obișnuite. Dar Juliet Butler nu era nici ea o adolescentă obișnuită.

Juliet era senzațională din mai multe puncte de vedere. În primul rând, reușea să lovească o țintă în mișcare, cu orice armă-ți trece prin cap. Și în al doilea rând, reușea să arunce orice om mult mai departe decât ai crede.

Desigur, nu învățase toate astea doar din jocurile cu lupte de pe calculator. Juliet începuse antrenamentele încă de la vârsta de patru ani. Zilnic, după ce o lua de la grădiniță, Domovoi Butler o escorta pe sora sa mai mică pe domeniul Fowl, unde o iniția în tainele diferitelor tipuri de arte marțiale. Până la vârsta de opt ani, Juliet obținuse deja centura neagră cu trei dani la șapte discipline. La unsprezece ani obținuse toate titlurile posibile.

Era deja o tradiție în familia Butler ca toate persoanele de sex masculin să se înroleze în Academia de Protecție Personală a lui Madam Ko, atunci când împlineau vârsta de zece ani. Jumătate de an o petreceau deprinzând meșteșugurile meseriei de bodyguard, iar în cealaltă jumătate trebuiau să păzească un protejat cu un grad scăzut

de risc. Pe femeile din familia Butler le regăseai, de obicei, angajându-se în diverse familii înstărite din lumea largă. Juliet hotărâse că va combina cele două îndeletniciri ale familiei, petrecând jumătate de an cu Angeline Fowl, iar în cealaltă jumătate ocupându-se de îmbunătățirea tehnicilor sale de arte marțiale, în tabăra lui Madam Ko. Era prima femeie din familia Butler care se înrolase în Academie și cea de-a cincea femeie din istoria Academiei, care reușise să treacă de probele fizice. Tabăra lui Madam Ko nu rămânea niciodată mai mult de cinci ani în aceeași țară. Butler se antrenase în Elveția și în Israel, în timp ce sora sa își efectua stagiul în regiunea muntoasă Utsukushigahara, din Japonia.

Dormitorul comun din incinta taberei lui Madam Ko nu se compara nici pe departe cu luxoasele camere din conacul Fowl. În Japonia, Juliet dormea pe o rogojină, se hrănea cu orez, pește și amestecuri de proteine, și nu avea altă avere în afară de două rochii aspre din bumbac.

Ziua începea la ora cinci și jumătate, când Juliet și colegele ei alergau șase kilometri până la cel mai apropiat pârâu, unde prindeau pește cu mâinile goale. După ce găteau peștele și îl depuneau în fața antrenorului lor, fetele își legau în spate un butoi gol de zece litri și urcau până pe creastă, acolo unde zăpada nu se topea niciodată. După ce-și umpleau butoaiele cu zăpadă, le rostogoleau la vale până în tabăra militară, unde băteau zăpada cu picioarele goale, până se topea și putea fi folosită de antrenorul lor pentru îmbăiere. După care începeau antrenamentele.

Lecțiile includeau o formă de arte marțiale – Cos Ta'pa – creată de Madam Ko însăși, special pentru bodyguarzi, al cărei scop de bază nu era autoapărarea, ci apărarea protejatului. Alte cursuri care se studiau la academie se ocupau de probleme ca: tehnologia armamentului de ultimă oră, escortarea automobilelor și tehnici de negociere în cazul luării de ostatici.

La optsprezece ani, Juliet reușea deja să dezasambleze și să reasambleze, cu ochii închiși, nouăzeci de procente dintre tipurile de armament produse peste tot în lume; putea conduce orice vehicul; reușea să se camufleze în mai puțin de patru minute și să se amestece în orice mulțime ca un nativ, în ciuda faptului că era produsul unei uluitoare combinații de gene asiatice și gene europene. Fratele ei mai mare era foarte mândru de ea.

Ultimul pas al antrenamentului consta într-o simulare pe teren,

într-un mediu total necunoscut. Dacă trecea de testul ăsta, Madam Ko i-ar fi tatuat pe umăr diamantul albastru. Tatuajul, la fel cu cel de pe umărul lui Butler, simboliza nu numai rezistența absolventului, ci și natura variată a antrenamentului său. În cercurile înalte ale gărzilor de corp, cel care avea tatuat diamantul albastru nu mai avea nevoie de nicio recomandare.

Pentru evaluarea finală a lui Juliet, Madam Ko alesese orașul Sfax din Tunisia. Misiunea lui Juliet era de a-și escorta protejatul prin piețele agitate ale orașului. În mod normal, un bodyguard și-ar fi sfătuit protejatul să evite astfel de zone suprapopulate. Dar Madam Ko sublinie faptul că protejații țin rareori seama de sfaturile pe care le primesc. Așa că, era mai bine să fii pregătit pentru orice situație. Și, de parcă Juliet nu era și-așa destul de tensionată, Madam Ko luase decizia de a fi ea însăși protejatul-surogat.

Era extrem de cald în Africa de Nord. Ascunsă în spatele unor ochelari de soare, Juliet era mereu cu ochii în patru, concentrându-se asupra siluetei mignone din fața ei, care apărea și dispărea prin mulțime.

— Grăbește-te, o îndemnă ironic Madam Ko. O să mă pierzi.

— Doar în visele tale, Madam, răspunse Juliet calmă.

Madam Ko încerca să-i distragă atenția, ținând-o de vorbă. Deși erau și-așa destui factori perturbatori prin preajmă. Salbe de bani aurii atârnau strălucind pe nenumăratele tarabe; carpete tunisiene fâlfâiau agățate pe cadrele din lemn – o ascunzătoare ideală pentru orice criminal. Localnicii îți intrau în suflet, dornici s-o vadă mai de-aproape pe femeia cea atrăgătoare, iar terenul era cât se poate de înșelător. Un singur pas greșit și te puteai alege cu o entorsă. Într-un asemenea caz, eșecul venea de la sine.

Juliet procesă aceste informații în mod automat, calculând gradul de risc al fiecărei mișcări. Îl împinse ferm la o parte pe un tânăr care rânjea la ea, sări peste o băltoacă îmbibată cu ulei, în care se formaseră curcubee și o urmă pe Madam Ko pe una dintre ulițele bazarului labirintic. Deodată îi apăru în față un bărbat. Unul dintre acei negustori.

— Am covoare bune, zise el într-o franceză stricată. Vino cu mine. Îți arăt!

Madam Ko mergea înainte. Juliet încercă s-o urmeze, dar bărbatul îi blocă drumul.

— Nu, mulțumesc. Nu mă interesează. Eu locuiesc în aer liber.

— Foarte amuzant, mademoiselle. E o glumă bună. Acum veniți să vedeți carpetele lui Ahmed.

Mulțimea începuse să se adune, încolăcindu-se în jurul ei ca tentaculele unei plante agățătoare uriașe. Madam Ko se îndepărta. Își pierdea protejatul.

— Am zis nu. Și acum dă-te la o parte, domnule Carpețel. Nu mă face să-mi rup vreo unghie.

Tunisianul nu era obișnuit să primească ordine de la o femeie, mai ales de față cu prietenii.

— Sunt un chilipir, insistă el, arătând către taraba sa. Cele mai bune covoare din Sfax.

Juliet încercă să-l ocolească, dar mulțimea îi tăie calea.

În momentul acesta Ahmed îi ieși din grații. Până acum nu fusese decât un simplu localnic, aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar acum…

— Să mergem, zise tunisianul, luând-o pe după mijloc pe fata cea blondă.

Nici măcar nu-i trecu prin cap că o asemenea idee n-o să intre în topul lui cu idei geniale.

— O, proastă mișcare, Carpețel!

Într-o clipită, Ahmed se afla deja înfășurat între faldurile unui covor din apropiere, iar Juliet se făcuse nevăzută. Nimeni nu își dăduse seama ce se întâmplase, până nu urmăriră înregistrarea de pe camera de supraveghere de la rotiseria lui Kamal. Derulând imaginile cu încetinitorul, negustorii o văzură pe fată ridicându-l pe Ahmed de centură și de gât, și aruncându-l, pe deasupra capului, direct într-o tarabă de covoare. Era o mișcare despre care unul dintre negustorii de aur zise că ar fi „lovitura praștie”. O lovitură care devenise cunoscută datorită luptătorului american Papa Hog. Negustorii râseră atât de tare, încât mai mulți dintre ei se deshidratară. Era cel mai amuzant lucru pe anul acela. Ba chiar filmulețul a câștigat și un premiu la varianta tunisiană a emisiunii „Cele mai haioase imagini surprinse de amatori”. Trei luni mai târziu, Ahmed se muta în Egipt.

Dar acum să ne întoarcem la Juliet. Bodyguardul învățăcel sprintă printre bolovani, îi ocoli pe negustorii buimăciți și o luă la goană în josul uliței. Madam Ko nu putea fi prea departe. Încă își mai putea duce la bun sfârșit misiunea.

Juliet era furioasă pe sine. Asta era exact genul de șmecherie despre care fratele ei o prevenise.

„Păzește-te de Madam Ko, o sfătuise Butler. Nici nu-ți trece prin cap ce poate urzi pentru o misiune de teren. Am auzit că odată, în Calcutta, a pus pe fugă o întreagă turmă de elefanți, doar ca să-i distragă atenția unui acolit.”

Problema era că nici măcar nu știai la ce să te-aștepți. Negustorul de covoare putea fi un angajat de-al lui Madam Ko sau, pur și simplu un om obișnuit, care, întâmplător, își băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Ulița se îngustase, așa că trecătorii mergeau acum pe un singur rând. Uscătoare de rufe improvizate, pe care atârnau haine mototolite și aburinde, cu fața la soare, se unduiau pe deasupra capetelor trecătorilor. Juliet se strecură printre rufele întinse la uscat, evitând astfel mulțimea de gură-cască ieșiți la cumpărături. Curci bezmetice țopăiau, ferindu-se din calea ei cât puteau de repede.

Și dintr-odată, ieși la liman. Se afla într-un scuar întunecos, împrejmuit de case cu trei etaje. În balcoane, tolăniți, bărbații pufăiau din narghilele cu arome de fructe. Pe jos, se afla un mozaic neprețuit, care înfățișa o scenă dintr-o baie romană.

În centrul scuarului, ghemuită, se afla Madam Ko. Era atacată de trei bărbați, care, cu siguranță nu erau negustori autohtoni. Toți trei erau îmbrăcați în costumele negre ale forțelor speciale și atacau cu siguranța și precizia unor experți. Acum nu mai era vorba de niciun test. Bărbații aceștia chiar încercau să-i omoare antrenorul.

Juliet era neînarmată. Asta era una dintre reguli. Dacă erai prins făcând contrabandă cu arme într-o țară africană, erai trimis la închisoare pe viață. Din fericire, nici adversarii săi nu păreau înarmați. Deși nici n-ar fi avut nevoie de arme ca să-și atingă scopul.

În cazul de față, improvizația era secretul supraviețuirii. N-avea niciun rost să încerce un atac direct. Dacă toți trei reușiseră s-o îngenuncheze pe Madam Ko, atunci mai mult ca sigur că ea singură nu le-ar fi făcut față. Era timpul să aplice niște metode mai puțin ortodoxe.

Juliet făcu o săritură și se prinse de una dintre sârmele pentru rufe. Belciugele de care era agățată sârma rezistară preț de o secundă, după care cedară. Sârma se prăbuși în spatele ei împreună cu tot calabalâcul de covoare și batice. Juliet se întoarse spre stânga, pe cât îi permitea cealaltă sârmă, și apoi făcu o răsucire de 180 de grade înspre bărbați.

— Hei, băieți! le strigă ea, nu ca să braveze, ci fiindcă manevra pe

care o executa avea șanse mai mari de reușită dacă adversarii erau atacați frontal.

Bărbații se întoarseră la timp, ca să fie izbiți din plin de o carpetă din păr de cămilă udă leoarcă. Covoarele grele și veșmintele se încolăciră în jurul membrelor lor, iar cablul de nailon pe care fuseseră atârnate rufele li se înfășură în jurul gâtului. Cât ai zice pește, cei trei se aflau deja la pământ.

Juliet se asigură că o să mai rămână așa o vreme, aplicându-le niște ciupituri în punctul de convergență al terminațiilor nervoase aflat undeva la baza gâtului.

— Madam Ko! strigă Juliet căutându-și antrenorul prin mormanul de rufe spălate.

Femeia zăcea tremurând, într-o rochie oliv, cu fața acoperită de un batic simplu.

Juliet o ajută să se ridice.

— Ați văzut mișcarea asta, Madam Ko? I-am pus la pământ pe idioții ăia. Pun pariu că e prima dată în viața lor când văd așa ceva. Improvizația. Butler spune întotdeauna că asta-i secretul. Știți, cred că fardul meu de pleoape le-a distras atenția. E verde cu sclipici. Nu dă greș niciodată…

Juliet tăcu, pentru că se trezi cu un cuțit la beregata. Cuțitul era mânuit chiar de Madam Ko, care nu era, de fapt, Madam Ko, ci o altă asiatică mignonă, îmbrăcată într-o rochie oliv. O capcană.

— Ești moartă, îi zise femeia.

— Așa e, încuviință Madam Ko, apărând din umbră. Și, dacă tu ești moartă, atunci și protejatul este mort. Așa că ai dat greș.

Juliet se înclină cu mâinile împreunate.

— O mișcare foarte vicleană, Madam, zise ea încercând să pară cât mai respectuoasă.

Femeia râse.

— Desigur. Așa stau lucrurile în viață. La ce te așteptai?

— Și banditii aia cărora le-am tăbăcit fun… I-am învins pe toți.

Madam Ko înlătură argumentul printr-o fluturare a mâinii.

— Noroc. Din fericire pentru tine, cei trei nu erau ucigași adevărați, ci doar niște absolvenți ai Academiei. Și poți să-mi spui și mie ce-a fost cu mișcarea aia stupidă cu sârma?

— E o tehnică de luptă corp la corp, răspunse Juliet. Se numește „sârma de rufe”.

— Pe care nu te poți bizui, zise japoneza. Ai reușit pentru că ai

avut noroc. Norocul nu e suficient în meseria noastră.

— Dar n-a fost vina mea, protestă Juliet. Am dat peste un tip în bazar, care pur și simplu îmi stătea-n picioare. A trebuit să-l trimit la culcare.

Madam Ko o bătu ușor pe frunte.

— Liniște, fetițo. Gândește și tu măcar o dată. Ce-ar fi trebuit să faci?

Juliet făcu o plecăciune și mai adâncă.

— Ar fi trebuit să-l anihilez imediat pe negustor.

— Exact. Viața lui nu înseamnă nimic. E insignifiant în comparație cu siguranța protejatului.

— Dar nu pot să omor oameni nevinovați pur și simplu, protestă Juliet.

Madam Ko oftă.

— Știu, copilă. Și de-asta cred că nu ești încă pregătită. Ai toate aptitudinile necesare, mai puțin concentrarea și fermitatea. Poate la anul.

Juliet își simți inima grea. Fratele ei primise diamantul albastru la vârsta de optsprezece ani. Cel mai tânăr absolvent din istoria Academiei. Sperase să-i egaleze performanța. Iar acum trebuia să mai aștepte un an. Deciziile lui Madam Ko erau ireversibile.

O tânără purtând uniforma acolitelor apăru pe uliță cărând o mini servietă.

— Madam, zise ea înclinându-se. Sunteți căutată la telefon prin satelit.

Madam Ko luă căștile care îi fuseseră oferite și ascultă atentă câteva secunde.

— Un mesaj de la Artemis Fowl, zise ea în cele din urmă.

Juliet ardea de nerăbdare să se ridice din poziția de plecăciune în care rămăsese, dar asta ar fi însemnat o încălcare flagrantă a normelor de protocol.

— Da, Madam.

— Mesajul este: Domovoi are nevoie de tine.

Juliet se încruntă.

— Vreți să spuneți, Butler are nevoie de mine.

— Nu, zise Madam Ko implacabilă. Vreau să spun exact ce am spus: Domovoi are nevoie de tine. Îți repet doar ce mi s-a transmis.

Și, dintr-odată, Juliet simți soarele arzând-o în ceafă, auzi țânțarii bâzâindu-i în urechi mai ceva ca frezele de la dentist și nu-și dori

altceva decât să se poată ridica, ca să alerge până la aeroport. Butler nu și-ar fi dezvăluit niciodată prenumele în fața lui Artemis. Doar dacă… Nu, nu putea să creadă una ca asta. Nici nu concepea să se gândească la așa ceva.

Madam Ko o bătu ușor pe bărbie.

— Nu ești gata încă. N-ar trebui să te las să pleci. Te implici prea mult emoțional, pentru a mai fi un bodyguard eficient.

— Vă rog, Madam, zise Juliet.

Antrenorul ei cugetă două minute.

— Bine, zise ea. Du-te.

Juliet dispăruse înainte ca ecoul cuvintelor lui Madam Ko să străbată scuarul. Și, vai de negustorii de covoare care s-ar fi nimerit să-i iasă în cale!

• Capitolul 5 • Omul de fier și maimuța

***TURNUL LUI SPIRO*,**
CHICAGO*, *ILLINOIS*, *SUA

Jon Spiro zburase cu un Concorde de pe aeroportul Heathrow până pe Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago. O limuzină imensă îl purtă până în centrul orașului, acolo unde se înălța Turnul lui Spiro. O construcție din fâșii de oțel și sticlă, înaltă de optzeci și șase de etaje, se profila deasupra liniei de orizont a orașului Chicago. Compania lui Spiro era amplasată între etajele cincizeci și optzeci și cinci. La etajul optzeci și șase se afla reședința personală a lui Spiro, unde se putea ajunge fie cu liftul său personal, fie cu elicopterul.

Jon Spiro nu închisese un ochi tot drumul. Era prea încântat de cubul din valiză ca să mai poată dormi. Șeful departamentului său tehnologic era și el la fel de entuziasmat după ce Spiro îl informase în legătură cu ce putea face cutiuța aceea, aparent inofensivă, și dăduse fuga să dezlege misterele C Cubului. După șase ore, se întorsese în grabă în sala de conferințe, pentru a lua parte la o întrunire organizată în miez de noapte.

— E inutil, zise savantul, care răspundea la numele de doctor Pearson.

Spiro învârtea o măslină în paharul de Martini.

— Nu prea cred, Pearson, zise el. De fapt, sunt convins că jucăria aia mică este oricum numai inutilă nu. Cred că în ecuația asta tu ești

cel inutil.

Spiro era extrem de prost dispus. Abia primise un telefon de la Arno Blunt care îl informase că Fowl era în viață. Se știa că atunci când Spiro era în toane proaste, oamenii dispăreau de pe fața pământului. Asta dacă erau norocoși.

Pearson simțea sfredelindu-l în ceafă privirile unei a treia persoane, care se afla în sala de conferințe. Era genul de femeie pe care nu-ți doreai s-o enervezi. Pearson știa că, dacă Spiro l-ar fi aruncat pe fereastra, individa aici de față, n-ar fi avut nicio problemă să declare sub jurământ că a sărit de bună-voie.

Pearson își alese cu atenție cuvintele.

— Acest dispozitiv…

— C Cubul. Așa se numește. Ți-am spus să folosești această denumire.

— C Cubul are, fără-ndoială, un potențial extraordinar. Dar este codat.

Spiro aruncă măslina din Martini direct în capul savantului. Era o experiență umilitoare pentru un laureat al Premiului Nobel.

— Sparge codul, ce mai aștepți? Vă plătesc degeaba?

Pearson își putea simți bătăile inimii.

— Nu e așa de ușor. Codul ăsta… Nu poate fi spart.

— Stai să văd dacă am înțeles bine, zise Spiro aplecându-se pe spate în scaunul său din piele de bou. Va aloc două sute de milioane de dolari anual, și voi nu sunteți în stare să spargeți un amărât de cod inventat de un puști?

Pearson încerca să nu se gândească la zgomotul pe care-l va face trupul lui când se va izbi de caldarâm. Următoarele cuvinte care-i ieșeau din gură aveau fie să-l salveze, fie să-i semneze sentința.

— Cubul este activat vocal și este codat pe modulațiile vocii lui Artemis Fowl. Nimeni nu poate sparge un astfel de cod. E imposibil.

Spiro nu zise nimic, ceea ce însemna că poate să continue.

— Am mai auzit de chestii din astea. Noi, savanții, dezbatem subiectul. Este vorba de un cod al infinitului. Codul are o mulțime de combinații posibile și nu numai atât, este creat pe baza unui limbaj necunoscut. E ca și cum acest băiat ar fi creat un limbaj care nu este vorbit de nimeni altcineva în afară de el. Nici măcar nu știm dacă are vreun corespondent în limba engleză. Se presupune că un astfel de cod nici măcar nu există. Dacă Fowl a murit, atunci cu regret vă spun, domnule Spiro, dar C Cubul a murit odată cu el.

Jon Spiro își îndesă un trabuc în colțul gurii. Nu și-l aprinse. Doctorii îi interziseseră să fumeze. În mod politicos.

— Și dacă Fowl ar fi încă în viață?

Pearson recunoștea un colac de salvare, atunci când i se arunca unul.

— Dacă Fowl ar fi în viață, cu siguranță că ar fi mult mai ușor de descusut decât un cod al infinitului.

— OK, doctore, conchise Spiro. Ești liber. Nu vrei să auzi ce vom discuta în continuare.

Pearson își strânse notițele și se grăbi să iasă. Încercă să n-o privească în ochi pe femeia care stătea așezată la masă. Dacă nu auzea discuția ce avea să urmeze, se putea minți în continuare că are conștiința împăcată. Și, dacă n-o vedea pe femeia de la masă, atunci nu avea cum s-o recunoască la o eventuală sesiune de identificări.

•

— Se pare ca avem o problemă, se adresă Spiro femeii în costum închis.

Femeia dădu din cap. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Costum tip business negru, bluză neagră, pantofi negrii cu toc cui. Până și ceasul Rado de la încheietura mâinii era negru-tăciune.

— Da, dar e genul de problemă de care mă ocup.

Carla Frazetti era fina lui Spatz Antonelli, capul unei filiere mafiote din centrul Chicago-ului. Carla era persoana de legătură între Jon Spiro și Antonelli, probabil doi dintre cei mai puternici oameni din Chicago. Spiro învățase încă de la începuturile carierei sale că afacerile desfășurate împreună cu familiile mafiote aveau tendința să înflorească.

Carla își analiză manichiura.

— După cum stau lucrurile, nu văd decât o singură soluție: îl răpești pe puștiul ăsta Fowl și îl torturezi până-ți spune cum să spargi codul.

Spiro trase din trabucul neaprins, gândindu-se la sugestia Carlei.

— Nu-i chiar așa de simplu. Puștiul joacă tare. Conacul Fowl e o adevărată fortăreață.

Carla zâmbi.

— Vorbim despre un puști de treisprezece ani, nu?

— În jumătate de an o să împlinească paisprezece, zise Spiro încercând să se apere. Și oricum există o serie de complicații.

— Cum ar fi?

— Arno este rănit. Nu știu cum, dar puștiul i-a scos toți dinții.

— Au! exclamă Carla tresărind.

— El de-abia stă în bătaia vântului, darămite să mai fie și capul unei operațiuni.

— E rușinos.

— De fapt, puștiul ăsta mi-a scos din uz cei mai buni oameni. Toți se află pe lista de așteptare de la stomatologie. O să mă coste o avere. Nu, de data asta am nevoie de cineva din afară.

— Vrei să ne plasezi nouă treaba asta?

— Exact. Dar trebuie să găsiți oamenii potriviți pentru o astfel de misiune. Irlanda e genul de loc mai de modă veche. Iar niște tipi șmecheri o să sară în ochi de la o poștă. Am nevoie de niște oameni care să se asorteze cu peisajul și care să poată convinge un puști să-i însoțească până aici. O nimica toată.

Carla îi făcu cu ochiul.

— Știu exact ce vrei, domnule Spiro.

— Așadar, ai niște tipi din ăștia? Care să se ocupe de afaceri fără să atragă atenția asupra lor?

— După cum ai pus problema, cred că ai nevoie de un om de fier și o maimuță.

Spiro, familiarizat cu argoul mafioților, dădu din cap. Omul de fier căra arma, iar maimuța se strecura în locurile mai greu accesibile.

— Avem doi din ăștia în registrele noastre. Și pot să-ți garantez că n-o să facă deloc impresie rea în Irlanda. Dar o să coste ceva.

— Sunt pricepuți? întrebă Spiro.

Carla zâmbi. Unul dintre incisivi era decorat cu un rubin mititel.

— O, sunt foarte pricepuți, îi răspunse ea. Tipii ăștia sunt cei mai buni.

OMUL DE FIER
SALONUL DE TATUAJE PATA DE CERNEALĂ,
CENTRUL ORAȘULUI CHICAGO

Loafers McGuire își făcea un tatuaj. Un craniu în forma asului de pică. Design-ul îi aparținea și era nespus de mândru de asta. Atât de mândru, încât ținuse morțiș să și-l tatueze pe gât. Inky Burton, cel care făcea tatuajele, reușise să-l facă să se răzgândească, susținând că un tatuaj pe gât ar fi fost mai ceva decât un abțibild cu propriul

nume, la o eventuală sesiune de identificări a poliției. Loafers se înduplecă.

— Fie, zise el. Fă-mi-l pe antebraț.

Loafers își făcea câte un tatuaj după fiecare misiune pe care o ducea la bun sfârșit. Cu greu mai zăreai vreun loc pe corpul său care să păstreze culoarea originală a pielii. Atât de bine își rezolva Loafers McGuire treburile.

Numele real al lui Loafers era, de fapt, Aloysius. Și aterizase tocmai dintr-un oraș irlandez numit Kilkenny. Își luase porecla de Loafers, fiind convins că aducea mai mult a gangster decât Aloysius. Loafers își dorise de când se știa să devină mafiot, la fel ca tipii de prin filme. După ce încercase fără succes să formeze o rețea mafiotă celtică, Loafers venise la Chicago.

Mafia din Chicago îl primise cu brațele deschise. De fapt, unul dintre recuperatorii lor îl cam strânsese într-o îmbrățișare de urs. Loafers îl trimisese pe tip și pe șase amici de-ai săi direct la Spitalul Mother of Mercy. Nu era rău pentru un tip de un metru cincizeci înălțime. La numai opt ore după ce coborâse din avion, Loafers își găsise deja o slujbă.

Și iată-l acum, după doi ani și mai multe *job*-uri rezolvate, cel mai bun om de fier al lui Antonelli. Specialitatea lui erau furturile și recuperarea datoriilor. Genul de treburi care nu se rezolvau în mod obișnuit de către un tip care măsura doar un metru cincizeci înălțime. Dar, ca să fim sinceri, nici Loafers nu era genul de pitic obișnuit.

Loafers se lăsă pe spate în scaunul reglabil al salonului de tatuaje.

— Îți plac pantofii ăștia, Inky?

Inky clipi, ca să înlăture broboanele de sudoare ce i se prelingeau în ochi. Trebuia să fii atent cu Loafers. Până și cea mai simplă întrebare putea fi de fapt o capcană. Un singur răspuns greșit, și îți cereai scuze direct de la Sfântul Petru.

— Da. Îs mișto. Cum se numesc?

— Loafers[{4}]! tună gangsterul bondoc. Loafers, idiotule! Sunt marcă proprie.

— O, da, mocasini. Am uitat. Mișto să ai o marcă proprie.

Loafers își verifică brațul, ca să vadă la ce nivel s-a ajuns cu tatuajul.

— Ai terminat cu acul ăla?

— Aproape, îi răspunse Inky. Am terminat conturul. Trebuie doar

să schimb acul.

— N-o să mă doară, nu-i așa?

„Bineînțeles că o să te doară, idiotule, își zise Inky în gând. O să-ți înfig un ac în mână”. Dar zise voce tare:

— Nu prea tare. Ți-am aplicat un anestezic.

— Ar fi bine să nu doară, îl avertiză Loafers. Sau o să te doară și pe tine după ce termini aici.

Nimeni nu-l amenința pe Inky. În afară de Loafers McGuire. Inky făcea tatuaje tuturor mafioților. Era cel mai bun.

Carla Frazetti se ivi în ușă. Apariția ei neagră, la patru ace, nu se asorta deloc cu atelierul spălăcit.

— Salutare, băieți, li se adresă ea.

— Salutare, domnișoară Carla! răspunse Inky, roșind până-n vârful urechilor.

Nu vedeai prea des domnițe pe la Pata de Cerneală.

Loafers sări în picioare. Până și el o respecta pe fina șefului.

— Domnișoară Frazetti, nu trebuia decât să-mi dați un apel. Și n-ar mai fi fost nevoie să vă deplasați dumneavoastră până în fundătură asta.

— N-avem timp de asta. E vorba de ceva urgent. Pleci chiar acum.

— Plec? Unde?

— În Irlanda. Unchiul tău, Pat, este bolnav.

Loafers se încruntă.

— Unchiul Pat? Dar eu n-am niciun unchi Pat.

Carla bătu ușor în podea cu unul din tocurile cui.

— E bolnav, Loafers. Foarte bolnav, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Loafers se prinse, în sfârșit.

— A, am înțeles. Adică trebuie să mă duc să-l vizitez.

— Exact. Atât de bolnav este…

Loafers își șterse tușul de pe braț cu o cârpă.

— OK. Sunt gata. Mergem direct la aeroport?

Carla îi făcu cu ochiul gangsterului mărunțel.

— În curând, Loafers. Mai întâi trebuie să trecem să-l luăm și pe fratele tău.

— Dar eu nu am frate, protestă Loafers.

— Ba sigur că ai. Cel care are cheile de la casa unchiului Pat. E un maimuțoi simpatic.

— A, înțelese în sfârșit Loafers. Fratele ăla…

•

Loafers și Carla se urcară în limuzina de afară, care îi duse în partea de est a orașului. Loafers încă se mai simțea copleșit de zgârie-norii americani. În Kilkenny nu existau clădiri mai înalte de cinci etaje. Iar Loafers însuși locuise toată viața într-o casă fără etaj de la periferie. Nu că ar fi recunoscut vreodată asta în fața prietenilor săi mafioți. De dragul lor își inventase o întreagă istorie: era un orfan care își petrecuse copilăria pendulând în mod regulat între diverse cămine adoptive.

— Cine-i maimuța? întrebă el.

Carla Frazetti își aranja părul negru ca pana corbului într-o oglinjoară. Era scurt și întins cu gel.

— Un tip nou. Mo Digence. E tot irlandez, ca și tine. Ceea ce se potrivește de minune. Fără vize, fără acte, fără alibiuri complicate. Doar doi tipi mărunței care merg acasă în vacanță.

Loafers se zburli.

— Ce vrei să spui prin „doi tipi mărunței”?

Carla își închise zgomotos pudriera.

— Cu cine vorbeai, McGuire? În mod sigur, nu cu mine. Nu pe tonul ăla.

Loafers păli și întreaga viață îi trecu prin fața ochilor.

— Îmi cer scuze, domnișoară Frazetti. E vorba doar de chestia aia cu *mărunțelul.* O aud de când mă știu.

— Și cum ai vrea să ți se spună? Lofty[{5}]? Ești scund, Loafers. Obișnuiește-te cu ideea. Dar tocmai asta te-a ridicat pe culmi. Nașul meu obișnuiește să spună că nu există nimic mai periculos decât un tip scund care vrea să dovedească totuși ceva. De-aia și ai slujba pe care-o ai.

— Așa trebuie să fie.

Carla îl bătu ușor pe umăr.

— Capu’ sus, Loafers! Pe lângă tipul ăsta, ești un adevărat uriaș.

Loafers ciuli urechile.

— Pe bune? Cam cât e de scund acest Mo Digence?

— E scund, zise Carla. Nu știu câți centimetri are exact, dar, dacă era mai scund de atât, ar fi trebuit să-i schimb scutecele și să-l îndes într-un cărucior.

Loafers rânji satisfăcut. În mod sigur avea să-i placă *job*-ul ăsta.

MAIMUȚA

Mo Digence avusese și zile mai bune. Cu patru luni înainte locuia într-un apartament luxos, de la ultimul etaj al unei clădiri din Los Angeles, cu un cont în bancă de un milion de dolari. Acum fondurile îi fuseseră înghețate de către Departamentul de Confiscare a Bunurilor, iar el era nevoit să lucreze pentru Mafia din Chicago. Iar Spatz Antonelli nu era cunoscut pentru generozitatea sa în materie de comisioane. Desigur, Mo putea să părăsească oricând Chicago-ul și să se întoarcă în L.A., asta dacă n-ar fi existat o întreagă unitate de poliție pe urmele lui, care-l aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la locul faptei. De fapt, Mo nu era în siguranță nici la suprafață, nici în subteran, căci Mo Digence nu era altul decât Mulch Diggums, dorful dezertor și cleptoman, din Haven City.

Mulch era un dorf care săpa tuneluri și care hotărâse că viața în mină nu era pentru el. Așa că începuse să își folosească talentele miniere în alte scopuri. Cu alte cuvinte, ușurându-i pe Noroioși de obiectele lor de valoare și vânzându-le pe piața neagră a elfilor. Desigur, intrând într-o altă branșă, fără aprobare, Mulch își pierduse puterile magice. Dar lui nu-i păsa de asta. Și-apoi, dorfii n-aveau oricum o putere prea mare. Iar invocarea vrăjilor îi provocase întotdeauna greață.

Piticii aveau totuși câteva trăsături fizice care făceau din ei niște hoți ideali. Puteau să-și disloce fălcile și să înghită câteva kilograme de țărână într-o secundă. Extrăgea din țărână mineralele benefice și apoi le evacua pe partea cealaltă. De asemenea, își dezvoltaseră și capacitatea de a bea prin pori, o calitate foarte potrivită pentru condițiile din mină. Reușeau, totodată, să-și transforme porii în adevărate ventuze – unelte indispensabile din arsenalul oricărui hoț. Și, ca să-ncheiem, mai trebuie spus că părul dorfilor era de fapt o adevărată rețea de antene, asemănătoare cu mustățile felinelor, care puteau face orice: de la a prinde gândaci, până la a capta vibrațiile din pereții tunelurilor.

Mulch fusese o vedetă în plină ascensiune în lumea subterană a elfilor, asta până când comandantul Julius Root pusese mâna pe dosarul lui. De atunci, petrecuse mai bine de trei sute de ani tot intrând și ieșind din închisoare. În momentul de față era încă dat în urmărire, pentru că furase câteva lingouri de aur din fondul pentru răscumpărarea căpitanului Holly Short. Așa că, nu prea avea cum s-o scoată la liman nici măcar în subteran, printre ai lui. Așadar, Mulch fusese nevoit să se dea drept om și să accepte orice însărcinare îi

venea de la Mafia din Chicago.

Există anumite șanse care joacă un rol important în viața unui om. Și, bineînțeles că înălțimea lui atrăgea atenția tuturor persoanelor care își aruncau, din întâmplare, ochii în jos. Dar Mulch înțelesese repede că Noroioșii puteau găsi orice motiv ca să se îndoiască de tine. Înălțime, greutate, rasă, religie. Erai oarecum la adăpost, dacă erai cumva diferit. Și apoi, mai era o problemă destul de mare: soarele. Dorfii sunt extrem de sensibili la lumină. În trei minute au și căpătat arsuri. Din fericire, slujba lui Mulch implica acțiuni pe timp de noapte. Totuși, atunci când era obligat să se aventureze pe-afară în plină zi, piticul își lua toate măsurile de siguranță, astfel încât fiecare bucățică de piele era dată cu o alifie care să-l protejeze cât mai bine.

Mulch își închiriase un apartament la subsol, într-o casă cu fațada maronie, construită în stilul timpuriu al secolului XX. Era puțin cam dubioasă, dar asta-i convenea de minune. În dormitor, își scosese dușumeaua și își făcuse un depozit de două tone de pământ afânat și îngrășământ, pe fundația putredă. Pereții erau, oricum, plini de mucegai și igrasie, așa că nu mai trebuia să redecoreze nimic aici. În câteva ore, camera sa devenise un adevărat insectar. Așa că lui Mulch nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să stea întins în groapă și să pescuiască gândaci de bucătărie cu mâinile goale. Casă, dulce casă! Nu numai că apartamentul începea să arate ca o galerie dintr-o hrubă, dar dacă ofițerii LEP i-ar fi luat urma, putea să dispară la patru sute de metri sub pământ cât ai clipi.

În curând, Mulch avea să regrete că n-o făcuse chiar în momentul în care auzise bătaia din ușă.

•

Cineva ciocănea la ușă. Mulch se târî afară din patul său subteran și se uită la camera video. Carla Frazetti își aranja părul privind în inelul de metal de pe ușă.

Fina șefului? În persoană? Cu siguranță, era vorba de o afacere mare. Poate că avea să obțină un comision care să-i permită să se stabilească în alt stat. Era deja în Chicago de trei luni și, în orice moment, ofițerii LEP ar fi putut să-i ia urma. Totuși, n-avea de gând să părăsească SUA. Dacă tot era nevoit să locuiască la suprafață, de ce n-ar fi făcut-o într-un loc în care exista televiziune prin cablu și suficient de mulți oameni bogați, care să fie prădați.

Mulch apăsă butonul interfonului.

— Așteptați un minut, domnișoară Frazetti, ca să mă îmbrac.

— Grăbește-te, Mo, se răsti Carla, iar vocea ei făcu să țiuie boxele ieftine. O să îmbătrânesc aici.

Mulch își puse la repezeală un halat, pe care și-l croise din niște saci de cartofi mai vechi. Se dădea în vânt după textura materialului – îi amintea de pijamalele de la penitenciarul din Haven. Își pieptănă rapid barba, ca să înlăture gândacii rătăciți din întâmplare prin ea și deschise ușa.

Carla Frazetti intră ca o vijelie în hol și se așeză în singurul fotoliu care se afla acolo. Dar mai era cineva în prag. Cineva care se afla sub raza vizuală a camerei. Mulch își făcu o însemnare în minte: „Redirecționează obiectivul camerei. Un elf ar putea să se strecoare sub obiectiv, chiar și fără să aibă ecranul invizibil activat”.

Bărbatul îi aruncă lui Mulch o privire amenințătoare. Tipic pentru un mafiot. Oamenii ăștia erau niște criminali cu sânge rece, dar asta nu însemna că trebuie să fie și nepoliticoși.

— Nu mai ai un scaun? îl întrebă bondocul, urmând-o în hol pe domnișoara Frazetti.

Mulch închise ușa.

— Nu prea am oaspeți. De fapt, tu ești primul. De obicei Bruno îmi dă bip și eu vin cât pot de repede.

Bruno Barosanul era cel care dirija afacerile locale ale Mafiei. Își conducea afacerea dintr-un depozit local. Umbla vorba că nu se ridicase de la birou în timpul orelor de program de cincisprezece ani.

— Ce cuibușor ai aici, se mira Loafers sarcastic. Mucegăit și plin de cari. Îmi place.

Mulch își plimbă degetul de-a lungul unei dâre verzi de igrasie.

— Și când te gândești că tot mucegaiul ăsta era acoperit cu un tapet. E incredibil ce lucruri pot ascunde oamenii.

Carla Frazetti își scoase din geantă o sticlă de parfum White Petals și îl pulverizâ în jurul ei.

— OK. Gata cu pălăvrăgeala! Am un *job* deosebit pentru tine, Mo.

Mulch se străduia să-și păstreze calmul. Asta era marea șansă pe care o aștepta. Poate că avea să dea peste o gaură împuțită, plină de umezeală și, în sfârșit, se va așeza și el la casa lui pentru o vreme.

— E genul ăla de *job* care se lasă cu un onorariu baban, dacă o rezolvi?

— Nu, îi răspunse Carla. E genul de *job* care se lasă cu un onorariu dureros dacă n-o rezolvi.

Mulch oftă. Oare chiar își lăsaseră cu toții bunele maniere acasă?

— Păi, de ce eu?

Carla Frazetti zâmbi și rubinul de pe incisiv luci în camera întunecată.

— O să-ți răspund totuși la întrebarea asta, Mo. Chiar dacă nu sunt obișnuită să dau explicații angajaților. Și mai ales unei maimuțe ca tine.

Mulch înghiți în sec. Câteodată uita cât de cruzi puteau fi oamenii ăștia. Dar n-avea să-i suporte la nesfârșit.

— Ai fost ales pentru misiunea asta, Mo, datorită felului remarcabil în care te-ai descurcat cu acel Van Gogh.

Mulch zâmbi umil. Alarma de la muzeu fusese floare la ureche. Și nici măcar n-aveau câini de pază.

— Dar și pentru că ai pașaport irlandez.

Un gnom dezertor, care se ascundea prin New York, îi făcuse rost de acte cu cetățenie irlandeză, pe care le furase dintr-un copiator al LEP. Irlandezii fuseseră întotdeauna preferații lui Mulch, așa că de ce n-ar fi devenit unul de-al lor. Ar fi trebuit să-și dea seama că toată chestia asta n-o să-l bage decât în belele.

— Treaba asta se întâmplă să fie tocmai în Irlanda. În mod normal, asta ar trebui să ridice niște probleme. Dar pentru voi va fi ca un concediu plătit.

Mulch dădu din cap către Loafers.

— Cine-i găgăuță?

Căutătura lui Loafers nu era prea prietenoasă. Mulch știa că e de ajuns ca domnișoara Frazetti să spună un cuvânt pentru ca bărbatul să-l omoare pe loc.

— Găgăuță e Loafers McGuire, partenerul tău. El e omul de fier. E o treabă pentru doi oameni. Tu deschizi ușile. Loafers escortează prada până aici.

Escortarea prăzii. Mulch știa ce însemna un astfel de lucru, și nu-și dorea să fie amestecat în niciun fel. Furtul era una, dar răpirea era altceva. Mulch știa că n-avea cum să refuze misiunea. Nu putea decât să se descotorosească de omul de fier cu prima ocazie și să se îndrepte spre unul din statele din sud. După câte auzise, Florida avea niște mlaștini nemaipomenite.

— Așadar, cine-i prada? întrebă Mulch, prefăcându-se interesat.

— Asta-i o informație de care n-ai nevoie, zise Loafers.

— Și, lasă-mă să ghicesc – nici nu-i nevoie să știu.

Carla Frazetti scoase o fotografie din buzunarul sacoului.

— Cu cât știi mai puține, cu atât vei avea mai puține mustrări de conștiință. N-ai nevoie decât de asta. Casa. Deocamdată n-avem decât fotografia asta, dar poți să inspectezi locul odată ce ajungeți acolo.

Mulch luă fotografia. Imaginea îl lovi ca un cocktail Molotov. Era conacul Fowl. Carevasăzică, Artemis era ținta. Bondocul ăsta psihopat era trimis ca să-l răpească pe Artemis.

Frazetti îi observă stânjeneala.

— S-a-ntâmplat ceva, Mo?

„Nu-ți lăsa fața să te trădeze, se gândi Mo. Nu-i lăsa să-și dea seama."

— Nu. E… ăăă… e o adevărată fortăreață. Văd niște senzori de mișcare și niște reflectoare în parcul din preajma casei. N-o să fie prea ușor.

— Dacă ar fi fost ușor, aș fi făcut-o eu însămi, zise Carla.

Loafers făcu un pas înainte și se uită de sus la Mulch.

— Ce-i, piticule? E prea greu pentru tine?

Mulch trebuia să ia rapid o decizie. Dacă Carla Frazetti ar fi crezut că nu e capabil să ducă la capăt treaba asta, atunci ar fi trimis pe altcineva. Cineva care l-ar fi dat pe Artemis pe mâna Mafiei, fără cea mai mică urmă de remușcare. Mulch își dădu seama cu uimire că nu putea lăsa să i se întâmple una ca asta lui Artemis. Puștiul ăsta irlandez îi salvase viața în timpul revoltei goblinilor și era poate, singurul lui prieten. Ceea ce era destul de mișcător, dacă stai să te gândești. Trebuia să accepte slujba, fie și numai pentru a se asigura că nu se va desfășura conform planului.

— Ei, nu-ți face griji pentru mine. Nu s-a construit încă acea clădire care să-i reziste lui Mo Digence. Sper doar că Loafers e suficient de curajos pentru o treabă ca asta.

Loafers îl apucă pe pitic de revere.

— Ce vrei să spui, Digence?

De obicei, Mulch evita să-i insulte pe oamenii care ar fi putut să-l omoare, dar, în cazul de față, era mai bine să-l facă pe Loafers să pară genul de persoană irascibilă, încă de pe acum. Mai ales că avea să dea vina pe el mai târziu, dacă lucrurile nu mergeau așa cum trebuie.

— Una e să fii o maimuță pitică, și alta e să fii un om de fier pitic. Cât de bun poți fi la astfel de treburi?

Loafers îi dădu drumul piticului și își deschise cămașa dintr-o

mișcare. Pieptul lui era tapetat cu tatuaje.

— Uite cât de bun sunt, Digence. Număra tatuajele! Număra-le!

Mulch îi aruncă o privire plină de subînțeles Carlei. Ceva de genul: „Vrei să spui că poți avea încredere în tipul ăsta?”

— Destul! zise Carla. Testosteronul din cameră începe să pută mai rău decât pereții. Discutăm aici despre o treabă foarte importantă. Dacă voi doi nu sunteți în stare să vă descurcați, o să angajez altă echipă.

Loafers își încheie nasturii de la cămașă.

— E-n ordine, domnișoară Frazetti. Ne descurcăm. Treaba-i ca și făcută.

Carla se ridică și scutură câțiva miriapozi de pe tivul sacoului. De fapt, insectele nu o jenau mai deloc. Văzuse lucruri mai rele de-atât în cei douăzeci și cinci de ani de viață.

— Mă bucur s-aud asta. Mo, pune niște haine pe tine și ia-ți echipamentul. O să te așteptăm în limuzină.

Loafers îl împunse pe Mulch în piept.

— Cinci minute. Dacă nu, vin după tine.

Mulch îi conduse până la ușă. Asta era ultima lui șansă s-o șteargă. Putea să sape cu dinții un tunel prin dormitor și să ia un tren spre sud, înainte că domnișoara Frazetti să-și fi dat seama că dispăruse. Mulch se gândi serios la varianta asta. Faptele bune erau împotriva firii sale. Asta nu înseamnă că dorfii erau niște creaturi rele, ci, pur și simplu, că nu erau obișnuiți să-i ajute pe alții. Sau, cel puțin, nu pe gratis. Decizia sa de a-l ajuta pe Artemis Fowl era o faptă complet altruistă. Mulch se înfioră. O conștiință era exact ce-i lipsea în momentul ăsta. După asta, nu-i mai rămânea decât să vândă fursecuri pentru cercetașe.

• Capitolul 6 • Atac la conacul Fowl

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL, CD-UL 2. CODAT.

Tata și-a revenit, în sfârșit. Am răsuflat ușurat, desigur. Totuși, nu-mi puteam scoate din minte ultimele lui cuvinte din ziua aceea: „Aurul nu e totul în viață, Arty, îmi spusese el. Și nici puterea. Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Pe noi trei”.

Era oare posibil ca magia să-l fi transformat atât de mult pe tatăl

meu? Trebuia să aflu răspunsul. Trebuia să vorbim între patru ochi. Așa că, în dimineața următoare, la 3 a.m., Butler mă ducea înapoi la Spitalul Universitar din Helsinki, într-un Mercedes închiriat.

Tata era încă treaz și citea *Război și pace* la lumina lămpii.

— Nu prea te prăpădești de râs, comentă el.

Iar făcea glume. Am încercat să zâmbesc, dar fața nu mă ajuta.

Tata închise cartea.

— Te așteptam, Arty. Trebuie să vorbim. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

Înțepenisem lângă piciorul patului.

— Da, tată. Sunt de acord.

Tata zâmbi cu o umbră de tristețe.

— Atât de protocolar! La fel eram și eu cu tata. Câteodată cred că, de fapt, nu m-a cunoscut deloc. Și îmi fac griji că același lucru se va întâmpla și cu noi doi. Așa că vreau să stăm de vorbă. Și nu despre conturile bancare. Nici despre acțiuni și dividende. Nici despre preluarea vreunei corporații. Nu vreau să discutăm despre afaceri. Vreau să vorbim despre tine.

Exact de ce mă temusem.

— Despre mine? Dar tu ești cel mai important acum, tată.

— Poate că așa e, dar nu pot fi fericit până n-o s-o văd pe mama ta mai liniștită.

— Mai liniștită? am întrebat eu, de parcă n-aș fi înțeles apropoul.

— Nu face pe nevinovatul, Artemis. Mi-am sunat câteva cunoștințe de prin Europa. Se pare că ai fost activ, cât timp am lipsit. Foarte activ.

Am ridicat din umeri, neștiind dacă s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o mustrare.

— Cu ceva timp în urmă, aș fi fost foarte impresionat de poznele tale. Atâta îndrăzneală! Și ești doar un pușți! Dar acum, în calitatea mea de părinte, îți spun că lucrurile trebuie să se schimbe, Arty. Trebuie să-ți trăiești copilăria. Eu și mama ta vrem să te întorci la școală, după vacanță, și să lași în seama mea afacerile familiei.

— Dar… tată!

— Ai încredere în mine, Artemis! Sunt în branșă dinaintea ta. I-am promis mamei tale că familia Fowl va trăi cinstit de acum înainte. Toți membrii familiei Fowl. Mi s-a dat o nouă șansă și n-o s-o irosesc pe lăcomie. Suntem din nou o familie. Una normală. De acum înainte, numele Fowl va fi asociat cu onoarea și onestitatea. Ne-am

înțeles?

— Înțeles, i-am răspuns eu, strângându-i mâna.

Și-atunci cum rămânea cu întâlnirea mea cu Jon Spiro, gangsterul din Chicago? Am decis să-mi urmez în continuare planul. O ultimă aventură, și după aceea familia Fowl putea să devină o familie normală. La urma urmei, îl luam și pe Butler cu mine. Ce putea să ni se întâmple?

CONACUL FOWL

Butler deschise ochii. Era acasă. Artemis adormise în fotoliul de lângă pat. Băiatul arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Nici nu era de mirare, dacă stăm să ne gândim la toate prin câte trecuse. Dar viața asta era de domeniul trecutului de-acum.

— E cineva acasă? întrebă bodyguardul.

Artemis se trezi instantaneu.

— Butler, ți-ai revenit.

Butler se ridică în coate. Era destul de greu.

— Și eu sunt la fel de surprins ca și tine. Nu credeam că o să te mai văd vreodată pe tine sau pe oricine altcineva.

Artemis îi turnă un pahar cu apă din carafa de lângă pat.

— Ține, prietene! Nu trebuie decât să te odihnești.

Butler bău încet. Era obosit. Dar nu era numai asta. Se mai simțise istovit și înainte, după alte lupte. Dar acum sentimentul era mai pronunțat.

— Artemis, ce s-a întâmplat? N-ar fi trebuit să mai fiu în viață. Și, dacă accept ideea că sunt în viață, de ce nu mă confrunt cu niște dureri teribile în momentul de față?

Artemis se îndreptă spre fereastră și privi domeniul Fowl.

— Blunt te-a împușcat. Rana era fatală, iar Holly nu era prin preajmă ca să te vindece. Așa că te-am înghețat până a sosit Holly.

Butler scutură din cap.

— Criogenie? Numai Artemis Fowl putea veni cu o idee ca asta. Presupun că ai folosit congelatoarele pentru pești.

Artemis dădu din cap.

— Presupun că nu sunt jumătate om, jumătate păstrăv, nu?

Artemis se întoarse către el. Nu zâmbea.

— Au apărut niște complicații.

— Complicații?

Artemis inspiră adânc.

— A fost o vindecare mai dificilă. Iar rezultatele nu au putut fi prevăzute. Foaly ne-a avertizat că organismul tău ar putea ceda, dar eu am insistat să-i dăm înainte.

Butler se ridică în capul oaselor.

— Artemis, stai liniștit. Sunt viu. Orice alternativă e mai bună decât moartea.

Artemis tot nu se liniști. Scoase din noptieră o oglindă cu mâner sidefat.

— Ține-te bine înainte să te uiți.

Butler inspiră adânc și apoi se privi în oglindă. Își întinse fălcile și își ciupi pungile de sub ochi.

— Cam cât timp am fost scos din circuit?

LA BORDUL UNUI BOEING 747

Mulch hotărâse că totuși cea mai bună metodă de a sabota misiunea era să-l contrazică pe Loafers până o lua razna. Să-i scoată pe oameni din minți era un talent aparte al lui Mulch, unul pe care nu apuca să-l pună în aplicare suficient de des.

Cei doi stăteau unul lângă altul într-un Boeing 747, uitându-se pe fereastră la norii care treceau pe sub ei. Locuri la clasa întâi. Unul dintre bonusurile care-ți veneau odată cu serviciile pentru familia Antonelli.

Mulch sorbea delicat dintr-o cupă de șampanie.

— Așadar, Papucei…

— Mă cheamă Loafers[{6}].

— A, da, *Loafers.* Care-i treaba cu tatuajele alea?

Loafers își rulă mâneca până sus, scoțând la iveală un șarpe verde-albăstrui, cu doi stropi de sânge în loc de ochi. Altă creație proprie.

— Îmi fac câte unul d-ăsta după fiecare treabă pe care o rezolv.

— A… zise Mulch. Adică, dacă îți pictezi bucătăria, îți mai faci un tatuaj?

— Nu genul ăsta de treabă, idiotule.

Loafers scrâșni din dinți.

— Trebuie să-ți spun pe litere?

Mulch șterpeli niște alune dintr-o tavă care trecea pe lângă el.

— N-are rost. Sunt analfabet. Da’ poți să-mi vorbești direct în engleză.

— Nu poți fi atât de idiot! Spatz Antonelli nu angajează tâmpiți.

Mulch bătu languros din pleoape.

— Ești sigur?

Loafers își pipăi cămașa, în speranța că va găsi o armă de orice fel.

— Așteaptă până terminăm treaba asta, istețule. Dup-aia rămânem noi doi să ne rezolvăm problemele.

— Să nu te-ndoiești de asta, Cizme!

— Loafers!

— Cum zici tu.

Mulch se ascunse în spatele unei reviste. Era floare la ureche. Mafiotul era, deja, pe jumătate scos din sărite. Loafers McGuire nu mai avea nevoie decât de vreo câteva ore în compania lui Mulch, ca să se trezească cu spume la gură.

TERMINALUL DIN DUBLIN, IRLANDA

Mulch și Loafers trecură fără probleme de vama irlandeză. În definitiv, nu erau decât niște cetățeni care se întorceau acasă de sărbători. Doar n-ai fi crezut că erau o echipă mafiotă pusă pe fapte rele? Cum ar fi fost posibil una ca asta? Cine a mai pomenit omuleți în rândurile crimei organizate? Nimeni. Dar poate că tocmai de-aia erau niște mafioți atât de pricepuți.

Verificarea pașapoartelor îi oferi lui Mulch încă o ocazie de a-și înfuria partenerul. Funcționarul făcea eforturi disperate să nu remarce înălțimea lui Mulch. Sau, mai bine zis, absența ei.

— Deci, domnule Digence, în vizită la familie?

Mulch încuviință din cap.

— Exact. Rudele din partea mamei sunt din Killarney.

— O, serios?

— O'Sirious îi cheamă, de fapt. Dar ce contează o vocală în plus sau în minus, între prieteni?

— Foarte amuzant. Ar trebui să te faci comediant.

— Ciudat că spuneți una ca asta…

Ofițerul de la pașapoarte oftă. Mai avea doar zece minute și ieșea din tură.

— De fapt, eram sarcastic…

— Pentru că eu și prietenul meu, domnul McGuire, avem un număr scurt în spectacolul de pantomimă pentru Crăciun. Punem în

scenă *Albă-ca-Zăpada.* Eu sunt Doc, iar el e Dopey[7].

Funcționarul le zâmbi forțat.

— Excelent. Următorul.

Mulch vorbea suficient de tare, astfel încât să-l audă toți cei care stăteau la rând.

— Desigur, domnul McGuire, aici de față, e făcut pentru rolul lui Dopey. Dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Loafers își pierdu cumpătul chiar acolo în terminal.

— Stai că-ți arăt eu ție, ciudatule! țipa el. Te fac bucăți! O să fii următorul meu tatuaj! Următorul tatuaj!

Mulch țâțâi dezaprobator, în timp ce Loafers dispărea sub grămada de agenți de pază.

— Ce ți-e și cu actorii ăștia! exclamă el. Tare sensibili mai sunt!

•

Loafers fu eliberat mai târziu, după o cercetare amănunțită și câteva convorbiri cu preotul paroh din orașul său natal. Mulch aștepta în mașina închiriată dinainte, un model modificat special, care avea accelerația și pedalele de frână amplasate puțin mai sus.

— Comportamentul tău pune în pericol întreaga misiune, comentă dorful serios. Dacă nu reușești să le controlezi, va trebui să-i dau un telefon domnișoarei Frazetti.

— Condu, îi zise omul de fier aspru. Hai să terminăm odată treaba!

— Bine. Dar să știi că nu mai suport. Încă un incident ca ăsta și va trebui să-ți zdrobesc țeasta cu dinții.

Loafers observă abia acum dinții partenerului său. Erau ca niște lespezi de email și păreau să fie mult prea mulți pentru o singură gură. „Oare Digence chiar ar fi putut să-și ducă la îndeplinire amenințarea? Sigur că nu, își zise Loafers hotărât. Era doar un pic răvășit datorită tărăboiului de la vamă.” Totuși, era ceva-n neregulă cu rânjetul dorfului ăluia. Un rânjet care trăda parcă niște talente ascunse și înspăimântătoare. Talente pe care omul de metal le-ar fi preferat ascunse pentru totdeauna.

•

Mulch conducea, în timp ce Loafers dădea niște telefoane de pe mobil. Era cât se poate de simplu pentru el să contacteze niște parteneri mai vechi și să facă rost de o armă, un amortizor și două perechi de căști, pe care avea să le găsească într-un sac marinăresc, aflat în spatele semnului de pe autostradă, care indica drumul spre

conacul Fowl. Partenerii lui Loafers aveau cărți de credit, așa că renunțară la obișnuitul stil macho de plată care se practică, de obicei, în cazul tranzacțiilor de pe piața neagră.

Loafers verifică modul de folosire și vizorul armei, în mașină. Era din nou sigur pe el.

— O, Mo, zise el chicotind, de parcă rima pe care o făcuse era cea mai reușită poantă din viața lui. (Din nefericire, chiar așa era.) Te-ai gândit la vreun plan?

Mulch era în continuare atent la drum.

— Nț! Credeam că tu ești mare și tare aici. Planurile intră în atribuțiile tale. Eu doar sparg și intru.

— Așa-i. Eu sunt mare și tare. Și crede-mă că Domnișorul Fowl o să înțeleagă asta după ce voi termina de discutat cu el.

— Domnișorul Fowl? întrebă Mulch candid. Am venit până aici pentru un puști?

— Nu-i un puști oarecare, îi destăinui Loafers, ignorând ordinele. Artemis Fowl. Moștenitorul imperiului mafiot Fowl. Are ceva în căpățână pe care domnișoara Frazetti și-l dorește cu ardoare. Așa că trebuie să-l dăm pe spate pe piciul ăsta cu lingușeli despre cât de genial este, astfel încât să vină cu noi și să ne dezvăluie secretul.

Mulch își încleștă mâinile pe volan. Ar fi trebuit sa acționeze mai din timp. Dar planul lui era nu să-l înlăture pe Loafers, ci s-o convingă pe Carla Frazetti să nu mai trimită o altă echipă.

Artemis ar fi știut ce e de făcut. Trebuia să ajungă la băiat înaintea lui Loafers. Un mobil și o vizită până la toaletă – asta era tot ce-i trebuia. Mare păcat că nu se deranjase vreodată să-și cumpere și el un celular. Dar cum nu avea pe cine să sune… Și-apoi, nu știai niciodată la ce să te aștepți din partea lui Foaly. Centaurul ăla putea localiza și un țârâit de greier.

— Mai bine ne-am opri să luăm provizii, zise Loafers. Ar putea dura câteva zile doar ca să verificăm locul.

— Nu-i nevoie. Cunosc locul. Am mai spart casa asta odată, în tinerețe. Floare la ureche.

— Și nu ai zis nimic mai-nainte pentru că…

Mulch îi arată un semn obscen unui șofer de camion, care mergea ca mitocanul pe ambele benzi.

— Știi și tu cum stă treaba. Lucrez pe comision. Comisionul se calculează în funcție de efortul depus. Dacă aș spune că am mai jefuit locul ăsta o dată, pac! mă ușurează de zece mii de dolari.

Loafers nu comentă. Era adevărat. Întotdeauna exagerai nivelul de risc al operațiunii. Orice, numai să mai storci ceva mălai de la patron.

— Deci, poți să ne bagi înăuntru?

— Pot să intru *eu.* Apoi vin să te iau și pe tine.

Loafers deveni bănuitor.

— Ce-ar fi totuși să vin și eu? Ar fi mult mai simplu decât să zăbovesc prin preajmă ziua-n amiaza mare.

— În primul rând, nu intru decât după ce se întunecă. Și, în al doilea rând, sigur că poți să vii, dacă nu te deranjează să te târăști printr-o canalizare și dup-aia încă vreo zece metri pe conducta de evacuare.

Loafers deschise fereastra, numai gândindu-se.

— OK. Atunci vii să mă iei. Dar ținem legătura prin câști. Dă-mi de știre dacă-i ceva în neregulă.

— Da, domnule, șefule, zise Mulch, introducându-și casca în urechea păroasă și prinzându-și microfonul de jachetă. N-aș vrea să-ți ratezi ședința de intimidare cu puștiul.

Remarca usturătoare a lui Mulch trecu fluierând pe lângă urechile lui Loafers.

— Exact, zise gangsterul din Kilkenny. Eu *sunt* șeful. Iar tu *nu* vrei să-ntârzii la-ntâlnire.

Mulch făcu un efort ca să-și oprească barba să nu se zburlească. Părul dorfilor era foarte sensibil la stările sufletești; mai ales la cele ostile. Iar Loafers respira agresivitate prin toți porii. Țepii lui Mulch nu se înșelaseră niciodată. Parteneriatul cu mărunțelul ăsta n-avea să se sfârșească prea bine.

•

Mulch parcă în umbra zidului ce împrejmuia moșia Fowl.

— Ești sigur că aici e? întrebă Loafers.

Mulch îi arătă cu degetul său butucănos ornamentele de pe poarta din fier.

— Vezi acolo unde scrie „conacul Fowl”?

— Da.

— Păi, atunci eu aș zice că asta-i locul.

Până și Loafers se prinse de zeflemeaua atât de evidentă.

— Ai face mai bine să mă bagi cumva înăuntru, Digence, că, dacă nu…

Mulch zâmbi, arătându-și dinții.

— Dacă nu, ce?

— Dacă nu, domnișoara Frazetti va fi extrem de supărată, adaugă Loafers neconvingător, dându-și seama că era luat peste picior.

Loafers era hotărât să i-o plătească lui Mo Digence, cât mai curând posibil.

— Și, bineînțeles, n-am vrea s-o supărăm pe domnișoara Frazetti, adaugă Mulch.

Coborî din scaunul său înalt și își recuperă echipamentul din portbagaj. Existau câteva unelte mai puțin ortodoxe, în trusa lui de spargeri, pe care i le procurase elful-dealer din New York. Spera să nu fie nevoit să le folosească. Mai ales datorită felului în care plănuia să pătrundă în casă.

Mulch ciocăni ușor în geamul din dreptul pasagerului. Loafers lasă geamul în jos cu un scârțâit.

— Cee?

— Nu uita: tu stai aici până mă întorc să te iau.

— Asta-mi miroase a ordin, Digence. Acum îmi dai și ordine?

— Cine, eu? întrebă Mulch, oferindu-i o panoramă a danturii sale. Eu, să dau ordine? Nici nu mi-ar trece prin cap una ca asta.

Loafers ridică geamul.

— Ar fi bine nici să nu-ți treacă, zise el de îndată ce se văzu la adăpost de dinții ăia.

•

În conacul Fowl, Butler abia terminase cu frezatul și bărbieritul. Începea să arate a Butler. Doar puțin mai bătrân.

— Înveliș Kevlar, zici? spuse el, examinându-și pata negricioasă de pe piept.

Artemis dădu din cap.

— După câte se pare, niște fibre au rămas prinse în rană. Iar magia le-a reprodus. După spusele lui Foaly, țesutul cel nou îți va îngreuna respirația, dar te va face rezistent la gloanțe. Asta numai în cazul armelor de calibru mic.

Butler își încheie nasturii de la cămașă.

— Lucrurile s-au schimbat, Artemis. Nu te mai pot proteja.

— Nu o să mai am nevoie de protecție. Holly avea dreptate. Stratagemele mele nu fac altceva decât să-i rănească pe alții. După ce vom încheia capitolul Spiro, am de gând să mă concentrez asupra educației mele.

— După ce vom încheia capitolul Spiro? O spui de parcă victoria

noastră ar fi inevitabilă. Jon Spiro e un om periculos, Artemis. Credeam că ai înțeles deja asta.

— Chiar am înțeles, bătrâne prieten. Crede-mă! Nu-l voi mai subestima a doua oară. Deja am început să lucrez la un plan. Vom recupera C Cube și îl vom anihila pe Spiro, asta dacă Holly va consimți să ne ajute.

— Unde-i Holly? Vreau să-i mulțumesc. Din nou.

Artemis își aruncă privirea pe fereastră.

— A plecat să își îndeplinească Ritualul. Știi și singur unde.

Butler dădu din cap. O întâlniseră prima dată pe Holly în sud-estul țării, pe un deal sacru al elfilor, în timp ce executa Ritualul de reîncărcare cu magie. Deși „o întâlniseră" nu era tocmai termenul potrivit. Mai degrabă, „o răpiseră". Da, asta era mai aproape de adevăr.

— Ar trebui să se întoarcă într-o oră. Îți propun să te odihnești până atunci.

Butler clătină din cap.

— O să mă odihnesc mai târziu. Acum vreau să verific terenul. E destul de puțin probabil ca Spiro să fi organizat și să fi trimis atât de repede o echipă. Dar nu se știe niciodată.

Bodyguardul se îndreptă către un panou din perete, care făcea legătura între camera lui și cabina sistemului de supraveghere. Artemis observă că fiecare pas pe care îl făcea era o adevărată povară. Cu noul țesut de pe piept, până și urcatul scărilor ar fi fost un adevărat maraton pentru Butler.

Butler își împărți monitorul în mai multe ecrane, astfel încât să aibă o imagine de ansamblu asupra camerelor de supraveghere. Unul dintre ecrane îi atrase atenția în mod deosebit, așa că îl aduse în prim-plan.

— Mai să fie! jubilă el. Uite cine-a trecut pe-aici ca să ne salute.

Artemis se îndreptă și el către monitor. Un individ mic de statură arăta semne obscene în fața camerei de supraveghere de la ușa bucătăriei.

— Mulch Diggums, zise Artemis. Exact dorful pe care voiam să-l văd.

Butler transferă imaginea lui Mulch pe ecranul principal.

— Așa o fi. Dar de ce-o vrea el să te vadă pe tine?

•

Melodramatic, ca întotdeauna, dorful insistă să primească un

sandvici înainte de a le explica despre ce era vorba. Ghinionul lui Mulch fu acela că Artemis se oferise să i-l prepare. Apăru din cămară cu ceva care arăta ca o explozie într-o farfurie.

— E mult mai dificil decât pare, le explică băiatul.

Mulch căscă gura mare și înghiți întreg conținutul. După ce mestecă vreo câteva minute, își bagă mâna-n gură pân-la cot pentru a împinge-n jos o bucată de friptură de curcan.

— Data viitoare să-i pui mai mult muștar, zise el scuturându-și câteva firimituri de pe cămașă.

Și, în timp ce făcea aceasta operațiune, își deschise, din greșeală, microfonul prins de cămașă.

— Cu plăcere, zise Artemis.

— Tu ar trebui să-mi mulțumești mie, Noroiosule, îi zise Mulch. Am venit tocmai de la Chicago ca să-ți salvez viața. Cu siguranță că toată osteneala asta merită măcar un amărât de sandvici. Și, când zic sandvici, mă refer în sensul cel mai larg al cuvântului.

— Chicago? Jon Spiro te-a trimis?

Piticul clătină din cap.

— Posibil. Dar nu în mod direct. Lucrez pentru familia Antonelli. Desigur, ei n-au nici cea mai mică idee că sunt un dorf magic, ci cred că sunt cel mai abil spărgător din branșă.

— Procurorul din Chicago făcuse legătura, în trecut, între familia Antonelli și Spiro. Sau, cel puțin, încercase s-o facă.

— Ei, n-are importanța. Oricum, ideea e că eu trebuie să mă strecor aici, iar apoi partenerul meu te va convinge să ne însoțești până la Chicago.

Butler se aplecă peste masa.

— Și unde-i partenerul tău acum, Mulch?

— În fața porții. E unul mic și furios. Apropo, mă bucur să te văd în viață, uriașule. Circula un zvon prin subteran cum că ai fi mort.

— Am fost, zise Butler, îndreptându-se spre cabina sistemului de supraveghere. Dar acum mi-e mai bine.

•

Loafers scoase un mic blocnotes cu spirală din buzunarul de la piept. Își notase acolo tot felul de replici de succes pentru situații periculoase. Replicile scurte și la obiect erau emblema gangsterului adevărat, dacă e să ținem seama de ce se întâmplă prin filme. Răsfoia paginile, zâmbind satisfăcut.

„E timpul să va lichidați conturile. Definitiv.” Larry Ferrigamo.

Bancherul necinstit. 9 august.

„Mă tem că hard diskul dumneavoastră tocmai a fost șters.” David Spinski. Hacker. 23 septembrie.

„Fac asta ca să frământ «mălaiul».” Morty Brutarul, 17 iulie.

Erau niște materiale de calitate. Cine știe, poate că într-o zi avea să-și scrie memoriile.

Loafers încă mai chicotea când îl auzi pe Mo în câști. La început, crezu că maimuța vorbește cu el, apoi își dădu seama că așa-zisul său partener începuse să ciripească.

„Tu ar trebui să-mi mulțumești mie, Noroiosule, zicea Digence. Am venit tocmai de la Chicago ca să-ți salvez viața.”

„Să-i salveze viața! Mo lucra de partea cealaltă, și idiotul uitase de microfon.”

Loafers se dădu jos din mașină și avu grijă s-o încuie. Și-ar fi pierdut garanția dacă mașina ar fi fost furată, iar domnișoara Frazetti i-ar fi oprit-o din comision. În perete, lângă intrarea principală era o gaură în zid, cât să se poată strecura prin ea un om. Mo Digence uitase s-o astupe. Loafers se strecură prin ea și o luă în jos pe alee, având grija să rămână în umbră.

În cască, Mo continua să pălăvrăgească. Îi expunea întregul lor plan puștiului Fowl. Și nu s-ar fi zis că era torturat sau hărțuit. O făcea de bunăvoie și nesilit de nimeni. Se pare că Digence lucrase tot timpul pentru puștiul ăsta irlandez. În plus, Mo nu era, de fapt, Mo, ci Mulch. Ce fel de nume mai era și asta? Ba, mai mult, Mulch ăsta se pare că era un „Pitic magic”. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Poate că „dorf magic” erau, de fapt, vreo bandă. Deși ăsta era un nume cam ciudat pentru o bandă. Nu prea aveau șanse să semene teroarea în rândurile concurenței.

Loafers trecu în grabă pe lângă un șir de mesteceni argintii și pe lângă un gazon al naibii de frumos. Doi păuni se plimbau fuduli pe marginea unui complex acvatic. Loafers fornăi. Auzi, complex acvatic! Înainte să apară TV Grădinar s-ar fi numit helești și gata.

Loafers tocmai se întreba unde ar putea fi intrarea pentru livrări, când dădu peste un indicator pe care scria: „Livrările se fac în spate.”

— Mulțumesc din suflet.

Își verifică pistolul cu amortizor și îl mai încărcă o dată. Apoi merse în vârful degetelor pe aleea ce ducea spre garaj.

•

Artemis adulmecă aerul.

— Ce-i cu mirosul ăsta?

Mulch își arată fața, de după ușa frigiderului.

— Cred că eu sunt de vină, mormăi el cu gura plină, în timp ce toca între dinți o cantitate impresionantă de mâncare. Alifie de soare cu ecran total. E dezgustător, știu. Dar aș mirosi mult mai rău fără ea. Ca o bucată de costiță pusă la prăjit pe un platou muntos din Valea Morții.

— O priveliște încântătoare.

— Dorfii sunt creaturi subpământene, explică Mulch. Am locuit sub pământ chiar și în timpul Dinastiei Frond.

Frond fusese primul rege al elfilor. În timpul domniei lui, oamenii și elfii trăiau împreună la suprafață.

— Sensibilitatea la lumină ne face viața de la suprafața un iad. Ca să fiu sincer, m-am cam saturat de traiul ăsta printre oameni.

— Dorința ta e lege pentru mine, se auzi o voce.

Era Loafers. Stătea în ușa bucătăriei fluturând o mitralieră.

Fără a-i ține partea lui Mulch, putem spune că și-a revenit repede din surpriză.

— Parcă ți-am spus să aștepți afară.

— Așa e. Mi-ai spus. Dar m-am gândit să vin oricum. Și știi ce? N-am dat nici peste vreo canalizare, nici peste vreo conductă de evacuare. Ușa din spate e larg deschisă.

Mulch scrâșni din dinți când se gândi la asta. Se auzi de parcă cineva ar fi zgâriat cu unghiile pe o tablă de sticlă.

— A… da. Ce să zic, am avut noroc! Am profitat de ocazie, dar, din nefericire, a apărut băiatul. Și abia îi câștigasem încrederea înainte ca tu să dai buzna.

— Nu te mai deranja să-mi explici, zise Loafers. Ai microfonul pornit. Am auzit totul, Mo. Sau, mai bine zis, Mulch, dorful magic.

Mulch își înghiți mâncarea mestecată doar pe jumătate. Încă o dată gura lui mare îl băgase în necaz. Poate c-ar fi reușit să-l și scoată din necaz. Ar fi reușit oare să-și disloce maxilarul și să-l înghită pe micuțul ucigaș plătit? Înghițise și chestii mai mari de-atât. O flatulație rapidă, cu gaze de dorf, ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l proiecta în celălalt colț al încăperii. Nu-i rămânea decât să spere că arma nu se va descărca înainte ca el să ajungă la ea.

Loafers îi citi gândurile.

— Hai, omulețule, zise el, apăsând cocoșul pistolului. Vino s-o iei. Să vedem cât de departe ajungi.

Artemis se gândea și el. Știa că, pentru moment, era în siguranță. Nou-venitul n-avea să-i facă niciun rău. Asta ar fi însemnat să nesocotească ordinele. Dar lui Mulch îi cam sunase ceasul, și nu era nimeni prin preajmă care să-l salveze. Butler era prea slăbit ca să intervină, chiar dacă s-ar fi aflat acolo. Holly era plecată să-și îndeplinească Ritualul. Iar el însuși nu era prea bun pe teren. Trebuia să negocieze.

— Știu de ce te afli aici, începu el. E vorba despre secretele Cubului. O să ți le dezvălui. Dar numai dacă îl lași în pace pe prietenul meu.

Loafers flutură țeava pistolului.

— Tu o să faci ce-ți spun eu, când îți spun eu. Probabil că o să te și smiorcăi ca o fetiță. Se mai întâmplă uneori.

— Perfect. O să-ți spun tot ce vrei să știi. Numai nu împușca pe nimeni.

Loafers încercă să-și ascundă rânjetul satisfăcut.

— OK. S-a făcut. Tu o să vii cu mine fără tărăboi, iar eu n-o să rănesc pe nimeni. Pe cuvântul meu.

Butler intră în bucătărie. Fața îi era plină de sudoare și abia respira.

— Am verificat monitorul. Nu-i nimeni în mașină. Celălalt bărbat trebuie să fie…

— Aici, zise Loafers. Nu ești la curent cu noutățile, tataie. Acum, dacă n-o să faci mișcări bruște n-o să suferi niciun atac de cord.

Artemis îl văzu pe Butler rotindu-și ochii prin bucătărie. Căuta o soluție. Ceva care să-i salveze. Poate că Butler cel de ieri ar fi reușit să facă totuși ceva, dar actualul Butler era cu cincisprezece ani mai bătrân și, pe deasupra, nici nu își revenise complet după vindecarea magică. Situația era disperată.

— Ai putea să-i legi pe ceilalți, îndrăzni Artemis să-i propună. După care, noi doi am putea pleca împreună.

Loafers își dădu una peste frunte.

— Ce idee grozavă! Apoi, poate aș aproba încă una dintre tacticile tale de tras de timp. Asta, dac-aș fi un amator.

Loafers simți o umbră înălțându-se în spatele său. Se răsuci și văzu o fată stând în pragul ușii. Încă un martor. Carla Frazetti avea să primească o notă de plată destul de grasă. Toată treaba asta a fost prezentată greșit încă de la început.

— OK, domnișoară, zise Loafers. Treci lângă ceilalți. Și nu face

vreo mișcare prostească.

Fata din cadrul ușii își aruncă părul peste umăr și clipi languros din genele date cu fard verde cu sclipici.

— Dar eu nu fac mișcări prostești, îi replică ea.

Apoi mâna îi țâșni și i se înfipse în arma lui Loafers. Prinse încărcătorul armei și îl deșurubă cu dexteritate. Arma era acum complet nefolositoare. Ba mai putea fi folosită, dar numai pe post de ciocan.

Loafers se trase înapoi.

— Hei, hei, hei! Ai grijă. Nu vreau să te rânesc din greșeală. Arma asta ar putea să se descarce.

Cel puțin așa credea el.

Loafers continuă să-și agite bucata inofensivă de metal.

— La o parte, fetițo! Și nu mă face să repet.

Juliet îi vântură încărcătorul pe sub nas.

— Că dacă nu, ce? Mă împuști?

Loafers se uită cruciș la încărcător.

— Hei, ăla arată la fel ca…

Apoi Juliet îi trase un pumn în piept atât de tare, încât îl băgă sub bufet.

Mulch se holba când la mafiotul care zăcea inconștient, când la fata din prag.

— Hei, Butler, lasă-mă să ghicesc. Sora ta, nu?

— Exact, aprobă servitorul strângând-o în brațe pe Juliet. Dar cum de-ai ghicit?

• Capitolul 7 • Cele mai bune planuri

CONACUL FOWL

Era timpul pentru o ședință. În seara aceea, adunarea se mută cu mic, cu mare în sala de ședințe, în fața celor două monitoare pe care Juliet le adusese din cabina sistemului de securitate. Foaly intrase pe frecvența aparatelor și transmitea, în direct, imagini cu el și comandantul Root.

Spre necazul lui, Mulch încă mai era de față. Tocmai încerca să stoarcă o recompensă de la Artemis când apăruse Holly și-l legase cu cătușele de un scaun.

Fumul de la țigara lui Root încețoșa ecranul.

— Se pare că e toată gașca aici, zise el în engleză, folosindu-se de talentul elfilor de a comunica în toate limbile. Și, ce credeți? Detest găștile.

Holly își puse căștile în mijlocul mesei din sala de ședințe, astfel încât toți cei prezenți să se poată face auziți.

— Pot să-ți explic, comandante.

— O, sunt convins că poți. Dar am un sentiment ciudat că explicațiile tale n-au să mă convingă deloc, și vreau să am insigna ta pe birou până ies din tură.

Artemis încercă să intervină.

— Zău, comandante. Holly… căpitanul Short se află aici doar pentru că eu am păcălit-o.

— I-auzi. Și, dacă ești bun, crezi că poți să mă lămurești ce mai caută acolo la ora asta? Ia prânzul, ai?

— Nu e timp de ironii, comandante. Avem o problemă gravă. Poate chiar catastrofală.

Root degajă un nor de fum verzui.

— Problemele oamenilor sunt problemele oamenilor. Noi nu suntem echipajul vostru personal de poliție, Fowl.

Foaly tuși zgomotos.

— Suntem și noi implicați, chiar dacă ne place sau nu. Artemis a fost cel care ne-a *ciupit*. Iar asta nu-i nimic, Julius.

Root își aruncă privirea în direcția centaurului. Foaly i se adresase pe numele mic. Înseamnă că lucrurile erau grave.

— Foarte bine, zise el. Continuă-ți prezentarea.

Holly deschise un dosar pe minicomputerul ei de voiaj.

— Ieri am mers să cercetez o înregistrare a unei convorbiri telefonice interceptate de sistemul de securitate Santinela. Telefonul fusese dat de Artemis Fowl, un Noroios bine-cunoscut forțelor LEP datorită contribuției sale la înăbușirea revoltei goblinilor. Butler, partenerul lui Fowl, fusese împușcat mortal, la ordinele unui alt Noroios, Jon Spiro. Fowl mi-a cerut ajutorul pentru o vindecare.

— Pe care ai refuzat-o, după care ai cerut întăriri pentru a efectua o ștergere de memorie, așa cum prevede regulamentul.

Holly putea să jure că ecranul începea să se încingă.

— Nu. Luând în considerație ajutorul dat de Butler în timpul revoltei goblinilor, am executat vindecarea și apoi i-am transportat pe el și pe Fowl la domiciliul lor.

— Spune-mi că nu i-ai dus în zbor.

— Nu aveam altă soluție. Dar i-am înfășurat în folie de camuflaj.

Root își frecă tâmplele.

— Un singur picior. Un singur picior dacă rămânea pe-afară și am fi făcut înconjurul internetului a doua zi. Holly, de ce-mi faci tu mie una ca asta?

Holly nu răspunse. Ce-ar fi putut să spună?

— Și asta nu-i tot. L-am capturat pe unul dintre oamenii lui Spiro. Un ticălos.

— A apucat să te vadă?

— Nu. Dar l-a auzit pe Mulch spunând că este un dorf magic.

— Nicio problemă, zise Foaly. Șterge-i mintea și trimite-l acasă.

— Nu-i chiar atât de simplu. Omul e un ucigaș plătit. L-ar putea trimite înapoi ca să-și termine treaba. Cred că va trebui să-l teleportăm în altă parte. Crede-mă, nimeni nu-i va simți lipsa pe aici.

— OK, zise Foaly. Sedează-l, curăță-i mintea și scapă de orice i-ar putea declanșa vreo amintire.

Comandantul pufăi de câteva ori din țigară ca să se calmeze.

— Bine. Și-acum spune-mi despre sonde. Dacă Fowl este de vină pentru examinare, asta-nseamnă că starea de alertă s-a sfârșit?

— Nu. Omul de afaceri Jon Spiro a furat de la Artemis tehnologia magică.

— Pe care Artemis a furat-o de la noi, comentă Foaly.

— Personajul ăsta, Spiro, e hotărât să descopere secretul tehnologiei cu orice preț.

— Și cine-i cunoaște secretul?

— Artemis este singurul care poate pune în funcțiune C Cubul.

— Vreau să știu ce-i ăla un C Cub?

Foaly preluă firul povestirii.

— Artemis a reparat un minicalculator capturat din recuzita tehnologică mai veche a forțelor LEP. În subteran poate trece drept demodat, dar pentru oameni e cu cincizeci de ani înaintea programului lor de dezvoltare.

— Așadar, valorează o avere, încheie comandantul.

— Așadar, cu siguranță valorează o avere, încuviință Foaly.

Mulch deveni brusc foarte atent.

— O avere? Și cam ce înseamnă, mai exact, o avere?

Root era bucuros că găsise la cine să țipe.

— Tacă-ți fleanca, deținut! Asta nu te privește! Tu doar ai grijă să te bucuri de ultimele guri de aer proaspăt. Mâine pe vremea asta o să

faci cunoștință cu noul coleg de celulă. Și sper din tot sufletul că va fi un trol.

Mulch era de nepotolit.

— Scutește-mă, Julius. De fiecare dată când se ivește o problemă cu Fowl, eu sunt cel care-ți salvează pielea. Sunt convins că în planul pe care-l va născoci Artemis, va fi nevoie de subsemnatul. Probabil pentru niște sarcini extrem de periculoase.

Fața lui Root trecu printr-o întreagă gamă de culori: de la roz la roșu-aprins.

— Ei bine, Artemis? Ai cumva nevoie de deținut?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Depinde dacă mi-o dai sau nu pe Holly.

Roșu până-n vârful urechilor, comandantul Root arăta ca un tren cu aburi care tocmai iese din tunel. O parte din fumul acela învălui și ecranul lui Foaly.

— N-arată prea bine, comentă centaurul.

În cele din urmă, Root reuși să se calmeze suficient încât să poată vorbi.

— Să ți-o dau pe Holly? Dumnezeu să-mi dea mie răbdare. Ai idee câtă hârțogăraie am lăsat deoparte doar ca să stau de vorbă cu tine?

— Destulă. Îmi imaginez.

— Un munte, Artemis. Un munte. Și să știi că n-aș vorbi cu tine deloc dacă nu mi-aș aduce aminte de ajutorul pe care ni l-ai dat ca să anihilăm B'wa Kell. Dacă fenomenul ăsta s-ar fi răspândit, acum aș fi ajuns desfundător de canale în suburbiile din Atlantis.

Mulch făcu cu ochiul către ecran.

— Probabil că n-ar fi trebuit să aud asta, nu?

Comandantul nu-l bagă în seamă.

— Ai treizeci de secunde la dispoziție, Artemis. Convinge-mă!

Artemis se ridică și se postă exact în fața ecranului.

— Spiro are tehnologia magică. E puțin probabil că va reuși s-o și folosească, dar le va da de gândit savanților săi în ceea ce privește tehnologia ionică. Omul este un grandoman care nu are niciun pic de respect pentru mediu sau pentru orice formă de viață. Cine știe ce mașinărie înspăimântătoare va crea din tehnologia magică. Există, de asemenea, posibilitatea ca această tehnologie să-l conducă pe Spiro direct spre Haven City. Și, dacă se va întâmpla una ca asta, atunci fiecare creatură de pe pământ sau de sub pământ se va afla în

pericol.

Root dispăru în fotoliul său cu roți și reapăru în monitorul lui Foaly. Se aplecă să-i șoptească la ureche ceva centaurului.

— N-arată prea bine, zise Holly. M-aș putea afla în următoarea rachetă cu destinația Haven.

Artemis bătea darabana cu degetele pe masă. Era greu de spus cum va reuși să recupereze tehnologia magică de la Spiro, fără ajutorul elfilor. După câteva minute, comandantul reapăru pe ecranul său.

— Problema este gravă. Nu ne putem permite ca un om de teapa lui Spiro să activeze încă o dată sonda. Oricât de neînsemnată ar fi această posibilitate, există totuși riscul să o facă. Trebuie să pregătesc o echipă de agenți de infiltrare. Și o întreagă Brigadă de Recuperare, echipată până-n dinți.

— O întreagă echipă? protestă Holly. Într-o zonă urbană? Comandante, știi cum sunt cei de la Recuperare. Misiunea s-ar putea transforma într-un dezastru de proporții. Lasă-mă pe mine să încerc.

Root se gândi.

— Îmi va lua patruzeci și opt de ore să pun la cale o operațiune. Deci atât ai la dispoziție. Te pot acoperi vreo câteva zile. Dar nu ți-l pot da pe Foaly. Va avea și-așa destul de lucru la organizarea misiunii. Diggums poate ajuta, dacă vrea. E alegerea lui. Aș putea să mai renunț la câteva din acuzațiile de furt împotriva lui, dar tot va primi între cinci și zece ani de închisoare pentru furtul lingourilor. Asta-i tot ce pot să fac. Iar dacă dai greș, Echipa de Recuperare va fi pregătită să-ți ia locul.

Artemis cugetă.

— Perfect.

Root inspiră adânc.

— Dar mai e o condiție.

— Mă gândeam eu, zise Artemis. Vrei să-mi aplici o ștergere de memorie. Am dreptate?

— Așa-i, Artemis. Devii o adevărată amenințare pentru Popor. Dacă vrei să te ajutăm cu misiunea asta, atunci tu și personalul tău va trebui să vă supuneți unei ștergeri de memorie.

— Și dacă refuzăm?

— Atunci aplicăm direct planul B și vă ștergem oricum memoria.

— Fără supărare, comandante, dar asta e o problemă tehnică…

Foaly interveni.

— Există două modalități de ștergere a memoriei. Absorbția, care înlătură amintirile dintr-o perioadă dată – Holly o poate aplica doar cu uneltele pe care le are în geantă. Și ajustarea, care șterge doar anumite amintiri. Aceasta este o procedură mult mai complexă, dar nu există riscul afectării IQ-ului. O să vă aplicăm tuturor o ajustare. O să îți descarc un program în computer, care va șterge în mod automat toate fișierele care conțin informații legate de elfi. De asemenea, o să am nevoie de permisiunea ta pentru a face o inspecție prin casă, ca să înlătur eventualele obiecte, care ți-ar putea declanșa amintirile legate de elfi. Cu alte cuvinte, o să te trezești a doua zi după ajustare fără amintirile legate de Popor.

— Dar e vorba de amintiri ce se întind pe o perioadă de aproape doi ani!

— N-o să le simți lipsa. Creierul tău va inventa alte amintiri ca să umple golurile.

Era o decizie dificilă. Pe de-o parte, informațiile despre Popor erau o parte importantă a fondului psihologic al lui Artemis. Pe de altă parte, era conștient că nu trebuia să mai pericliteze traiul acestor creaturi.

— S-a făcut, zise adolescentul. Accept propunerea voastră.

Root își aruncă țigara într-un coș de gunoi din apropiere.

— Perfect. Atunci, batem palma. Căpitane Short, păstrează în permanență o frecvență deschisă.

— Da, domnule.

— Holly.

— Comandante?

— Să ai grijă de data asta. Cariera ta nu-și mai permite încă o lovitură.

— Am înțeles, domnule, zise Holly.

— A, și… deținut!

Mulch oftă.

— Te refereai la mine, Julius?

Root îi aruncă o căutătură încruntată.

— S-a terminat, Mulch. De data asta nu mai scapi. Așa că pregătește-te sufletește pentru mâncare rece și ziduri tari.

Mulch se ridică și se întoarse cu spatele la ecran. Nu se știe cum, dar clapeta buzunarului de la spate, a pantalonilor săi pentru săpat tuneluri, fâlfâia deschisă, oferindu-i comandantului o încântătoare priveliște a dosului lui Mulch. În lumea elfilor, prezentarea dosului

era o adevărată insultă. Așa cum, de altfel, este prin mai toate culturile.

Comandantul Root întrerupse legătura. În definitiv, îl lăsase fără replică.

VESTUL WAJIR-ULUI,
KENYA, ESTUL AFRICII

Loafers McGuire se trezi cu o groaznică durere de cap. Durerea era atât de mare, încât se gândi să găsească niște figuri de stil potrivite, pentru a o transpune în cuvinte, în caz că ar fi fost nevoit s-o descrie cuiva mai târziu. Așadar, se hotărî că durerea era ca un porc spinos nervos care i se târa prin craniu. „Nu-i rău, se gândi el. Ar trebui să pun replica asta într-o carte."

Apoi, un alt gând îi răsări în minte: „Dar ce e aia o carte?"

Următoarea lui întrebare fu: „Dar eu cine sunt? Pantofi… Era ceva în legătură cu niște pantofi".

Întotdeauna se întâmpla așa cu pacienții care își reveneau după un implant de memorie. Vechea identitate îți mai dădea târcoale o vreme, încercând să se impună, asta până când stimulii exteriori o înlăturau complet.

Loafers se ridică, iar porcul spinos parcă o luase razna, înfigându-i ace în fiecare centimetru pătrat de țesut din creier.

— Au, gemu Loafers, legănându-și capul. „Oare ce-nseamnă toate astea? Unde mă aflu? Și cum ajunsese aici?"

Loafers își privi brațul. Pentru o clipă, creierul său proiectă niște tatuaje pe piele. Dar imaginile dispărură la fel de repede pe cât apăruseră. Pielea lui n-avea nici urmă de pată. Razele de soare i se încolăceau pe antebrațe ca niște fulgere albe.

Se afla într-o regiune împădurită. Un pământ roșiatic se întindea până la dealurile indigo, care se vedeau în zare. Un glob auriu de soare își arunca săgețile către pământul scânteietor. Două siluete alergau prin valurile de căldură, zvelte ca niște gheparzi.

Bărbații erau uriași. Pe puțin doi metri. Fiecare avea un scut de protecție oval, o lance subțire și un telefon mobil. Părul, gâtul și urechile le erau decorate cu bobițe multicolore.

Loafers sări în picioare și observă că era încălțat cu sandale de piele. Bărbații purtau adidași Nike.

— Ajutor! strigă el. Ajutați-mă!

Bărbații își schimbară traseul și se îndreptară către mafiotul buimăcit.

— *Jambo*, frate. Te-ai rătăcit? întrebă unul din ei.

— Îmi pare rău, zise Loafers într-o swahili cât se poate de curată. Nu vorbesc swahili.

Bărbatul îi aruncă o privire camaradului său.

— Cum te numești?

„Loafers”, zise creierul lui. Dar pe gură îi ieși „Nuru”.

— Bine, Nuru. *Unatoka wapi*? De unde vii?

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte ca Loafers să-și dea seama.

— Nu știu de unde vin, dar aș vrea să vin cu voi. În satul vostru. Acolo este locul meu.

Cei doi războinici kenyeni se holbară în jos la străinul cel mititel. E adevărat că pielea lui n-avea culoarea potrivită, dar părea suficient de lucid.

Războinicul mai înalt își desprinse un celular de la centura din piele de leopard. Formă numărul șefului de trib din sat.

— *Jambo*, șefule. Bobby la telefon. Spiritele pământului ne-au mai trimis unul.

Bobby râse, privindu-l pe Loafers din cap până-n picioare.

— Da, e mititel, dar pare voinic și, în plus, are un zâmbet mai larg decât o banană cojită.

Loafers zâmbi cu gura până la urechi, în caz că asta l-ar fi ajutat la ceva. Nu știa de ce, dar nu-și dorea altceva decât să meargă în sat și să trăiască o viață înfloritoare.

— OK, șefu’. Îl aducem. Poate să stea în vechea colibă a misionarului.

Bobby își prinse mobilul la centură.

— Ei bine, frate Nuru, ai fost acceptat. Urmează-ne și încearcă să ții pasul.

Războinicii o luară rapid la fugă. Loafers, pe viitor cunoscut sub numele de Nuru, alerga după ei, cu sandalele de piele clămpănindu-i în picioare. Trebuia să facă și el rost, neapărat, de o pereche de adidași de-ăia Nike.

La cincizeci de metri deasupra capetelor lor, plana căpitanul Holly Short, ascunsă privirilor de ecranul invizibil. Căpitanul Short înregistră episodul.

— Relocalizarea s-a încheiat, zise ea în microfonul din cască. Subiectul s-a integrat cu succes. Aparent, nu există semne ale

personalității originale. Dar va fi monitorizat lunar, pentru a preveni apariția vreunor incidente.

La capătul celălalt al firului se afla Foaly.

— Excelent, căpitane. Întoarce-te imediat la terminalul E77. Dacă apeși accelerația, noaptea va zbura pe lângă tine. Vei ajunge în Irlanda în câteva ore.

Nu trebuia să-i spui ceva de două ori lui Holly. Și-apoi, nu ți se dădea prea des ocazia să zbori la viteză mare. Își activă radarul ca să evite pasările de pradă și își fixă cronometrul pe ecranul vizorului.

— Acum, zise ea. Să vedem dacă putem doborî recordul de viteză a sunetului.

Record care fusese stabilit în urmă cu optzeci de ani de către Julius Root.

• PARTEA A DOUA • CONTRAATACUL

• Capitolul 8 • Șut și gol!

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL, CD-UL 2. CODAT.

Astăzi tatei i-a fost instalată proteza. S-a ținut de glume pe toată durata operației, de parcă și-ar fi luat măsuri pentru un costum de haine pe Grafton Street. Trebuie să recunosc că toată veselia asta a lui e contagioasă. Așa că am inventat tot felul de scuze doar ca să stau într-un colț al camerei sale de spital și să mă bucur de simpla lui prezență.

Înainte nu era așa. În trecut, îți trebuiau motive solide ca să-l vizitezi pe tata. Bineînțeles, de obicei era ocupat, dar chiar și atunci când accepta să te vadă, timpul său era limitat. Nimeni nu dădea buzna în biroul lui fără un motiv întemeiat. Dar, acum mă simt binevenit aici. E un sentiment plăcut.

Tatei i-a plăcut întotdeauna să-și împărtășească înțelepciunea. Dar acum o face mai mult dintr-o perspectivă filosofică, și nu dintr-una financiară. Pe vremuri, mi-ar fi atras atenția asupra listei de cotații bursiere, publicată în *Financial Times*.

„Uite, Artemis, mi-ar fi spus el. Toate scad, numai aurul rămâne constant. Asta fiindcă nu există suficient pe lumea asta. Și nici nu va exista vreodată. Investește în aur și ai grijă de el!”

Îmi plăcea să ascult astfel de povești. Dar acum mi-e greu să le înțeleg.

În a treia zi după ce-și revenise, am adormit pe patul de spital, în timp ce tata își făcea gimnastica recuperatorie. Când m-am trezit, l-am găsit privindu-mă îngândurat.

— Vrei să-ți spun ceva, Arty? îmi zise el.

Am dat din cap, neștiind la ce să mă aștept.

— Cât timp am fost captiv, mi-am analizat viața. M-am gândit cum am irosit-o alergând după avere și renunțând la familie și la toți cei din jur. În viață, rar ai ocazia să schimbi ceva. Să faci ceea ce trebuie. Să devii un erou, dacă asta-ți dorești. Iar eu vreau să profit de șansa

care mi s-a dat.

Ăsta nu era genul de filosofie pe care m-aşteptam s-o aud de la tata. Oare asta era cu adevărat firea lui? Sau de vină era doar magia elfilor? Sau şi una, şi alta?

— Nu m-am implicat niciodată în nimic. Întotdeauna am crezut că lumea nu poate fi schimbată.

În privirile lui se putea citi înflăcărarea.

— Dar lucrurile s-au schimbat acum. Am alte priorităţi. Vreau să mă bucur de viaţă. Vreau să fiu un tată de care să fii mândru.

Se aşeză lângă mine pe pat.

— Dar tu, Arty? Mă vei însoţi în această călătorie? Când va veni momentul, vei încerca să devii un erou?

N-am putut să-i răspund. Nu ştiam ce să-i spun. Nici acum nu ştiu.

CONACUL FOWL

Artemis a stat încuiat în birou timp de două ore, adoptând poziţia de meditaţie, cu picioarele încrucişate, pe care i-o arătase Butler. Din când în când mai rostea cu voce tare câte o idee, care era înregistrată de un aparat activat pe bază de senzori vocali, aşezat în faţa lui pe duşumea. Butler şi Juliet ştiau cel mai bine că nu este indicat să întrerupă procesul de elaborare a strategiilor. Perioada aceasta era esenţială pentru succesul misiunii. Artemis avea capacitatea e a vizualiza o întreagă situaţie ipotetică şi de a calcula eventualele probleme ce puteau apărea. Era aproape ca o stare de veghe, şi orice perturbare îi putea întrerupe şirul gândurilor.

În cele din urmă, Artemis îşi făcu apariţia. Obosit, dar mulţumit. Le înmână membrilor echipei trei CD-uri cu informaţii.

— Vreau să studiaţi aceste dosare, zise el. Conţin informaţii referitoare la sarcinile voastre. După ce aţi memorat conţinutul, distrugeţi CD-urile.

Holly luă CD-urile.

— Un CD. Ce demodat! Pe la noi, chestiile astea le mai poţi vedea doar la muzeu.

— În birou sunt câteva calculatoare, continuă el. Folosiţi-l pe care vă e mai la-ndemână.

Butler era singurul care rămăsese cu mâinile goale.

— Pentru mine nu ai nimic, Artemis?

Artemis aşteptă până plecară ceilalţi.

— Ție trebuie să-ți comunic instrucțiunile verbal. Nu vreau să risc ca Foaly să dea cumva peste ele în calculator.

Butler oftă adânc, cufundându-se într-un fotoliu de piele de lângă șemineu.

— Eu nu vin cu tine, nu-i așa?

Artemis se așeză pe brațul fotoliului.

— Nu, bătrâne prieten. Dar am o treabă mai specială pentru tine.

— Serios, Artemis, zise Butler. Să știi că am depășit criza de la mijlocul vieții. Nu-i nevoie să-mi găsești ceva de lucru, doar ca să mă faci să mă simt util.

— Nu, Butler. E vorba despre ceva extrem de important. Are legătură cu ștergerea de memorie. Dacă planul meu va reuși, va trebui să ne supunem procedurii de curățare a memoriei. Și, cum nu văd nicio cale de a sabota procedura în sine, trebuie deci să mă asigur că va supraviețui ceva inspecției lui Foaly. Ceva care să ne declanșeze amintirile despre Popor. Foaly mi-a spus odată că un stimul suficient de puternic poate duce la o rememorare completă.

Butler își schimbă poziția în scaun, tresărind. Rana din piept încă îl mai jena. Nimic surprinzător. În definitiv, își revenise în mai puțin de două zile.

— Ai vreo idee? îl întrebă Artemis.

— În primul rând, va trebui să creăm o serie de piste false. Foaly se va aștepta la așa ceva.

— Desigur. Un fișier ascuns pe server. Aș putea să-mi trimit un e-mail, pe care să nu-l descarc. Apoi, cu prima ocazie când ne vom verifica mailul vom prelua și informațiile.

Artemis îi înmână bodyguardului o foaie de hârtie împăturită.

— Mai mult ca sigur că vor folosi magia asupra noastră și ne vor pune întrebări. În trecut am reușit să ne ferim de magie protejându-ne ochii cu ochelari de soare. Dar de data asta n-o să mai meargă. Așa că trebuie să inventăm altceva. Aici ai instrucțiunile.

Butler studie planurile.

— Cred că se poate rezolva. Cunosc pe cineva în Limerick. E cel mai bun din țară în domeniul ăsta.

— Excelent, zise Artemis. După aceea va trebui să pui pe un disc toate datele pe care le avem despre Popor. Toate documentele, toate materialele video, toate schemele. Totul. Și nu uita de jurnalul meu. Toată povestea e scrisă acolo.

— Și unde o să ascundem acest disc?

Artemis își dezlegă de la gât pandantivul dat de Holly.

— Păi, cred că ăsta e de mărimea discului. Tu ce crezi?

Butler îndesă medalionul în buzunarul vestei sale.

— În curând va fi, zise el.

•

Butler le pregăti masa. Nimic extravagant. Niște crochete vegetariene, un risotto de ciuperci și ca desert crème-caramel. Mulch optă pentru o găleată de viermi și gândaci de bucătărie, tăiați cubulețe, cu un sotè din oțet aromatic pe bază de apă de ploaie și licheni.

— Toată lumea și-a studiat dosarul? întrebă Artemis, când grupul se mută în bibliotecă.

— Da, zise Holly. Dar pare să lipsească totuși câte ceva.

— Nimeni nu are planul în întregime. Doar părțile care îl privesc. Cred că e mai sigur așa. Avem echipamentul pe care l-am cerut?

Holly își răsturnă conținutul genții pe covor.

— Un set de supraveghere LEP complet, incluzând: folie de camuflaj, microfoane, camere și o trusă de prim-ajutor.

— Plus, încă două căști LEP neatinse și trei pistoale cu laser, care ne-au rămas de la asediu, completă Butler.

— Și, desigur, una dintre machetele de laborator ale Cubului.

De la Artemis, telefonul fără fir trecu la Mulch.

— Pai, și atunci ce mai așteptăm? Să-i dăm drumul!

TURNUL LUI SPIRO

Jon Spiro stătea în biroul său opulent, holbându-se morocănos la C Cubul de pe masă. Oamenii credeau că e ușor să fii în pielea lui. Cât se înșelau! Cu cât ai mai mulți bani, cu atât mai mare e stresul. Avea opt sute de angajați doar în clădirea asta, toți depinzând de el pentru obținerea salariilor. Voiau un bilanț anual al salariilor, asigurări medicale, creșe pentru copii, și – pentru numele lui Dumnezeu – până și contracte la bursă. Câteodată, Spiro avea nostalgia vremurilor când vreun angajat enervant era aruncat de la etaj și problemele luau sfârșit. În ziua de azi, dacă aruncai pe cineva pe fereastră, și-ar fi sunat avocatul înainte să se izbească de ciment.

Dar poate că acest Cub avea să pună capăt tuturor problemelor. Era afacerea vieții sale. Dacă ar fi reușit să pună în funcțiune dispozitivul ăsta ciudat, atunci cerul ar fi fost ultima frontieră. La

propriu. Sateliții din întreaga lume s-ar fi aflat sub comanda lui. Ar fi deținut controlul în totalitate asupra sateliților de spionaj, a laserelor militare, asupra rețelelor de comunicații și, cel mai important, asupra stațiilor de televiziune. Ar fi putut fi stăpânul lumii.

Secretara îl apelă de la recepție.

— Domnul Blunt e aici, domnule.

Spiro apasă pe butonul speakerului.

— Bine, Marlene. Spune-i să intre. Și spune-i că ar face bine să se arate jenat.

Blunt chiar arăta jenat când intră pe ușile duble. Ușile erau foarte impozante. Spiro le furase din sala de bal a epavei *Titanicului*. Ilustrau perfect conceptul de putere care a luat-o razna.

Arno Blunt nu mai era chiar atât de țanțoș pe cât fusese la Londra. Dar, ca să fim cinstiți, e cam greu să pari arogant cu fruntea plină de vânătăi și cu gura plină doar de gingii și nimic altceva.

Spiro se trase înapoi când îi văzu obrajii supți.

— Câți dinți ți-ai pierdut?

Blunt își pipăi ușor falca.

— Tossi. Dentisstii au sspus că au fosst ssmulsi din rădăssină.

— Așa-ți trebuie, îi zise Spiro sec. Ce să-ți fac, Arno? Ți l-am dat pe Artemis Fowl pe tavă, iar tu ai dat-o-n bară. Spune-mi ce s-a-ntâmplat? Și nici să nu-mi pomenești de vreun cutremur. Vreau adevărul.

Blunt își șterse o picătură de salivă din colțul gurii.

— Chiar nu prissep se ss-a-ntâmplat. A fosst o esplosie. Nu sstiu essact se a esplodat. Un fel de grenada ssonică. Dar ssă vă sspun sseva. Butler esste mort. L-am împusscat în inimă. N-are cum ssă îssi mai revină după o asstfel de lovitură.

— O, mai taci! se răsti Spiro. Îmi dai dureri de cap. Cu cât îți pui dinții ăia mai repede, cu atât voi fi mai fericit.

— Jinjiile mele vor avea dinssi în după-amiasa assta.

— Parcă ți-am spus să taci.

— Sscuse, ssefu'.

— M-ai pus într-o situație foarte dificilă, Arno. Din cauza incompetenței tale am fost nevoit să angajez o echipă de la Antonelli. Carla e fată deșteaptă. Poate vrea și ea un procent din afacere. M-ar putea costa câteva milioane.

Arno luă o față pocăită.

— Nu te mai deranja să iei fața aia de cățeluș, Blunt. Nu mă

impresionează deloc. Dacă afacerea asta se duce pe apa sâmbetei, ai cuvântul meu că o să-ți pierzi ceva mai mult decât niște dinți.

Arno se gândi să schimbe subiectul.

— Desi, ssavansii tăi au reussit ssă-i dea de cap Cubului?

— Nu, zise Spiro, răsucindu-și brățara de aur cu inițialele sale, pe care o purta la mână. Fowl l-a codat. Cu un cod al infinitului sau ceva de genul ăsta. Idiotul ăla de Pearson n-a fost în stare să scoată nimic din el.

Exact în acel moment, și-așa destul de tensionat, se auzi o voce din mini-difuzorul C Cubului.

— Domnule Spiro? zise vocea. Vă vorbesc din Irlanda. Domnule Spiro, mă auziți?

•

Jon Spiro nu era genul de om care să intre repede în panică. Încă nu se inventase vreun film de groază care să-l facă să tresară, dar vocea care se auzi din difuzor aproape că îl dărâmă de pe scaun. Calitatea sunetului era incredibilă. Dacă închideai ochii, ai fi putut să juri că persoana care vorbea se afla chiar în fața ta.

— Vressi ssă răsspund eu?

— Ți-am spus să taci! Și, oricum, nu știu cum se folosește chestia asta.

— Domnule Spiro, vă aud, zise vocea. Nu trebuie să faceți nimic. Dumneavoastră vorbiți. Cutia face restul.

Spiro observă niște unde apărând pe ecranul Cubului. Înregistrau ceea ce spunea.

— OK. Am stabilit legătura. Dar cu cine naiba vorbesc? Și cum ai făcut cutiuța asta să meargă?

— Mă numesc Mo Digence, domnule Spiro. Sunt maimuța angajată de Carla Frazetti. Nu știu ce fel de cutie aveți dumneavoastră acolo, dar eu vă vorbesc de la un telefon normal.

— Pai, și-atunci, cine ți-a format numărul?

— Un pușți pe care l-am prins. I-am explicat cu de-a sila că trebuie să vă vorbesc.

— Și de unde ai aflat de mine? Cine ți-a dat numele meu?

— Tot puștiul. A fost foarte nerăbdător să-mi ofere toate informațiile, după ce a văzut ce i-am făcut omului de fier.

Spiro oftă. Dacă omul de fier avusese de suferit în vreun fel, trebuia să plătească penalități celor din familia Antonelli.

— Ce i-ai făcut omului de fier?

— Nimic definitiv. Dar cu siguranță n-o să mai ia la țintă puștani, pentru o vreme.

— De ce a fost nevoie să-ți ataci propriul partener, Digence?

Pentru o clipă, se lăsă liniștea la capătul celălalt al firului, pentru ca Mulch să își aranjeze firul ipotetic al evenimentelor.

— Iată ce s-a-ntâmplat, domnule Spiro. Am primit ordin să-l escortăm pe puști până în SUA. Dar Loafers o ia razna și începe să își agite arma. M-am gândit că nu-i un lucru bun. Așa că l-am oprit. Cu forța. Oricum, puștiul s-a speriat atât de tare, încât mi-a ciripit tot. Și, iată-mă acum stând de vorbă cu dumneavoastră.

Spiro își frecă mâinile.

— Ai procedat corect, Digence. O să fie un bonus și pentru tine la afacerea asta. O să mă ocup personal.

— Mulțumesc, domnule Spiro. Credeți-mă, e o plăcere să facem afaceri.

— Puștiul ăla Fowl e pe-colo?

— E chiar lângă mine. Un picuț cam palid, dar n-are nici măcar o zgârietură.

— Dă-mi-l la telefon! ordonă Spiro, eliberat de stres.

— Spiro, eu sunt.

Vocea lui Artemis era la fel de mândră ca întotdeauna, totuși, vădit mai emoționată.

Spiro strânse pumnul, de parcă și l-ar fi încleștat pe gâtul lui Artemis.

— Nu mai ești așa fudul, ai? Ți-am mai spus: nu ai suficient tupeu pentru treburi din astea. Pe când eu… Dacă nu obțin ce-mi doresc, o să-l pun pe Mo să te elimine din peisaj. Ne-am înțeles?

— Da. E cât se poate de clar.

— Bun, zise Spiro, strângând între dinți un trabuc cubanez.

Avea să-l mestece până la filtru, dar în niciun caz să-l aprindă.

— Și acum, zi-mi. Ce trebuie să fac pentru ca acest Cub să funcționeze?

Vocea lui Artemis păru și mai tremurătoare.

— Nu e chiar atât de simplu, domnule Spiro. C Cubul este codat. L-am codat cu ceea ce se numește un cod al infinitului. Pot activa prin telecomandă anumite funcții de bază: telefonul, CD playerul și așa mai departe. Dar nu pot dezactiva codul și nu-i pot elibera întregul potențial decât dacă am Cubul în față. Dacă ați putea să-mi aduceți Cubul aici…

Spiro își scuipă țigara.

— Stai pe loc, Fowl! Cam cât de prost mă crezi? Crezi c-o să aduc bucățica asta inestimabilă de tehnologie înapoi în Europa? Poți să-ți iei gândul! Vei veni tu aici ca să dezactivezi codul. La Cartierul General al lui Spiro!

— Dar uneltele mele, laboratorul?

— Am și eu unelte aici. Și un laborator. Cel mai bun din lume. O să lucrezi aici.

— Bine. Cum spui tu.

— Exact, puștiule. Cum spun eu. Vreau să-ți alimentezi Lear jetul, pe care știu că-l ai, și să faci un drum până la aeroportul O'Hare. De-acolo, vei lua elicopterul meu.

— Presupun că n-am altă soluție.

— Presupui bine, puștiule. Chiar n-ai. Dar tu fă ce trebuie și, cine știe, poate că o să-ți dau drumul. Tu ai priceput, Digence?

— Cât se poate de bine.

— Bine. Mă bazez pe tine ca puștiul să ajungă teafăr aici.

— E ca și făcut.

Convorbirea se sfârși.

Spiro nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Cred că o să sărbătoresc, zise el.

Lovi în butonul speakerului.

— Marlene, adu-mi o oală de cafea. Și să nu fie porcărie de-aia decofeinizată. Vreau ceva adevărat.

— Dar, domnule Spiro, doctorul v-a spus…

Spiro așteptă ca secretara să își dea seama pe cine contrazicea.

— Îmi cer scuze, domnule. Imediat, domnule.

Spiro se cufundă în scaunul său cu mâinile la ceafa.

— Vezi, Blunt, lucrurile o să se rezolve. În ciuda incompetenței tale. Îl am pe puști la degetul mic.

— Assa e, domnule. O lovitură de maesstru.

Spiro râse.

— Mai taci din gură, clovnule! Vorbești ca un personaj de desene animate.

— Da. Foarte amussant, domnule.

Spiro își linse buzele cu gândul la cafea.

— Puștiul ăla e destul de naiv, pentru un așa-zis geniu. Auzi: dacă faci ce trebuie, poate c-o să-ți dau drumul! Și-a luat plasă cu asta: șut și gol!

Blunt încercă să râdă. Nu era o priveliște prea plăcută.

— Assa-i, domnule Sspiro. Ssut ssi gol!

CONACUL FOWL

Artemis închise telefonul, cu fața îmbujorată de bucurie. Spiro mușcase momeala.

— Ce zici? întrebă Artemis.

— Cred că a-nghițit gălușca, îi răspunse Butler.

— Șut și gol! adăugă Mulch. Ai un avion? Presupun că există și o bucătărie.

•

Butler îi conduse în limuzina Bentley până la aeroportul din Dublin. Era ultima lui intervenție în misiunea asta. Holly și Mulch se înghesuiseră în spate, încântați de geamurile colorate.

Frații Butler stăteau în față, îmbrăcați în costumele negre corespunzătoare. Juliet și-l înveselise puțin pe al său, cu o cravată roz și machiaj cu sclipici. Asemănarea dintre cei doi era cât se poate de evidentă: același nas mic și aceleași buze pline. Și aceiași ochi, care se agitau în orbite ca bilele de la ruletă. Cercetau și iar cercetau.

— Nu ai nevoie de o armă clasică pentru călătoria asta, zise Butler. Folosește un pistol cu laser al LEP. Nu trebuie reîncărcate, trag întotdeauna în linie dreaptă și nu sunt fatale. I-am dat câteva lui Holly din depozitul meu.

— Înțeles, Dom.

Butler o luă înspre ieșirea aeroportului.

— Dom. Nimeni nu mi-a mai spus așa de multă vreme. Meseria de bodyguard devine universul tău. Uiți ca ai și tu o viață a ta. Ești sigură că-ți dorești să faci asta în viață, Juliet?

Juliet își strânse părul la spate într-o coadă împletită, la capătul căreia atașă un inel ornamental de jad. Ornamental și periculos.

— Unde crezi c-aș mai avea ocazia să ciomăgesc oameni? Momentan, meseria asta se potrivește cu socotelile mele.

Butler îi șopti:

— Bineînțeles, cred că-ți dai seama că Artemis nu poate fi protejatul tău. E împotriva regulamentului. Deja îți știe numele mic. Și, ca să fim sinceri, cred că a făcut o pasiune pentru tine.

Juliet lovi inelul de jad de mână.

— E o chestie temporară. Și-apoi încă nu sunt bodyguard. Lui

Madam Ko nu-i place stilul meu.

— Nimic surprinzător, zise Butler, arătând către inelul de jad. De unde mai ai și ăla?

Juliet zâmbi.

— A fost ideea mea. O surpriză mică și drăguță pentru oricine subestimează femeile.

Butler parcă mașina.

— Ascultă-mă bine, Juliet, zise el, prinzând-o de mână pe sora sa. Spiro e un om periculos. Uite ce-am pățit eu și, lăsând modestia la o parte, eram cel mai bun. Dacă misiunea n-ar fi fost atât de importantă pentru oameni și pentru elfi, nu te-aș fi lăsat deloc să pleci.

Juliet îl bătu pe obraz pe fratele ei.

— O să am grijă.

O luară pe pasarelă. Holly plutea invizibilă, la câțiva metri, pe deasupra gloatei de afaceriști și a celor veniți să-și petreacă vacanța. Mulch își dăduse cu un strat gros de alifie împotriva soarelui și oripila cu mirosul lui orice trecător care avusese ghinionul să se apropie de el la mai puțin de trei metri.

Butler îi atinse umărul lui Artemis.

— O să fii bine?

Artemis ridică din umeri.

— Sincer, nu știu. Fără tine alături, mă simt de parcă aș fi invalid.

— Juliet o să aibă grijă de tine. Are un stil mai ciudat, dar, în fond, face parte din familia Butler.

— Asta-i ultima misiune de acest fel, bătrâne prieten. Apoi, nu va mai fi nevoie de bodyguarzi.

— Ce bine ar fi fost dacă Holly ar fi putut să-l hipnotizeze pe Spiro prin intermediul Cubului!

Artemis clătină din cap.

— N-ar fi funcționat. Chiar dacă am reușit să stabilim o conexiune, elfii tot ar avea nevoie de contact vizual pentru a hipnotiza o minte atât de perfidă, ca a lui Spiro. Nu vreau să îmi mai asum vreun risc, în ceea ce-l privește pe acest om. Trebuie înlăturat. Chiar dacă elfii o să-l relocalizeze, tot există pericolul de a provoca anumite stricăciuni.

— Și cum rămâne cu planul tău? întrebă Butler. Din câte am înțeles, e destul de întortocheat. Ești sigur că o să funcționeze?

Artemis îi făcu semn cu ochiul. Un gest neobișnuit de frivol pentru el.

— Sunt sigur, zise el. Ai încredere în mine. Sunt un geniu.

•

Juliet pilota Lear jetul pe deasupra Atlanticului. Holly stătea pe scaunul copilotului și admira avionul.

— Drăguță pasăre, comentă ea.

— Nu-i rău, nu-i așa, elfule? întrebă Juliet, comutând pe pilot automat. Pun pariu ca jucăriile voastre nu-s nici pe departe atât de super.

— Cei din LEP nu cred în confort, zise Holly.

— Într-o navetă LEP, n-ai loc nici să răsucești un vierme.

— Asta dacă vrei să răsucești un vierme.

— Așa-i.

Holly o studie pe Juliet.

— Te-ai făcut mare în ăștia doi ani. Ultima dată când te-am văzut erai doar o fetișcană.

Juliet zâmbi.

— În doi ani se pot întâmpla multe. Mi-am petrecut timpul luptându-mă cu bărbați mari și păroși.

— Ar trebui să vezi o partidă de lupte între elfi. Doi gnomi umflați, luptându-se într-o cameră fără gravitație. Nu-i o priveliște prea reușită. O să-ți trimit un CD.

— Nu, n-o să-mi trimiți.

Holly își aduse aminte de ștergerea de memorie.

— Ai dreptate, zise ea. N-o să-ți trimit.

•

În compartimentul Lear jetului destinat pasagerilor, Mulch își retrăia momentele sale de glorie.

— Hei, Artemis, zise el cu gura plină de caviar, îți mai aduci aminte cum aproape i-am zburat capul lui Butler când mi-am dat drumul la gaze?

Artemis nu zâmbea.

— Îmi amintesc, Mulch. Tu ai fost elementul surpriză, într-un plan cât se poate de bine pus la punct.

— Ca să-ți spun adevărul, de fapt a fost un accident. Eram doar agitat. Nici măcar nu mi-am dat seama că uriașul se afla acolo.

— Asta mă mai liniștește. Învins din cauza unei probleme la intestine.

— Și, îți mai amintești când ți-am salvat pielea în Laboratoarele Koboi? Dacă n-aș fi fost prin preajmă, acum ai fi fost prizonier pe

undeva prin Howler's Peak. Tu chiar nu poți să te descurci fără mine?

Artemis sorbea niște apă minerală dintr-o cupă de cristal.

— Se pare că nu. Deși aștept cu nerăbdare ziua aia.

Holly apăru pe culoar.

— Mai bine te-ai pregăti, Artemis. Aterizăm în jumătate de oră.

— Bună idee.

Holly își goli sacul pe masa din mijloc.

— Așa deci, de ce avem nevoie pentru moment? Microfonul pentru gât și camera-iris.

Căpitanul LEP ridică din grămăjoară ceva ce arăta ca un leucoplast. Îl desfăcu și îl lipi pe gâtul lui Artemis. Leucoplastul căpătă imediat culoarea pielii.

— Memorie din latex, îi explică Holly. E aproape invizibilă. Doar o furnică, dacă ți-ar urca pe gât, ar putea s-o observe. Pe deasupra… nu poate fi detectată nici cu raze infraroșii. Așa că microfonul e de nedepistat. Va înregistra tot ce se discută pe o rază de nouă metri și va transmite înregistrările către micro-cipul din casca mea. Din nefericire, nu putem risca atât de tare, încât să îți punem și în urechi o cască. E mult prea vizibil. Așa că, noi te vom auzi, dar tu nu vei putea auzi ce spunem noi.

Artemis înghiți și simți microfonul mișcându-i-se pe mărul lui Adam.

— Și camera?

— Îți punem imediat și camera.

Holly scoase o lentilă de contact dintr-un recipient plin cu lichid.

— Chestia asta e minunată. Rezoluție înaltă, calitate superioară, înregistrează imagini folosind mai multe opțiuni de filtrare, printre care amplificarea și nivelul termic.

Mulch sugea măduva dintr-un os de pui.

— Începi să vorbești ca Foaly.

Artemis privi cu atenție lentila.

— O fi o minune a tehnicii, dar e maronie.

— Bineînțeles ca e maronie. Doar am ochii căprui.

— Mă bucur să aflu, Holly. Dar, după cum bine știi, eu am ochii albaștri. Camera pentru iris nu se va potrivi.

— Nu te uita așa la mine, Noroiosule. Tu ești geniul aici.

— Nu pot intra acolo cu un ochi căprui și unul albastru. Spiro va observa imediat.

— Păi, ar fi trebuit să te gândești la asta cât timp ai meditat în

birou. Acum e puțin cam târziu.

Artemis își ciupi nasul.

— Ai dreptate, desigur. Eu sunt geniul aici. Gânditul e responsabilitatea mea, nu a voastră.

Holly îi aruncă o privire suspicioasă.

— Asta a fost cumva vreo insultă, Noroiosule?

Mulch scuipă osul de pui într-un coș din apropiere.

— Arty, trebuie să-ți spun că o gafă ca asta, atât de devreme, când nici măcar n-am început operațiunea, nu prea mă face să jubilez. Sper să fii atât de isteț pe cât te lauzi că ești.

— De fapt, să știi că n-am spus niciodată nimănui cam *cât* de isteț sunt. I-aș băga în sperieți. OK, atunci va trebui să riscăm cu această cameră pentru iris. Cu puțin noroc, Spiro nici nu va băga de seamă. Iar dacă va observa, găsesc eu ceva.

Holly își puse lentila pe vârful degetului și i-o aplică lui Artemis.

— Decizia îți aparține, Artemis, zise ea. Sper doar că nu ți-ai găsit nașul cu acest Jon Spiro.

11 P.M., AEROPORTUL INTERZONAL O'HARE, CHICAGO

Spiro îi aștepta în hangarul privat al aeroportului O'Hare. Purta un palton cu guler de blană, peste obișnuitul său costum alb. Niște lămpi cu halogen își împrăștiau lumina pe pistă, în timp ce pulpanele hainei îi fluturau în vânt, umflate de curenții de aer produși de elicopter. Era o imagine demnă de filmele hollywoodiene.

„Mai lipsește doar coloana sonoră", își zise Artemis în gând, în timp ce cobora pe scara avionului.

Conform planului, Mulch își juca rolul de gangster.

— Mișcă-te, puștiule, mârâi el destul de convingător. Nu vrem să-l lăsăm pe domnul Spiro să aștepte.

Artemis tocmai se pregătea să-i dea o replică, dar își aminti că el era de fapt „puștiul îngrozit". N-avea să-i fie prea ușor. Să se arate umil era o adevărată problemă pentru Artemis.

— Am spus: mișcă! zise din nou dorful, accentuându-și cuvintele cu o îmbrâncitură.

Artemis se împiedică de ultimele trepte, fiind cât pe ce să se izbească în rânjetul lui Arno Blunt. Dar ăsta nu era rânjetul ăla pe care-l știm cu toții. Nu, acum Blunt avea dinți de porțelan făcuți la

comandă. Bodyguardul arăta ca un hibrid între om și rechin.

Blunt îl surprinse pe Artemis holbându-se la el.

— Sunt mișto, nu? Mai am o pereche. Una plată. Pentru zdrobit diverse lucruri.

Un zâmbet sarcastic înflori pe fața lui Artemis. Asta până când își aduse aminte de rolul pe care trebuia să-l joace, și înlocui rânjetul cu niște buze tremurătoare. De obicei se baza foarte mult pe felul cum reacționau alte persoane, la vederea lui Butler.

Spiro nu păru deloc impresionat.

— Bine jucat, băiete. Dar permite-mi să mă-ndoiesc de faptul că Artemis Fowl s-a dat bătut așa repede. Arno, verifică avionul.

Blunt dădu scurt din cap și intră vijelios în avionul particular. Juliet purta o uniformă de stewardesă și aranja tetierele. Pentru o persoană cu abilitățile ei, reușea, totuși, destul de greu să se țină pe tocuri.

— Unde-i pilotul? mârâi Blunt.

— Stăpânul Fowl a pilotat avionul, răspunse Juliet. Îl pilotează de la zece ani.

— Pe bune? Și e legal?

Juliet zâmbi candid.

— Nu știu dacă-i legal sau nu, domnule. Eu doar servesc băuturile.

Blunt mormăi, fermecător ca întotdeauna, și aruncă o privire rapidă prin avion. În cele din urmă se hotărî să-i dea crezare stewardesei. Spre norocul lui. Pentru că, dacă s-ar fi luat la harță, ar fi existat două posibilități. Fie Juliet l-ar fi bătut măr cu inelul de jad, fie Holly, care stătea ascunsă într-unul dintre compartimentele pentru valize, l-ar fi pulverizat cu Neutrino 2000. Desigur, Holly ar fi putut, de asemenea, să-l hipnotizeze pe bodyguard, dar având în vedere ce-i făcuse lui Butler, prima variantă părea mai potrivită.

Blunt își scoase capul prin trapă.

— Nu-i nimeni aici în afară de o stewardesa tâmpită.

Spiro nu păru deloc mirat.

— Nici nu m-așteptam. Dar cu siguranță sunt undeva prin preajmă. Crezi sau nu, Digence, Artemis Fowl nu s-a lăsat prostit de un nătărău ca tine. Este aici pentru că el vrea să fie aici.

Artemis nu era surprins de această deducție. Era normal ca Spiro să fie suspicios.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui, zise el. Sunt aici pentru că omulețul ăsta odios m-a amenințat că-mi zdrobește țeasta între dinți. De ce

crezi c-aș fi venit? C Cubul e total nefolositor pentru tine, iar mie nu-mi e greu să-mi construiesc altul.

Spiro nici măcar nu-l asculta.

— Bla, bla, bla. Dar lasă-mă să-ți spun ceva, puștiule. Ai mușcat mai mult decât poți înghiți, în momentul în care ai acceptat să vii. Turnul lui Spiro are cel mai bun sistem de pază din lume. Avem acolo niște chestii pe care nici măcar armata nu le are. Odată intrat, ești pe cont propriu. Nimeni nu vine să te salveze. Nimeni. M-ai înțeles?

Artemis dădu din cap. Înțelegea perfect ce-i spunea Spiro. Dar asta nu însemna că trebuia să-l și aprobe. Jon Spiro o fi avut el „chestii" pe care nici măcar armata nu le avea, dar Artemis Fowl avea niște „chestii" pe care nici măcar oamenii nu le aveau.

•

Un elicopter Sikorsky îi duse cât ai clipi la Turnul lui Spiro. Aterizară pe o pistă de pe acoperișul zgârie-norului. Artemis era familiar cu tehnicile de pilotare a elicopterelor și își dădu seama cât de greu era să aterizezi prin furtuna din Orașul Vânturilor.

— Viteza vântului trebuie să fie foarte înșelătoare, la o asemenea altitudine, zise el într-o doară.

Holly nu reuși să recepționeze informația.

— Mie-mi spui, țipă pilotul ca să acopere zgomotul făcut de elice. Câteodată atinge viteze de până la 90 km/oră, pe acoperișul clădirii. Elicopterul se poate ridica până la nouă metri în condiții neprielnice.

Spiro mârâi, făcându-i un semn din cap lui Blunt. Arno se aplecă și-i dădu una pilotului în cască.

— Taci din gură, idiotule! se răsti Spiro. De ce nu-i întocmești și un plan al clădirii, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Se întoarse apoi către Artemis.

— Și, în caz că te întrebai, Arty, să știi că nu există nicio schiță a clădirii. Oricine va merge și va cere schița clădirii de la primărie, va constata că a dispărut în mod miraculos. Doar eu dețin originalul. Așa că, nu-ți pune partenerii să caute degeaba pe internet.

Nimic surprinzător. Artemis încercase el însuși, de câteva ori, să caute schița clădirii pe internet, deși își dădea seama că un om ca Spiro nu poate fi atât de neatent.

Coborâră din elicopter. Artemis avu grijă să îndrepte camera-iris către toate dispozitivele de securitate care le-ar fi fost de folos mai târziu. Butler îi spusese adeseori că până și cel mai insignifiant detaliu, cum ar fi numărul treptelor dintr-o scară, era extrem de

important atunci când planificai o operațiune.

Coborâră cu liftul de pe pista de aterizare și ajunseră în dreptul unei uși închise cu cifru. Camerele cu circuit închis erau amplasate astfel încât să acopere întregul acoperiș. Spiro se îndreptă către tastatura din perete. Artemis simți o înțepătură ascuțită în ochi și, deodată, vederea lui deveni de patru ori mai puternică. În ciuda distanței și a faptului că se afla în umbră, Artemis distinse cu ușurință codul de acces.

— Sper că ai înregistrat asta, murmură el, simțind pe gât vibrațiile microfonului.

Arno Blunt se aplecă, astfel încât dinții lui se aflau acum la mai puțin de zece centimetri de nasul lui Artemis.

— Vorbeai cu cineva?

— Cine, eu? zise Artemis. Cu cine crezi că aș putea să vorbesc? Suntem la etajul optzeci, în caz că nu ți-ai dat seama.

Blunt îl apucă pe băiat de reverele hainei și îl ridică.

— Poate că ai microfon. Poate că suntem ascultați chiar în momentul ăsta.

— Cum aș putea să port microfon, tontule? Omulețul tău nu m-a scăpat din ochi nici măcar o secundă. A fost cu mine până și la toaletă.

Spiro tuși zgomotos.

— Hei, domnu' Trebuie-să-mă-fac-înțeles. Dacă-l scapi pe puști peste balustradă, atunci să faci bine să te arunci după el. Pentru că puștiul ăla valorează pentru mine mai mult decât o armată de bodyguarzi.

Blunt îi dădu drumul lui Artemis.

— N-o să fii o nestemată pentru totdeauna, Fowl, îi șopti el amenințător. Și când o să-ți scadă acțiunile ghici cu cine-o să dai nas în nas?

•

Se urcară într-un lift cu oglinzi și coborâră la etajul optzeci și cinci, unde îi aștepta doctorul Pearson, împreună cu încă vreo doi bodyguarzi musculoși. Judecând după privirea lor, cei doi nu erau cu siguranță neurochirurgi, se gândi Artemis. De fapt, erau un soi de Rottweilleri pe două picioare. Era, probabil, destul de comod, să ai doi de-ăștia prin preajmă, care să-și facă treaba fără să pună întrebări.

Spiro îl strigă pe unul din ei.

— Pex, știi cât taxează cei din familia Antonelli dacă își pierd din personal?

Pex căzu pe gânduri. Buzele i se mișcau în timp ce gândea.

— Da, stai, mi-am amintit. Douăzeci de mii pentru un om de fier, și cincisprezece pentru o maimuță.

— Asta dacă-s morți, nu?

— Morți sau incoapabili… incapuabili… distruși.

— OK, zise Spiro. Vreau să-l iei pe Chips și să mergeți să-i spuneți Carlei Frazetti că-i datorez treizeci și cinci de mii, pentru echipă. O să-i virez banii în contul din Insulele Cayman, mâine la prima oră.

Mulch era cât se poate de curios. Nici urmă de neliniște în făptura lui.

— Mă scuzați? Treizeci și cinci de mii? Dar eu sunt încă în viață. Nu-i datorați bani decât pentru Loafers. Asta, dacă nu cumva restul de cincisprezece mii sunt bonusul meu.

Spiro suspină cu regret. Aproape convingător.

— Așa a fost să fie, Mo, zise el, pocnindu-l în umăr cu veselie pe Mulch. Afacerea asta e uriașă. Colosală. Nu-mi permit un telefon fără fir. Poate că știi ceva, poate că nu. Dar nu vreau să-mi asum riscul ca tu să le vinzi pontul celor de la Phonetix sau altor rivali de-ai mei. Sunt sigur că înțelegi.

Mulch rânji, arătându-și un șir de dinți ca niște lespezi.

— Sigur că înțeleg, Spiro. Ești un șarpe care mușcă pe la spate. Știi, puștiul mi-a propus două milioane de dolari ca să-i dau drumul.

— Ar fi trebuit să-i accepți, zise Arno Blunt, împingându-l pe Mulch în brațele uriașe ale lui Pex.

Piticul încă mai comenta, chiar și atunci când cei doi îl târau pe coridor.

— Ai face bine să mă îngropi adânc, Spiro. Foarte adânc.

Ochii lui Spiro se micșorară.

— L-ați auzit, băieți. Înainte să plecați la Frazetti, îngropați-l adânc.

•

Doctorul Pearson îi conduse într-o cameră-seif. Întâi trecură printr-o micuță anticameră, apoi intrară în zona de securitate maximă.

— Te rog să treci prin aparatul de scanare, zise Pearson. Nu vrem gândaci pe-aici. Mai ales din cei electronici.

Artemis se așeză pe un suport. Dispozitivul de sub picioarele sale se scufunda ca un burete, împroșcându-i pantofii cu jeturi de spumă.

— Spumă antiseptică, îi explică Pearson. Omoară orice virus. Avem câteva mostre de la experimentele biotehnice în această încăpere. Pot fi factorii unor boli infecțioase. Spuma nu numai că dezinfectează, dar, în plus, detectează și orice dispozitive de supraveghere pe care le-ai putea ascunde în pantofi.

De deasupra, un scaner mobil îi scălda pantofii lui Artemis într-o lumină violacee.

— Una dintre invențiile mele, zise Pearson. Un aparat de scanare combinat. Are încorporate raze X termice și un detector de metale. Razele, practic, îți scanează fiecare organ al corpului și îl transpune pe ecranul de aici.

O reproducere tridimensională a lui Artemis apăru pe micul ecran cu plasmă. Își ținu respirația, rugându-se ca echipamentul creat de Foaly să fie atât de performant pe cât susținea centaurul.

Pe ecran, o luminiță roșie pâlpâi pe partea din față a sacoului lui Artemis.

— Foarte isteț. Un mini-microfon. Prietenul nostru încercă să ne spioneze, domnule Spiro.

Jon Spiro nu era deloc furios, dimpotrivă, jubila.

— Vezi, puștiule, oi fi tu vreun geniu, dar supravegherea și spionajul sunt domeniile mele. Și, cu cât accepți mai repede ideea asta, cu atât mai repede ne vom termina treaba.

Artemis coborî de pe suport. Momeala fusese mușcată. Dar adevăratele microfoane nu pâlpâiseră nici măcar o dată. Pearson era isteț, dar Foaly îl întrecea.

Artemis se uită cu atenție în jur și în anticameră. Aici erau și mai multe de văzut. Fiecare centimetru pătrat al suprafeței metalice avea câte un dispozitiv de securitate sau de supraveghere. Artemis își dădu seama că până și o furnică invizibilă s-ar strecura cu greu pe acolo. Ca să nu mai vorbim de doi oameni, un elf și un dorf. Asta dacă dorful le-ar fi supraviețuit lui Pex și lui Chips.

Ușa camerei-seif era impresionantă. Dar majoritatea ușilor de seifuri *par* impresionante: mult crom și o mulțime de dispozitive cifrate – asta doar ca să-i liniștească pe acționari. În seiful lui Spiro nu exista niciun lucru nelalocul lui. Artemis scană încuietoarea computerizată, de ultimă oră, a ușilor duble din titaniu. Spiro tastă un alt șir complicat de numere și ușile groase de un metru se dădură la o parte pentru a face loc unei alte bariere: o a doua ușă.

— Imaginează-ți că ești un hoț, zise Spiro teatral. Și că ai găsi o

modalitate de a pătrunde cumva în clădire, trecând de camerele de supraveghere și de ușile închise ermetic. Apoi, imaginează-ți că reușești cumva să păcălești și dispozitivul de scanare și să treci de prima ușă a seifului – un lucru imposibil, între noi fie vorba. Și, dacă tot ne imaginăm, să presupunem că reușești să dezafectezi și camerele. Dar, crezi că vei reuși să faci și asta?

Spiro se așeză într-un cerc roșu, desenat pe pardoseala din fața ușii. Își puse degetul într-un soi de gel al unui scaner pentru amprente, își ținu ridicată pleoapa stângă și zise cu voce tare:

— Jon Spiro. Eu sunt șeful, așa că deschide-te repede.

Patru lucruri se întâmplară. Un dispozitiv îi scană retina ochiului stâng și transferă imaginea către computer, o foiță metalică îi scană amprenta degetului stâng, în timp ce un analizator vocal scruta accentul, timbrul vocii și intonația lui Spiro. De îndată ce informațiile fură verificate de către computer, alarmele se dezactivară și cea de-a doua ușă se deschise, dezvăluind un seif vast.

În centrul încăperii, în mijlocul unui piedestal făcut la comandă, se afla C Cubul. Era închis într-o cutie din plexiglas și era supravegheat din toate unghiurile de cel puțin șase camere. Doi bodyguarzi corpolenți stăteau spate în spate, formând un zid în fața tehnologiei magice.

Spiro nu rezistă impulsului de a-l înțepa pe Artemis.

— Spre deosebire de tine, zise el, eu îmi protejez tehnologia. Seiful acesta este unic în lume.

— Pază umană într-o cameră etanșă. Interesant.

— Băieții ăștia sunt antrenați să reziste la presiune înaltă. De asemenea, gărzile se schimbă la interval de o oră și toți au tuburi de oxigen care îi ajută să reziste. Ce credeai, că o să pun aer condiționat într-o camera etanșă?

Artemis se încruntă.

— Nu-i nevoie să te lauzi atâta, Spiro. Sunt aici, deci ai câștigat. Așa că putem să trecem odată la treabă?

Spiro bătu un ultim cifru în tastatura piedestalului și geamurile de plexiglas se retraseră. Apoi scoase Cubul din cuibul său înconjurat de spumă.

— Ai cam exagerat, nu crezi? comentă Artemis. Chiar nu erau necesare toate astea.

— Nu se știe niciodată. Vreun escroc de afacerist ar putea încerca să mă deposedeze de trofeul meu.

Artemis riscă o remarcă sarcastică.

— Serios, Spiro? Chiar crezi că aș încerca să dau o spargere? Poate crezi că aș zbura aici cu prietenii mei magici și ți-aș teleporta cutiuța.

Spiro râse.

— Poți să-ți aduci câți prieteni magici vrei tu, băiețel. Asta nu schimbă cu nimic situația: Cubul va rămâne la locul lui.

•

Juliet se născuse în America, în timp ce fratele ei văzuse lumina zilei în cealaltă parte a Globului. Era bucuroasă să se întoarcă în țara sa natală. Zgomotul traficului din Chicago și hărmălaia vocilor multiculturale o făceau să se simtă acasă. Adora zgârie-norii, gurile de ventilație și ironiile simpatice ale vânzătorilor ambulanți. Dacă vreodată avea să se stabilească undeva, în mod sigur s-ar fi stabilit în Statele Unite. Undeva pe Coasta de Vest totuși, într-un loc mai însorit.

Juliet și Holly dădeau târcoale Turnului lui Spiro într-o dubiță cu geamuri fumurii. Holly se afla în spate și urmărea în vizorul căștii ei imaginile transmise de camera din ochiul lui Artemis.

La un moment dat întinse pumnul triumfător în aer.

Juliet se opri la semafor.

— Cum ne descurcăm până acum?

— Destul de bine, îi răspunse spiridușul, ridicându-și vizorul. Se duc să-l îngroape pe Mulch.

— Mișto. Exact cum a prevăzut Artemis.

— Iar Spiro tocmai i-a invitat pe toți prietenii magici ai lui Artemis în clădire.

Era o victorie extrem de importantă. *Cartea* le interzicea elfilor să intre în clădirile oamenilor fără invitație. Acum Holly putea pătrunde în clădire și se putea răzbuna, fără să încalce legile elfilor.

— Perfect, zise Juliet. O să fim acolo. Abia aștept să-i ciomăgesc pe tipii care mi-au împușcat fratele.

— Nu te grăbi! Clădirea asta are cel mai sofisticat sistem de securitate din lumea Noroioșilor pe care l-am văzut. Spiro are câteva șmecherii acolo pe care nu le-am mai întâlnit până acum.

Juliet găsi, în sfârșit, un loc de parcare peste drum de intrarea principală a clădirii.

— Sunt sigură că pentru căluțul ăla mic sunt floare la ureche.

— Da, doar că Foaly n-are voie să ne ajute.

Juliet studia cu binoclul ușile turnante de la intrare.

— Știu, dar totul depinde de felul în care îi ceri ajutorul. Un tip isteț ca Foaly nu are nevoie decât de o provocare.

Trei siluete ieșiră din clădire. Doi bărbați corpolenți îmbrăcați în negru și un individ micuț cu o moacă speriată. Mulch dădea atât de tare din picioare, încât ai fi zis că executa cine știe ce pași de dans săltăreț. Nu că și-ar fi făcut vreo speranță c-o să scape. Pex și Chips trăgeau de el mai ceva ca doi câini de același os.

— Iată-l pe Mulch. Mai bine am merge să-i dăm o mână de ajutor. În caz că are nevoie.

Holly se încinse cu harnașamentul ei mecanic și își întinse aripile prin simpla apăsare a unui buton.

— Eu mă duc să-i supraveghez de deasupra. Tu fii cu ochii pe Artemis.

•

Juliet deschise ecranul minicomputerului portabil al căștii de rezervă. Imaginile preluate de ochiul lui Artemis umplură ecranul.

— Chiar crezi că Mulch are nevoie de ajutor? întrebă ea.

Holly bâzâi invizibilă prin aer.

— Ajutor? Mă duc doar să mă asigur că nu le face niciun rău celor doi Noroioși.

•

În seif, Spiro tocmai termina cu amabilitățile de gazdă.

— Hai să-ți spun o povestioară, Arty, zise el, scoțând C Cubul din cutia lui presurizată. A fost odată un puști irlandez, care a crezut că e pregătit pentru afaceri. Așa că a încercat să tragă pe sfoară un serios om de afaceri.

„Nu-mi spune Arty, își zise Artemis în gând. Doar tata îmi spune Arty.”

— Și omul ăsta de afaceri n-a fost prea încântat să fie tras pe sfoară. Așa că a ripostat. Și puștiul a fost târât cu urlete și țipete direct în lumea reală. Iar acum puștiul trebuie să ia o decizie: fie îi spune omului de afaceri ceea ce vrea să afle, fie își pune familia în pericol de moarte. Ei, Arty, care-i alegerea?

Spiro făcea o mare greșeală amuzându-se pe seama lui Artemis Fowl. Pentru adulți era greu de crezut că puștiul ăsta palid de numai treisprezece ani putea fi o reală amenințare. Artemis mizase pe acest lucru și adoptase o ținută lejeră, renunțând de data aceasta la obișnuitul său costum Armani. Exersase, de asemenea, în Lear jetul său o privire candidă cu niște ochi mari. Deși numai niște ochi mari

nu-ți trebuie atunci când ai un iris de-un fel și unul de alt fel.

Blunt îl înghionti pe Artemis între omoplați.

— Domnul Spiro ți-a pus o-ntrebare.

Dinții săi cei noi țăcăneau când vorbea.

— Mă aflu aici, nu? răspunse Artemis. O să fac tot ce vreți.

Spiro puse Cubul pe o masă lungă de oțel așezată în mijlocul seifului.

— Vreau să dezactivezi codul ăla al infinitului și să faci Cubul să meargă chiar acum.

Artemis și-ar fi dorit să poată transpira, pentru ca neliniștea lui să pară cât mai reală.

— Chiar acum? Dar nu e chiar așa de ușor.

Spiro îl apucă pe Artemis de umeri și îl privi fix în ochi.

— Și de ce, mă rog, nu-i chiar așa de ușor? Introdu-i odată cifrul și gata.

Artemis își feri privirea uitându-se în pământ.

— Nu există doar un cifru și-atât. Un astfel de cod este proiectat să fie ireversibil. Trebuie să refac un întreg limbaj. O să dureze ceva.

— Și n-ai niciun fel de notițe?

— Ba da. Pe CD. În Irlanda. Maimuța ta nu m-a lăsat să iau nimic. Se temea să nu am vreun explozibil mascat.

— Putem să îți accesăm computerul on-line?

— Desigur. Numai că eu îmi țin notițele doar pe CD-uri. Putem zbura înapoi în Irlanda. Optsprezece ore dus-întors.

Spiro nici măcar nu luă în considerație varianta asta.

— Ia-ți gândul! Cât timp ești aici, ești la mâna mea. Cine știe ce surpriză mă așteaptă prin Irlanda. O s-o rezolvam aici. Oricât ar dura.

Artemis oftă.

— Foarte bine.

Spiro puse Cubul la loc în cutia lui de plexiglas.

— Să te odihnești bine la noapte, puștiule, pentru că mâine o să demontezi dispozitivul ăsta din toate șurubelele. Și dacă n-o s-o faci, vei păți și tu ca Mo Digence.

Artemis nu era – pe bună dreptate – înspăimântat de o asemenea amenințare. Nu-l vedea pe Mulch în pericol. De fapt, dacă cineva avea necazuri la ora asta, atunci cu siguranță că erau cei doi musculoși: Pex și Chips.

• Capitolul 9 • Revizie tehnică

TEREN VIRAN,
PROPRIETATEA INDUSTRIALĂ MALTHOUSE,
SUDUL ORAȘULUI CHICAGO

Jon Spiro nu-i angajase, în mod sigur, pe Chips și Pex pentru talentele lor oratorice. De altfel, interviul pentru slujbă a constat într-o singură probă. Fiecărui candidat i s-a dat o nucă și apoi a fost rugat să o spargă prin orice mijloace. Doar doi candidați au reușit. Pex a zbierat la nucă timp de câteva minute, apoi a zdrobit-o între palmele lui uriașe. Chips a ales o metodă puțin mai specială. A pus nuca pe masă, apoi l-a apucat de coadă pe cel care îi lua interviul și a zdrobit nuca folosind fruntea bărbatului pe post de ciocan. Ambii candidați au fost angajați pe loc. Și în curând au devenit oamenii de încredere ai lui Arno Blunt, pentru treburile interne. Nu aveau voie să iasă în afara orașului, întrucât asta presupunea să te ghidezi după hărți. Iar Pex și Chips nu prea se pricepeau la treburi din astea.

În momentul de față, Pex și Chips se împrieteneau sub clar de lună, în timp ce Mulch săpa o groapă de dimensiunile unui dorf, în pământul uscat de lângă o fabrică de ciment abandonată.

— Vrei să știi de ce mi se spune Pex? întrebă acesta, încordându-și aluziv pectoralii.

Chips desfăcu o pungă cu chipsurile pe care le ronțăia tot timpul.

— Habar n-am. E un fel de prescurtare de la ceva?

— Dar de la ce?

— Habar n-am, răspunse Chips.

Folosea destul de frecvent sintagma asta.

— Cumva de la Francisc?

Asta i se păru o gogomănie până și lui Pex.

— Francisc? Cum ar putea Pex să vină de la Francisc?

Chips ridică din umeri.

— Hei, aveam un unchi pe care îl chema Robert și toată lumea îi spunea Bobby. Nici asta nu prea are sens.

Pex își dădu ochii peste cap.

— Vine de la pec-to-rali, idiotule. Pex vine de la pectorali. Asta pentru că am mușchii așa de mari.

În groapă, Mulch pufnea nemulțumit. Să asculți glumele astea stupide era la fel de îngrozitor ca a săpa o groapă cu lingura. Mulch ar fi vrut să se abată de la plan și să plonjeze în solul afânat. Dar Artemis nu voia niciun fel de manifestare a puterilor magice la acest

nivel al planului. Dacă ar fi tăiat-o acum, clovnii ăștia n-ar mai fi fost hipnotizați. Și atunci, nebunia lui Spiro ar mai fi urcat o treaptă.

La suprafață, Chips era nerăbdător să continue jocul.

— Ghici de ce mi se spune Chips? întrebă el, ascunzând la spate punga cu chipsuri.

Pex își dădu o palmă peste frunte. Ah, și știa răspunsul la asta.

— Nu-mi spune, zise el. Mă prind și singur.

Mulch își scoase capul din groapă.

— Pentru că mănâncă chipsuri, idiotule. Chips mănâncă chipsuri. Voi doi sunteți cei mai nătărăi Noroioși pe care i-am întâlnit vreodată. De ce nu mă omorâți odată? Cel puțin nu voi mai fi nevoit să vă ascult aiurelile.

Pex și Chips erau zăpăciți. Se luaseră cu exercițiile astea mentale, și aproape că uitaseră de omulețul din groapă. Pe deasupra, erau total neobișnuiți cu victime care să spună altceva decât: „O, nu! Te rog, Doamne, nu!”

Pex se aplecă peste marginea gropii.

— Ce vrei să spui prin aiureli?

— Vorbesc de chestia aia cu Pex și Chips.

Pex clătină din cap.

— Nu, vreau să zic ce-nseamnă „aiureli”?

Mulch le explică bucuros.

— Înseamnă: gunoi, mizerii, baliverne, porcării, prostii. E suficient de limpede și pentru voi?

Chips recunoscu ultimul cuvânt.

— Prostii? Hei, asta-i o jignire. Vrei să spui că ne jignești pe noi, omulețule?

Mulch își împreună mâinile ca pentru rugăciune, în bătaie de joc.

— În sfârșit, o realizare!

Musculoșii nu știau cum să reacționeze în fața unei insulte. Existau doar doi oameni pe lumea asta care îi insultau în mod frecvent: Arno Blunt și Jon Spiro. Dar asta făcea parte din meseria lor; le ignorau, pur și simplu, văzându-și de gândurile lor.

— Chiar trebuie să-l ascultăm pe domnul Gură-Spartă? îl întrebă Pex pe tovarășul său.

— Nu cred. Dar poate că ar fi mai bine să-l sunăm pe domnul Blunt.

Mulch se tângui. Dacă prostia ar fi o crimă, atunci ăștia cu siguranță ar fi inamicii publici numărul unu și numărul doi.

— De fapt, trebuie să mă omorâți. Ăsta era planul, nu? Omorâți-mă ca să terminăm odată!

— Ce zici, Chips? Să-l omorâm?

Chips mestecă o mână de pufuleți cu aromă de *barbecue*.

— Da. Sigur. Ordinele sunt ordine.

— Dar, dacă aș fi în locul vostru nu m-aș omorî așa, *pur și simplu*.

— Nuu…?

— O, nu. La cum v-am insultat inteligența? Nu, merit un tratament mai special.

Aproape că puteai să vezi cum îi iese fum pe urechi lui Pex din creierul încins.

— Exact, omulețule. O să-ți aplicăm un tratament special. Pe noi ne insultă nimeni!

Mulch nu se mai deranjă să le atragă atenția asupra exprimării greșite.

— Aveți dreptate. Am o gură spartă, și merit orice mi se va întâmpla.

Se așternu tăcerea, pe măsură ce Pex și Chips încercau să găsească totuși ceva mai groaznic decât clasica împușcătură. Mulch îi lasă un minut să se gândească, apoi le făcu politicos o sugestie.

— Dacă aș fi fost în locul vostru, m-aș fi îngropat de viu.

Chips fu oripilat.

— Să te îngropăm de viu! Dar e cumplit. Ai țipa și ai zgâria țărâna. Aș avea coșmaruri.

— Promit că n-o să scot un sunet. Și, oricum, o merit. Doar v-am spus că sunteți un cuplu de maimuțe musculoase cu un singur neuron.

— Așa ai făcut?

— Păi, tocmai v-am spus-o.

Pex era ăla mai impulsiv din duet.

— OK, domnule Digence. Știi ce o să-ți facem? O să te îngropam de viu.

Mulch își prinse obrajii între mâini.

— O, sunt înspăimântat!

— Tu ai cerut-o, amice!

— Chiar am cerut-o, nu?!

Pex apucă o lopată din camionetă.

— Nimeni nu-mi zice mie că sunt un mușchiulos cu un singur neuron.

Mulch se întinse de bună-voie în groapă.

— Da. Pun pariu c-așa e.

Pex dădea la lopată cu furie, în timp ce sacoul i se întindea pe mușchii „sculptați” la sală. În câteva minute, nu se mai vedea nimic din Mulch.

Chips era puțin cam dezgustat.

— A fost oribil. Oribil. Bietul micuț!

Pex era nemilos.

— Ei bine, și-a căutat-o cu lumânarea. Auzi să ne facă pe noi… în toate felurile alea.

— Da, dar… îngropat de viu! Asta-i ca-n filmul ăla de groază. Ăăă… ăla care era cel mai de groază.

— Cred că l-am văzut pe-ăsta. E ăla în care scrisul urcă în sus pe ecran la sfârșitul filmului.

— Da, ăla e. Ca să fiu sincer, cuvintele alea au cam distrus tot filmul.

Pex bătători pământul de pe groapă.

— Stai liniștit, prietene. Filmul ăsta n-are cuvinte.

Se urcară înapoi în Chevrolet. Chips încă mai era puțin trist.

— Știi, pare mult mai real decât în filme când se întâmplă în realitate.

Pex ignoră un indicator cu semnul interzis, în timp ce intrau pe autostradă.

— E vorba de miros. Nu poți să miroși chestiile din filme.

Chips smiorcăi emoționat.

— Cred că lui Digence i-a părut rău la sfârșit.

— Nici nu-i de mirare.

— Pentru că l-am văzut plângând. Umerii i se zgâlțâiau de parc-ar fi râs. Dar, mai mult ca sigur că plângea. Ce fel de nebun ar râde când este îngropat de viu?

— În mod sigur plângea.

Chips desfăcu o pungă de chipsuri cu șuncă.

— Da, în mod sigur plângea.

•

Mulch râdea atât de tare, încât aproape că se înecă atunci când mușcă prima gură de pământ. Ce clovni! Dar nu-i prinsese așa rău acest lucru. Dacă amândoi n-ar fi fost atât de idioți, cine știe, poate că ar fi ales altă metodă de execuție.

Căscând o gură cât se poate de mare, Mulch săpă vreo șase metri,

după care o coti spre nord unde era mai la adăpost, datorită faptului că se afla într-o zonă cu depozite abandonate. Părul său din barbă emitea semnale sonore în toate direcțiile. Și de aceea nu puteai fi niciodată suficient de precaut în zonele cu multe construcții. Întotdeauna puteai să dai peste ceva vegetație mai sălbatică, și, în plus, Noroioșii aveau prostul obicei de a îngropa diverse lucruri, unde nici nu-ți trece prin cap. Țevi, fose septice, butoaie cu reziduuri industriale – din toate luase câte o îmbucătură fără să vrea, pe vremuri. Și nu e nimic mai neplăcut decât să-ți găsești prin gură niște chestii care n-ar trebui să se afle în mod normal acolo. Mai ales dacă se mai și zvârcolesc.

Ce bine era să sapi din nou tuneluri! Dorfii erau născuți pentru asta. Era plăcut să simți pământul alunecându-ți printre degete. Mulch își intrase din nou în ritm – scoțând țărâna și tocând-o între dinți, respirând prin nările despicate, și evacuând deșeurile pe partea cealaltă.

Antenele lui Mulch nu detectară niciun fel de vibrații la suprafață, așa că se ridică și se propulsă din groapă folosindu-se de ultimele sale rămășițe de gaz dorfesc.

Holly îl prinse pe la un metru și jumătate deasupra pământului.

— Încântător, zise ea.

— Ei, ce pot să spun, răspunse Mulch fără să se scuze, sunt o forță a naturii. În tot timpul ăsta, tu ai fost aici sus?

— Da, în caz că lucrurile scăpau de sub control. Te-ai cam dat în spectacol!

Mulch își scutură pământul de pe haine.

— Câteva raze de Neutrino m-ar fi scutit de atâta săpat.

Holly afișă un zâmbet ca al lui Artemis.

— Asta nu face parte din *plan*. Și trebuie să acționăm conform *planului*, nu-i așa?

Îl înfășură pe pitic în folie de camuflaj și îl agăță de Centura Lunară.

— Să fii atentă, da? zise Mulch neliniștit. Nu uita că dorfii sunt creaturi de subteran. Nu ne place să zburăm. Nu ne place nici măcar să sărim prea sus.

Holly apăsă accelerația și o porni spre centrul orașului.

— O să fiu la fel de atentă cu tine, pe cât ești tu cu cei din LEP.

Mulch se îngălbeni. Elful ăsta pitic era mai înspăimântător decât doi bărbați de doi metri înălțime.

— Holly, dacă ți-am greșit vreodată cu ceva, fără niciun fel de rezerve, îmi…

Dar nu mai apucă să termine fraza, deoarece viteza pe care o prinseseră îl făcu să-și înghită cuvintele.

TURNUL LUI SPIRO

Arno Blunt îl conduse pe Artemis în celulă. Era destul de confortabilă: avea baie proprie și televizor. Lipsea totuși ceva: ferestrele și mânerul de la ușă.

Blunt îl bătu pe Artemis ușor pe cap.

— Nu știu exact ce s-a întâmplat la restaurantul londonez, dar dacă încerci ceva de genul ăla aici, o să te întorc pe dos și o să îți mănânc organele.

Scrâșni din dinții săi ascuțiți ca să-și întărească spusele, apoi se aplecă spre Artemis și îi șopti ceva la ureche. Artemis auzea clinchetul dinților lui Blunt la fiecare silabă.

— Orice-ar zice șeful, eu știu că n-o să-i fii de folos la nesfârșit. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte drăguț cu mine.

— Dacă tu ai fi în locul meu, îi răspunse Artemis, atunci eu aș fi în locul tău. Și dacă aș fi în locul tău, atunci eu m-aș ascunde într-un loc aflat la mare distanță de-aici.

— O, da? Și de ce-ai face una ca asta?

Artemis îl privi fix în ochi, pentru ca Blunt să poată citi adevărul acolo.

— Pentru că Butler vine după tine. Și e teribil de furios.

Blunt se dădu înapoi câțiva pași.

— Fugi de-aici, puștiule! L-am văzut prăbușindu-se. Am văzut sângele.

Artemis rânji.

— Dar n-am spus că e viu. Am spus doar că vine.

— Încerci doar să mă înnebunești. Domnul Spiro m-a avertizat c-ai putea face asta.

Blunt se îndreptă spre ușă, fără să-și ia ochii de la băiat.

— Stai liniștit, Blunt. Nu l-am ascuns în buzunarul meu. Mai ai câteva ore, cine știe, poate chiar zile, până-l vei întâlni.

Arno Blunt trânti ușa atât de tare, încât se cutremurară pereții. Râjetul lui Artemis i se întinse pe toată fața. Orice naș își are nașul.

•

Artemis intră la duș și lăsă jetul de apă să-i împresoare fruntea. Ca să spunem adevărul, era puțin neliniștit. Una era să elaborezi un plan acasă, în tihna biroului, și alta să-l aplici chiar în cușca leului. Și chiar dacă nu voia să recunoască, încrederea lui suferise câteva înfrângeri serioase în ultimele zile. Spiro îl trăsese pe sfoară atunci în Londra, fără cel mai mic efort. Picase în capcana afaceristului la fel de simplu ca un turist prădat pe o alee lăturalnică.

Artemis era cât se poate de conștient de aptitudinile sale. Era un intrigant, un conspirator, un strateg al acțiunilor ticăloase. Nu exista pentru el satisfacție mai mare decât îndeplinirea unui plan perfect. Dar, în ultima vreme, victoriile sale fuseseră umbrite de remușcări. Mai ales după ceea ce se-ntâmplase cu Butler. Prietenul său fusese atât de aproape de moarte, încât i se părea insuportabil până și să se gândească la asta.

Lucrurile trebuiau să se schimbe. Tatăl său avea să-l supravegheze în curând, în speranța că Artemis va face alegerile corecte. Și, dacă n-ar fi făcut-o, atunci mai mult ca sigur că Artemis Senior ar fi făcut el alegerile corecte în locul lui. Își aminti cuvintele tatălui său. „Dar tu, Arty? Mă vei însoți în această călătorie? Când va veni momentul, vei încerca să devii un erou?”

Artemis încă nu știa răspunsul.

•

Artemis își puse un halat cu monogramele răpitorului său. Nu numai că Spiro avea grijă să-i amintească, cu litere de aur, unde se afla, dar, pe deasupra, mai instalase și o cameră cu circuit închis, receptivă la senzori, care nu scăpa nicio mișcare de-a lui Artemis.

Artemis se concentră asupra provocării pe care o reprezenta spargerea seifului și recuperarea Cubului. Anticipase multe dintre măsurile de securitate ale lui Spiro, și acționase în consecință. Totuși, unele erau neașteptate și destul de ingenioase. Dar Artemis avea tehnologia magică de partea sa. Și pe Foaly. Spera el. Centaurul primise ordin să nu intervină. Dar Artemis era sigur că centaurul n-ar fi rezistat, dacă Holly i-ar fi prezentat operațiunea ca pe o provocare.

Artemis stătea pe pat, scărpinându-se neglijent pe gât. Învelișul de latex care acoperea microfonul, rezistase chiar și după duș, așa cum îl asigurase Holly. Era plăcut să știe că nu e chiar atât de singur în celula sa.

Microfonul funcționa pe bază de vibrații, așa că Artemis nu trebuia să vorbească tare pentru a fi recepționat.

— Bună seara, prieteni, șopti el, cu spatele la cameră. Totul se desfășoară conform planului. Asta, considerând că Mulch a supraviețuit și el. Trebuie să vă previn: e posibil ca huliganii lui Spiro să vă facă o vizită. Mai mult ca sigur că personalul lui a monitorizat și străzile. S-ar mai liniști puțin dacă ar ști că oamenii mei au fost eliminați. Domnul Spiro a avut amabilitatea să îmi ofere o plimbare prin împrejurimi, și sper că ați înregistrat tot ce ne mai trebuia ca să desăvârșim operațiunea. Cred că termenul autohton pentru o astfel de operațiune este: „jaf". Iată ce vreau să faceți.

Artemis șopti rar, accentuând fiecare punct. Era extrem de important ca echipa să-i urmeze întru totul instrucțiunile. Dacă n-ar fi făcut-o, atunci tot planul lor ar fi explodat ca un vulcan activ. Și, deocamdată, el se afla exact în craterul vulcanului.

•

Pex și Chips erau binedispuși. La întoarcere, nu numai ca primiseră de la domnul Blunt o răsplată de cinci mii de dolari pentru treaba cu Mo Digence, dar li se dăduse și o altă misiune. Camerele de supraveghere externă ale Turnului detectaseră o dubiță neagră, parcată vizavi de intrarea principală. Se afla acolo de mai bine de trei ore, iar la o reluare a înregistrărilor s-a observat că dăduse târcoale prin jurul clădirii timp de o oră, căutând un loc de parcare. Domnul Spiro îi avertizase să fie cu ochii în patru la orice vehicul suspect. Iar ăsta era cu siguranță suspect.

— Mergeți acolo, le ordonă Blunt din scaunul lui din biroul serviciului de protecție, și, dacă e vreo ființă vie înăuntru, întreab-o de ce respiră lângă clădirea mea?

Ăsta era genul de instrucțiuni pe care Pex și Chips le înțelegeau. Nu trebuia să pui întrebări sau să manevrezi vreo mașinărie complexă. Ci doar să deschizi ușa, să sperii tot ce se afla prin preajmă și să o închizi la loc. Simplu. S-au înghiontit prin lift, aplicându-și pumni în umeri, până le înțepeniră brațele.

— Am putea face bani frumoși în seara asta, partenere, zise Pex masându-și bicepșii ca să pună sângele-n mișcare.

— Am putea, se entuziasmă Chips, gândindu-se la toate DVD-urile cu Barney pe care avea să și le cumpere. Treaba asta cred că mai merită un bonus. Pe puțin cinci mii. În total, asta înseamnă…

Se așternu liniștea pentru câteva minute, timp în care cei doi își făceau un calcul pe degete.

— Asta-nseamnă o grămadă de bani, zise Pex, într-un final.

— O grămadă de bani, încuviință și Chips.

•

Juliet își pironise binoclul pe ușa rotativă de la intrarea în Tumul lui Spiro. Ar fi fost mult mai ușor să folosească dispozitivul Optix dintr-o cască de spiriduș, dar, din nefericire, în ultimii doi ani îi cam crescuse capul. Și nu se schimbase doar asta. Din puștoaica dezlânată care era, Juliet devenise o adevărată atletă. Sigur, nu avea exact croiala unui bodyguard; mai avea încă vreo câteva cute de netezit. Cute de personalitate.

Juliet Butler era o persoană plină de viață. Așa era ea. O îngrozea ideea de a sta într-o buna zi, protocolară, lângă cine știe ce politician înfumurat. Ar fi murit de plictiseală. Dar, cine știe, poate că Artemis va avea cumva nevoie de serviciile ei. Nu te plictiseai niciodată lângă Artemis Fowl. Deși, se pare că o astfel de ipoteză era cam eronată. Artemis îi înștiințase pe toți că asta e ultima misiune de acest fel. După ce se termina treaba asta de la Chicago, avea să se cumințească. Asta *dacă* ar mai fi urmat ceva după Chicago.

Treaba asta cu supravegheatul era și ea cât se poate de plictisitoare. Răbdarea nu era una dintre calitățile lui Juliet. Firea ei agitată o făcuse să dea greș la mai multe cursuri, pe când studia la Academia lui Madam Ko. „Regăsește-te, fetițo, îi spusese antrenorul său asiatic. Găsește acel loc liniștit din tine și sălășluiește în el.”

Juliet se străduia, de obicei, să-și înăbușe un căscat de plictiseală, când Madam Ko începea cu toată filosofia aia kung-fu a ei. Butler, pe de altă parte, fusese captivat de ea. Întotdeauna își găsea „locul liniștit” și sălășluia în el. De fapt, își părăsea „locul liniștit” doar ca să-i facă praf pe cei care îl amenințau pe Artemis. Poate că de-aia obținuse el tatuajul cu diamantul albastru, iar Juliet nu.

Doi zdrahoni ieșiră din Turn.

— Căpitane Short, începem, zise Juliet într-o stație de emisie-recepție, conectată la frecvența lui Holly.

— Înțeles, îi răspunse Holly de pe poziția ei, aflată undeva deasupra Turnului. Câți inamici?

— Doi. Mari și proști.

— Ai nevoie de întăriri?

— Nu. O să-i leg fedeleș. Puteți discuta când te întorci.

— OK. O să cobor în cinci minute, după ce voi vorbi cu Foaly. A, și, Juliet, nu le lăsa semne.

— Înțeles.

Juliet închise radioul și se urcă în spatele dubiței. Strecură echipamentul de supraveghere sub un scaun rabatabil, în caz că totuși cei doi grei ar fi reușit s-o imobilizeze. Puțin probabil să se întâmple una ca asta, dar știa că, pentru orice eventualitate, fratele ei ar fi ascuns dovezile incriminatoare. Juliet își scoase sacoul, își puse pe cap o cască de baseball pe care o dădu pe spate. Apoi deschise fereastra din spate și sări în drum.

•

Pex și Chips traversară State Street și se îndreptară către dubița suspectă. Cu geamurile alea fumurii, dubița chiar arăta suspect. Dar cei doi nu erau deloc speriați. În ziua de azi, orice boboc de liceu plin de testosteron are mașină cu geamuri fumurii.

— Ce zici? își întreba Pex colegul.

Pex își încleștă pumnii.

— Cred că n-are rost să mai ciocănim.

Pex încuviință din cap. Așa acționau ei, de obicei. Dacă n-ar fi apărut din senin o tânără, Chips ar fi scos ușa din balamale.

— Îl căutați pe tata, băieți? zise fata cu o intonație de MTV. Știi, oamenii fac mereu chestia asta: îl caută și el nu e de găsit. Tati e atât de *dus*. La propriu *și* la figurat.

Pex și Chips clipiră la unison. Asta în limbajul universal al trupului însemna: *Ăă*?!? Fata asta era meseriașă, dar parcă le vorbea în limba greacă – cam asta era concluzia judecând după fețele lor. *Figurat*! Ce naiba mai era și asta?

— Mașina asta îți aparține? întrebă Chips, trecând la atac.

Fata își răsuci coada.

— În măsura în care ne aparține ceva cu adevărat. Lumea, oamenii, nu-i așa, tipule? Știi posesia e, de fapt, o iluzie. Poate că nici măcar corpurile noastre nu ne aparțin. Poate că suntem, știi, reveriile unui mare spirit.

Pex clacă.

— Îți aparține sau nu mașina? țipă el, înfigându-și mâna în gâtul fetei.

Fata dădu din cap. Nu mai avea suficient aer în plămâni ca să vorbească.

— Așa mai merge. E cineva înăuntru?

Fata dădu din cap o dată.

Pex își mai slăbi strânsoarea.

— Câți?

Fata vorbi în șoaptă, economisindu-și aerul.

— Șapte. Tata, mama, doi bunici și tripleții: Beau, Mo și Joe. S-au dus să ia sushi.

Pex se înveseli vizibil. Tripleți și bunici. Nu prea era rost de necazuri pe aici.

— Bine, așteptăm. Deschide ușa, puștoaico!

— Sushi? zise Chips. Ăsta-i pește crud. Ai mâncat vreodată, amice?

Pex o ținea pe fată de gât, în timp ce ea încerca să descuie ușa.

— Da. Mi-am cumpărat odată de la supermarket.

— Și a fost bun?

— Da. L-am pus la prăjit vreo zece minute. N-a fost rău.

Fata trase în laturi ușa dubiței și se urcă. Pex și Chips o urmară, aplecându-se ca să nu se lovească la cap. Pex îi dădu drumul fetei pentru o clipă, ca să se poată urca. Asta a fost greșeala lui. Un răpitor bine antrenat nu lasă niciodată un prizonier nelegat să îl conducă într-un vehicul pe care nu l-a verificat.

Fata se împiedică din greșeala și căzu în genunchi pe carpeta din interior.

— Sushi, zise Pex. E bun cu cartofi prăjiți.

Apoi, pe neașteptate, piciorul fetei îl lovi în piept. Musculosul de serviciu se prăbuși fără suflare pe podea.

— Ups! exclamă fata. Accident.

Chips se gândi că are cine știe ce coșmar, pentru că era imposibil ca o clonă de prințesă pop să pună la podea dintr-o lovitură nouăzeci de kilograme de mușchi și atitudine.

— Tu… tu abia, îngăimă el. E imposibil. Nu se poate.

— Ba se poate, zise Juliet, făcând piruete ca o balerină.

Inelul de jad din coada ei se răsucea încărcat cu forță centrifugă. Îl izbi pe Chips direct între ochi, ca o piatră trasă cu praștia. Se clătină și ateriză cât era de lung pe canapeaua din imitație de piele aflată în spatele lui.

În spatele ei, Pex începuse să-și revină. Ochii nu i se mai învârteau nebunește în orbite, ci se concentrau asupra atacatorului.

— Bună, zise Juliet, aplecându-se deasupra lui. Ghici ce?

— Ce? întrebă Pex.

— Sushi nu se prăjește, zise fata, pocnindu-l pe bandit peste tâmple.

Leșină imediat.

Mulch ieși din baie, încheindu-și buzunarul din spate al

pantalonilor săi de tunel.

— Am pierdut ceva? întrebă el.

•

Holly plutea pe deasupra centrului orașului Chicago, cunoscut și sub denumirea de Bucla, datorită șoselelor suspendate care împrejmuiau zona. Se afla acolo sus din două motive. În primul rând, aveau nevoie de unul dintre dispozitivele de scanare cu raze X din Turnul lui Spiro, pentru a crea niște amprente tridimensionale. Și în al doilea rând, voia să discute cu Foaly în liniște.

Ochi un vultur de piatră postat pe acoperișul unui bloc de locuințe, construit în stilul timpuriu al secolului douăzeci, și ateriză pe capul lui. Nu putea zăbovi mai mult de câteva minute acolo unde se cocoțase, fiindcă vibrațiile scutului ei ar fi început să distrugă piatra.

Vocea lui Juliet îi zbârnâi în casca din ureche.

— Căpitane Short, începem.

— Înțeles, îi răspunse Holly. Câți inamici?

— Doi. Mari și proști.

— Ai nevoie de întăriri?

— Nu. O să-i leg fedeleș. Puteți discuta când te întorci.

— OK. O să cobor în cinci minute, după ce voi vorbi cu Foaly. A, și, Juliet, nu le lăsa semne.

— Înțeles.

Holly zâmbi. Strașnică mai era Juliet. Ca și Butler, de altfel. Așchia nu sare departe de trunchi. Totuși, era și o adevărată figură! Până și în timpul unei misiuni de supraveghere, nu putea sta nici zece secunde fără să vorbească. Nu avea nimic din disciplina lui Butler. Era o adolescentă veselă. Un copil. Artemis nu avea niciun drept s-o târască în intrigile lui. Dar avea puștiul ăsta irlandez ceva care te făcea să uiți de orice reținere. În ultimele șaisprezece luni, se luptase cu un trol ca să-l salveze, îi vindecase toată familia și se scufundase până și în Oceanul Arctic. Iar acum era pe punctul de a încălca un ordin direct al comandantului Root.

Deschise canalul de pe frecvența LEP.

— Foaly, mă auzi?

Timp de câteva secunde nu se auzi nimic. Apoi, vocea centaurului izbucni în microfonul din cască.

— Holly, stai puțin. Nu te aud prea clar. O să ajustez lungimea de undă. Vorbește-mi. Spune ceva.

— Probă de microfon. Unu-doi, unu-doi. Trolii troglodiți trebuie trântiți.

— Gata. Te-am prins. Limpede. Cum merg lucrurile pe tărâmul noroios?

Holly aruncă o privire la orașul ce se întindea sub ea.

— Nu prea e noroi. Doar sticlă, oțel și computere. Ți-ar plăcea aici.

— O, nu. Nu-i de mine. La urma urmei, Noroioșii sunt tot Noroioși, fie că poartă costume sau doar piei înfășurate în jurul corpului. Singurul lucru bun la ei e televiziunea. Aici, la PPTV, nu dau decât reluări. Aproape că îmi pare rău că s-a terminat procesul goblinilor. Vinovați, în unanimitate. Datorită ție. Sentința se aplică luna viitoare.

Holly se relaxă.

— Vinovați. Slava Domnului! Lucrurile o să revină, în sfârșit, la normal.

Foaly necheză.

— Normal. Nu prea ești aproape de *normal*. Și poți să-ți iei adio de la *normal*, dacă nu recuperăm jucăria lui Artemis de la Spiro.

Centaurul avea dreptate. Viața ei nu prea mai fusese *aproape de normal* de când fusese promovată de la departamentul de moravuri la Brigada de Recunoaștere. Dar își dorea, de fapt, o viață normală? Oare nu ăsta era principalul motiv pentru care se transferase de la departamentul de moravuri?

— Deci, care-i treaba cu apelul ăsta? întrebă Foaly. Ți-era dor de casă, nu-i așa?

— Nu, îi răspunse Holly.

Și era adevărat. Spiridușul-căpitan nu se gândise nici măcar o clipă la Haven City de când Artemis o amestecase în ultima sa intrigă.

— Am nevoie de sfatul tău.

— Sfatul meu? Pe bune? Asta-i cumva noua modă, de a-mi cere ajutorul? Dacă-mi amintesc bine, cuvintele comandantului Root au fost: „Te descurci cu ce ai”. Regulile sunt reguli, Holly.

Holly oftă.

— Da, Foaly. Regulile sunt reguli. Julius știe cel mai bine.

— Așa-i. Julius știe cel mai bine, zise Foaly, lipsit de convingere.

— Și, oricum, probabil că tot nu ne-ai putea ajuta. Măsurile de securitate ale lui Spiro sunt destul de avansate.

Foaly fornăi. Iar un centaur care fornăie are ceva de spus.

— Da, sigur. Ce are? Niște conserve de tinichea legate de coada

unui câine? O, deja tremur.

— Aș vrea eu. Dar sunt niște chestii în clădirea asta pe care nu le-am mai văzut în viața mea. Niște chestii deștepte.

Un mic ecran virtual se deschise în colțul vizorului lui Holly. Foaly emitea de la sediul central al poliției. Teoretic, n-ar fi trebuit să facă asta, mai ales dacă era vorba de o operațiune neoficială. Dar centaurul era curios.

— Apropo, să știi că m-am prins ce încerci să faci, zise Foaly, scuturând din deget.

— Nu știu la ce te referi, răspunse Holly cu inocență.

— „Și, oricum, probabil că tot nu ne-ai putea ajuta. Măsurile de securitate ale lui Spiro sunt destul de avansate”, se maimuțări centaurul. Încerci să mă faci curios. Nu sunt prost, Holly.

— OK. Poate că asta fac. Dar vrei să știi adevărul-adevărat?

— Aha. Acum o să-mi spui adevărul. Interesantă tactica asta.

— Turnul lui Spiro e o adevărată fortăreață. Nu putem intra acolo fără ajutorul tău. Până și Artemis recunoaște asta. Nu îți cerem echipamente sau ceva magie în plus. Doar câteva sfaturi asupra curenților de aer și ceva ajutor în ceea ce privește camerele. Ține liniile libere. Atât te rog!

Foaly își scărpină bărbia.

— Nicio cale de acces, zici? Până și Artemis o recunoaște?

Centaurul abia își mai încăpea în piele.

— Aveți imagini?

Holly își desprinse minicalculatorul de la centură.

— Artemis a filmat câte ceva în interiorul clădirii, îți trimit chiar acum imaginile prin mail.

— Am nevoie de un plan al clădirii.

Holly își întoarse vizorul în stânga și în dreapta, pentru ca Foaly să-și poată forma o imagine.

— De-asta mă și aflu aici sus. Ca să fac o scanare cu raze X. O vei avea pe ecran în zece minute.

Holly auzi un clopoțel în căști. Era semnalul de primire al computerului. Mailul ei ajunsese la sediul central al poliției. Foaly deschise fișierul.

— Coduri. OK. Camere. Nicio problemă. Stai să vezi ce-am scos din camerele de supraveghere. Derulez pe coridoare. Param, param pam-pam. Ah, seiful. Capsule sub presiune, podele antiseptice. Senzori de mișcare. Camere cu senzori termici. Scanare vocală,

scanare de retină și gel pentru amprente.

Tăcu.

— Impresionant pentru un Noroios.

— Mie-mi spui, consimți Holly. Ceva mai mult decât niște conserve ruginite legate de coada unui câine.

— Fowl are dreptate. Fără mine n-aveți nicio șansă.

— Deci, ne ajuți?

Foaly savură momentul.

— Nu promit nimic…

— Da'?

— Dar o să țin un ecran deschis pentru voi. Însă, dacă apare ceva…

— Am înțeles.

— Fără garanții.

— Fără garanții. Rămân datoare cu un carton de morcovi.

— Două cartoane. Și o sticlă de suc de gândaci.

— S-a făcut.

Fața centaurului era îmbujorată de bucuria unei noi provocări.

— O să-ți fie dor de el, Holly?

Holly fusese prinsă cu garda jos.

— De cine să-mi fie dor? întrebă ea, deși știa la ce se referă centaurul.

— De puștiul Fowl, desigur. Dacă planul o să reușească, o să fim șterși din memoria lui. Gata cu intrigile neobișnuite sau cu aventurile pe nepusă masă. O să ducem o viață liniștită.

Holly evită privirea lui Foaly, deși centaurul n-avea cum s-o vadă.

— Nu, zise ea. N-o să-mi fie dor de el.

Dar ochii ei spuneau altceva.

•

Holly ocoli Turnul de câteva ori, la diferite înălțimi, până când scanerul cu raze X acumulă suficiente date pentru a putea realiza un model tridimensional. Îi trimise lui Foaly prin mail o copie a dosarului și se reîntoarse la dubiţă.

— Parcă-ți spusesem să nu le lași urme, zise Holly aplecându-se asupra celor doi ucigași plătiți care zăceau pe podea.

Juliet ridică din umeri.

— Ei, nu-i mare brânză, elfule. M-am lăsat dusă de val în toiul luptei. Acum lovește-i cu niște scântei albastre și trimite-i acasă.

Holly își învârti degetul peste vânătaia rotundă de pe fruntea lui

Chips.

— Ar fi trebuit să mă vezi. Bang! Bang! Și erau la podea. N-au avut nicio șansă.

O singură scânteie ieși din degetul lui Holly. Vânătaia dispăru ca o pată de cafea dizolvată cu apă.

— Ai fi putut folosi pistolul Neutrino ca să-i imobilizezi, știi, nu?

— Pistolul Neutrino? Și să pierd toată distracția?

Căpitanul Short își scoase casca și privi în sus la adolescentă.

— Dar, Juliet, aici nu e vorba de distracție. Nu e un joc. Credeam că ai înțeles asta după cele întâmplate cu Butler.

Zâmbetul lui Juliet păli.

— Știu că nu e un joc, căpitane. Dar poate că așa rezolv eu lucrurile.

Holly continuă s-o fixeze.

— Ei bine, atunci poate ți-ai greșit domeniul.

— Sau poate că tu ești prea învechită pentru acest domeniu, protestă Juliet. Dacă ar fi să ne luăm după spusele lui Butler, și tu ai fost la vremea ta destul de năvalnică.

Mulch ieși din baie. De data asta își aplicase un strat de alifie protectoare împotriva razelor solare. Era miezul nopții, dar piticul nu voia să-și asume niciun risc. Dacă operațiunea asta avea s-o ia razna – ceea ce era mai mult ca sigur – atunci ar fi putut să se facă nevăzut până dimineața.

— Care-i problema, domnițelor? Dacă vă certați pentru mine, eu zic s-o lăsați baltă. Ținând cont de principiile mele, nu ies cu alte creaturi, în afară de cele din rasa mea.

Tensiunea scăzu ca un balon dezumflat.

— Nici în visele tale cele mai frumoase, ghem de blană, zise Holly.

— Și nici în coșmarurile tale, o completă Juliet. Iar după principiile mele, n-o să ies niciodată cu o creatură care locuiește într-un morman de mizerie.

Mulch râmase netulburat.

— Amândouă sunteți în faza de negare. Am acest efect asupra femeilor.

— Nu mă-ndoiesc, zise Holly zâmbind răutăcios.

Căpitanul LEP deplie o masă dosită, pe care își puse casca. Răsuci butonul pentru proiectare al camerei din cască și deschise un plan tridimensional al Turnului lui Spiro. O rețea de linii verzi se învârtea prin aer.

— Și acum fiți atenți. Iată care-i planul. Echipa unu va pătrunde arzând o bucată din zidul de la etajul optzeci și cinci. Aici. Echipa doi va pătrunde prin ușa de pe pista de aterizare a elicopterelor. Aici.

Holly indică intrările, lovind ușurel cu degetul locurile marcate de pe ecranul minicomputerului ei de voiaj. O vibrație portocalie apăru pe schema virtuală.

— Foaly a fost de acord să ne dea o mâna de ajutor, așa că ne va ghida prin curenții de aer. Juliet, vreau să iei acest minicomputer. Îl poți folosi ca să ținem legătura în timp ce acționăm. Ignoră simbolurile gnomice. Îți vom trimite noi informațiile de care ai nevoie. Totuși, ar fi mai bine să porți o cască în ureche ca să-i tăiem sonorul. N-avem nevoie de vreun apel care să pice într-un moment nepotrivit. Zimții aceia de sub ecran sunt, de fapt, un microfon. Sensibil la orice șoaptă. Așa că nu va fi nevoie să țipi.

Juliet își prinse la mână calculatorul de mărimea unei cărți de credit.

— Care sunt echipele și ce obiective au?

Holly păși în imaginea tridimensională. Era înconjurată de o orgă de lumini.

— Echipa unu se ocupă de cei de la supraveghere și schimbă tuburile de oxigen ale gărzilor din seif. Echipa doi merge după cutie. Simplu. Vom merge câte doi. Tu cu Mulch, eu cu Artemis.

— O, nu, zise Juliet. Eu trebuie să merg cu Artemis. E protejatul meu. Fratele meu ar sta lipit de Artemis. Și eu la fel.

Holly ieși din hologramă.

— N-o să funcționeze. Tu nu poți nici să zbori, nici să te cațări pe ziduri. Trebuie să fie câte un spiriduș în fiecare echipă. Dacă nu-ți convine, n-ai decât să te iei de Artemis data viitoare când vă veți întâlni.

Juliet se încruntă. Era logic. Sigur că da. Planurile lui Artemis erau întotdeauna logice. Acum era destul de clar de ce Artemis nu le spusese încă de acasă întregul plan. Știa că ea ar fi fost împotrivă. Era și-așa suficient de rău că fuseseră separați mai mult de șase ore. Dar cea mai dificilă fază a misiunii abia acum avea să înceapă. Iar Artemis nu avea niciun Butler alături.

Holly intră la loc în hologramă.

— Echipa unu, tu și Mulch, va cățărați pe Turn și ardeți o bucată din zidul de la etajul optzeci și cinci. Acolo, veți pune această clemă video pe un cablu al camerelor de supraveghere.

Holly ridică o chestie care arăta ca o încrengătură de fire.

— Fibră optică încărcată, explică ea. Permite piratarea de la distanță a oricărui sistem video. După ce vom implanta asta, Foaly ne va putea trimite în căști imagini de la toate camerele de supraveghere din clădire. De asemenea, el poate trimite camerelor imaginile pe care își dorește să le vadă ceilalți. Totodată, veți înlocui tuburile de oxigen cu propriul nostru cocktail.

Juliet își puse clema video în buzunarul de la jachetă.

— Eu o să intru de pe acoperiș, continuă Holly. De-acolo mă voi îndrepta spre camera lui Artemis. De îndată ce vom primi OK-ul de la echipa unu, vom pleca după C Cub.

— Faci să pară totul atât de ușor! zise Juliet.

Mulch râse.

— Întotdeauna face așa, zise Mulch. Dar niciodată nu-i ușor.

***ECHIPA UNU*, *JOS*,**
LÂNGĂ TURNUL LUI SPIRO

Juliet Butler era antrenată pentru șapte tipuri de arte marțiale. Învățase să-și ignore durerea și oboseala. Putea îndura torturi atât de ordin fizic, cât și psihologic. Dar nu era suficient de pregătită pentru ce avea să îndure doar ca să pătrundă în clădire.

Turnul n-avea niciun punct mort. Activitățile se desfășurau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pe orice parte a clădirii. Așa că se văzură nevoiți să-și înceapă ascensiunea de pe trotuar. Juliet se învârti cu mașina, încercând de două ori să o parcheze cât mai aproape de zid cu putință.

Ieșiră prin trapa de pe acoperiș, înveliți într-o folie de camuflaj de la Holly. Juliet era prinsă de Centura Lunară, legată în jurul mijlocului lui Mulch.

Ciocăni în casca lui Mulch.

— Puți.

Răspunsul lui Mulch îi răsună în emițătorul din ureche.

— Poate, pentru tine. Dar pentru o femeie pitic, ăsta-i mirosul virilității. Pentru mine, tu ești cea care pute, Noroioaso. Miroși ca niște sconcși nespălați de două luni.

Holly își scoase capul prin trapa de pe acoperiș.

— Potoliți-vă, șuieră ea printre dinți. Amândoi. Avem un program fix de respectat, în caz c-ați uitat. Juliet, scumpul tău protejat e

blocat într-o cameră și m-așteaptă să apar. E deja patru și cinci. Gărzile ar trebui să se schimbe în mai puțin de o oră. Iar eu trebuie să termin și cu hipnotizarea nătângilor ălora. Avem la dispoziție cincizeci și cinci de minute. Haideți să nu ne pierdem vremea certându-ne.

— De ce nu ne poți duce în zbor până pe pervaz?

— Strategie militară de bază. Dacă ne răspândim, atunci una dintre echipe poate reuși. Dacă rămânem împreună, atunci când pică unul pică și ceilalți. Dezbină și cucerește.

Cuvintele ei o treziră pe Juliet la realitate. Elful avea dreptate, iar ea ar fi trebuit să știe asta. Își pierdea din nou concentrarea într-un moment crucial.

— OK, să-i dăm drumul. O să-mi țin respirația.

Mulch își băgă ambele mâini în gură, sugând orice urmă de alifie de prin pori.

— Ține-te bine, zise el scoțându-și mâinile din gură. Pornim.

Piticul își îndoi picioarele sale puternice și sări doi metri pe zidul Turnului lui Spiro. Juliet atârna ca un cârlig de undiță și vedea totul încețoșat de parcă s-ar fi aflat sub apă. Partea proastă cu Centura Lunară era că, odată cu imponderabilitatea, aveai parte și de o senzație de lipsă de coordonare în mișcări, precum și de o stare de greață. Centurile Lunare fuseseră proiectate pentru a transporta obiecte, nu creaturi magice, și cu-atât mai puțin oameni.

Mulch nu băuse nimic de câteva ore, ceea ce-i dilatase porii. Sorbeau zgomotos, lipindu-se ca niște ventuze de suprafața externă plană a Turnului lui Spiro. Dorful evita geamurile fumurii, lipindu-se de grinzile din metal. Deși cei doi erau înveliți în folia de camuflaj, membrele le cam ieșeau în relief, ceea ce i-ar fi putut da de gol. Sutele de micro-senzori din care era făcută folia, captau și reflectau imaginile din mediu. Dar o singură picătură de ploaie ar fi putut distruge totul.

Mulch se cățăra într-un ritm alert. Degetele sale extrem de flexibile se curbau apucându-se de micile scobituri din zid. Iar acolo unde nu dădea peste scobituri, porii lui Mulch se lipeau de suprafața netedă. Barba sa se răspândise ca un evantai sub vizorul din cască, sondând suprafața clădirii.

Juliet nu se putu abține să-l întrebe.

— Barba ta e puțin cam ciudată. Ce face? Caută vreo spărtură?

— Vibrații, mormăi Mulch. Senzori, prezențe, oameni de serviciu.

Evident că n-avea să-și consume energia folosind propoziții complete.

— Dacă ne detectează vreun senzor de mișcare, ne-am ars. Cu folie sau fără.

Juliet nu putea să-și condamne partenerul că-și economisește energia. Până sus mai aveau ceva de mers. Drept înainte.

Vântul se întețise după ce ieșiră de la adăpostul clădirilor din vecinătate. Curenții de aer îi trăgeau picioarele și Juliet flutura ca o eșarfă la gâtul dorfului. Nici nu-și mai ducea aminte de când nu se mai simțise atât de neajutorată. Rar îi scăpa ceva de sub control. Dar în situația de față, toate antrenamentele ei nu-i foloseau la nimic. Viața ei era în mâinile lui Mulch. În întregime.

Etajele alunecau sub ei într-o ceață de sticlă și metal. Vântul trăgea cu dinți de ei, amenințând să-i arunce în noapte.

— E cam multă umezeală pe-aici din cauza vântului, zise piticul abia respirând. Nu mai rezist multă vreme.

Juliet își scoase un deget și îl plimbă de-a lungul zidului. Era alunecos și avea picături mici de umezeală. Folia de camuflaj sclipea pe măsură ce vântul încărcat de umezeală îi subția micro-senzorii. Câteva bucăți din folie cedaseră cu totul. Arăta ca un panou electric suspendat în noapte. De altfel, parcă întreaga clădire se legăna, încercând să se descotorosească de un dorf obosit și de pasagerul său.

În cele din urmă, degetele piticului se agățară de pervazul etajului optzeci și cinci. Mulch se sui pe pervazul îngust și scrută clădirea prin vizor.

— Încăperea asta nu e bună, zise el. Vizorul meu detectează două aparate cu senzori de mișcare și un laser. Va trebui să găsim alt loc.

Coborî în grabă de pe pervaz, cu mișcări precise, ca o capră neagră. La urma urmei, asta îi era meseria. Dorfii nu prea cădeau. Decât dacă erau împinși. Juliet îl urmă precaută. Nici măcar Academia lui Madam Ko n-ar fi reușit s-o pregătească pentru așa ceva.

În sfârșit, Mulch găsi o fereastră care îl mulțumi.

— E-n regulă, se auzi vocea lui în casca din urechea lui Juliet. Avem un senzor mort.

Părul său din barbă se lipi de geam.

— Nu simt niciun fel de vibrație, deci nu e niciun fel de aparatură electrică. Și nu se aude nici vreo conversație. Pare să fie sigur.

Mulch turnă pe ochiul de geam niște diluant de rocă de-al dorfilor.

Geamul se dizolvă imediat, lăsând o dâră de lichid vâscos pe covor. Cu puțin noroc, spărtura ar fi putut rămâne nedescoperită un weekend întreg.

— Beah! făcu Juliet. Chestia aia pute aproape la fel de rău ca și tine.

Mulch nu se deranjă să-i mai răspundă la insultă, preferând, în schimb, să se strecoare înăuntru, la adăpost.

Își verifică cronometrul selenar din vizor.

— Patru și douăzeci. Ora pământească. Am rămas în urmă. Să mergem.

Juliet sări înăuntru pe fereastră.

— Tipic pentru Noroioși, zise Mulch. Spiro cheltuiește milioane pe sistemul de securitate și totul se duce de râpă din cauza unui acumulator.

Juliet scoase un Neutrino 2000. Îi îndepărtă capacul de siguranță. Și apăsă butonul de pornire. O luminiță se făcu din verde roșie.

— Încă n-am intrat, zise ea îndreptându-se spre ușă.

— Așteaptă! zise Mulch în șoaptă apucând-o de braț. Camera!

Juliet îngheță. Uitase de cameră. Abia dacă intraseră de un minut, și ea deja făcea greșeli. „Concentrează-te, fetițo, concentrează-te.”

Mulch își îndreptă vizorul către camera de supraveghere. Filtrul ionic din cască lumină circuitele camerei: un val de lumină aurie și scânteietoare. Camera nu putea fi ocolită.

— Nu există nicio zonă de trecere, zise el. Iar cablul de la cameră e în spatele cutiei.

— Va trebui să ne ghemuim sub folia de camuflaj și să ne strecurăm, zise Juliet strâmbând din nas cu gândul la o asemenea idee.

Imaginea lui Foaly apăru pe ecranul minicomputerului ei de la mână.

— Ați putea. Dar, din nefericire, folia nu este invizibilă și pe ecran.

— De ce?

— Lentilele camerelor sunt mai performante decât ochii oamenilor. Ai văzut vreodată o fotografie la televizor? Camera o descompune în pixeli. Dacă o să ieșiți pe coridor în folia de camuflaj, veți arăta ca doi oameni în spatele unui ecran de proiecție.

Juliet se uită aspru la ecran.

— Mai e și altceva, Foaly? Poate că podeaua o să se transforme

într-un bazin de acid?

— Mă-ndoiesc. Spiro e bun, dar nu se compară cu mine.

— Nu poți să întrerupi imaginea, căluțule? îl întrebă Juliet în microfonul computerului. Nu poți să le transmiți o imagine falsă un minut?

Foaly își scrâșni dinții lui de căluț.

— Sunt atât de neînțeles! Nu, nu pot să le întrerup imaginea decât dacă sunt conectat, așa cum am fost în timpul asediului de la conacul Fowl. Pentru asta v-am dat mufa video. Mă tem că de acum înainte sunteți pe cont propriu.

— O s-o distrug cu Neutrino 2000, atunci.

— Nici gând. O explozie de neutrin va scoate, cu siguranță, o cameră din circuit, și va provoca, probabil, o reacție în lanț în toată rețeaua. Ai putea la fel de bine să joci sârba pentru Arno Blunt.

Juliet lovi tocul de la geam de nervi. Se poticnea încă de la primul obstacol. Fratele ei ar fi știut ce să facă. Dar se afla dincolo de Atlantic. Doar șase metri de coridor îi separau de cameră. Dar era ca și cum i-ar fi separat un kilometru de sticlă spartă.

Își dădu seama că Mulch își descheia buzunarul din dos.

— Da, minunat. Acum omulețul are nevoie de o pauză pentru mers la oliță. Să știi că nu prea ți-ai găsit momentul.

— O să-ți ignor ironiile, zise Mulch lungindu-se pe podea. Pentru că știu ce le face Spiro oamenilor pe care nu-i place.

Juliet îngenunche lângă el. Dar nu prea aproape.

— Sper că următoarele tale cuvinte vor fi: „Am un plan!”

Se pare că dorful încerca să țintească ceva cu fundul.

— De fapt…

— Doar nu vorbești serios.

— Extrem de serios. Am o forță destul de mare în dotare.

Juliet nu se putu abține să zâmbească. Mititelul ăsta era un dorf din același aluat ca și ea. Metaforic, vorbind. Improviza. Așa cum ar fi făcut și ea.

— Tot ce trebuie să facem e să răsucim camera cam cu douăzeci de grade, și vom avea drum liber către cablu.

— Și o să faci asta cu… puterea vântului?

— Exact.

— Și zgomotul?

Mulch îi făcu semn cu ochiul.

— Tăcut, dar mortal. Sunt un profesionist. Nu trebuie decât să mă

strângi de degetul mic de la picior la semnalul meu.

În ciuda antrenamentelor dure pe unele dintre cele mai dificile terenuri din lume, Juliet nu era încă pregătită pentru un atac cu vânturi.

— Trebuie să iau și eu parte la chestia asta? Mie mi se pare genul de operațiune pentru o singură persoană.

Mulch scrută ținta și își potrivi posteriorul ca atare.

— E nevoie de precizie. Am nevoie de un artilerist care să apese pe trăgaci, pentru ca eu să mă pot concentra asupra țintei. Știința reflexelor a fost demonstrată pe dorfi. Fiecare parte a piciorului corespunde unei părți a corpului. Și, din întâmplare, degețelul mic de la piciorul stâng este conectat la mine cu…

— OK, zise Juliet în grabă. Am prins ideea.

— Păi, atunci să-i dăm drumul.

Juliet îi scoase cizma lui Mulch. Șosetele sale îi lăsau degetele libere. Așadar, cinci degete păroase se zbânțuiau cu o dexteritate nemaivăzută.

— Ești sigur că nu mai există vreo altă soluție?

— Doar dacă n-ai tu vreo idee mai bună.

Juliet strânse delicat degetul, în timp ce firele de păr negre și cârlionțate se dădeau la o parte ca să-i înlesnească accesul către articulații.

— Acum?

— Așteaptă.

Dorful își linse degetul arătător și testă aerul.

— Nu e vânt.

— Nu încă, mormăi Juliet.

Mulch își stabili ținta.

— OK. Strânge.

Juliet își ținu respirația și strânse articulația. Presiunea se propagă prin piciorul lui Mulch într-o serie de smucituri. Piticul se chinuia să-și mențină ținta, în ciuda zdruncinăturilor. Presiunea i se strânse în abdomen și îi explodă prin gaura din dos, cu o bufnitură surdă.

— Prea sus, se plânse Mulch. L-am încărcat prea tare.

Bula de aer se urcă în spirală spre tavan, răspândind un miros de ceapă.

— Ia-o la dreapta, o îndemnă Mulch. Încă puțin.

Proiectilul neobișnuit se ciocni de perete cam la un metru deasupra țintei. Din fericire, ricoșă în cameră și o răsuci ca pe o

farfurie aflată în vârful unui băț. Intrușii așteptară cu răsuflarea întretăiată să se oprească din răsucit. Camera scârțâi și se opri, în sfârșit, după ce executase vreo douăsprezece rotații.

— Ei? întrebă Juliet.

Mulch se ridică și verifică fluxul ionic al camerei prin vizorul său.

— A fost cu noroc, zise el încet. Foarte mult noroc. Avem cale liberă.

Își închise clapeta de la pantaloni peste dosul încă fumegând.

— A trecut ceva de când n-am mai lansat o torpilă.

Juliet scoase clema din buzunar și o flutură prin fața vizorului pentru ca Foaly să o poată vedea.

— Deci leg chestia asta în jurul oricărui cablu, nu-i așa?

— Nu, domnișoară noroioasă, oftă Foaly, încântat de postura sa de geniu neînțeles. Chestia aia e o bucățică complexă de nanoelectronică, îmbunătățită cu micro-filamente, care se comportă ca niște receptori, emițători și fixatori. Firește că-și trage energia din propriul sistem de supraveghere al Noroioșilor.

— Firește, zise și Mulch, încercând să-și țină ochii deschiși.

— Trebuie să te asiguri că este bine fixată pe unul dintre cablurile video. Din fericire senzorii ei nu au nevoie să intre în contact decât cu un singur fir.

— Și care sunt firele video?

— Păi… toate.

Juliet mormăi.

— Deci o leg în jurul oricărui cablu?

— Cam așa ceva, consimți centaurul. Dar s-o legi strâns. Toate filamentele trebuie să penetreze cablul.

Juliet se întinse, alese un fir la întâmplare și prinse clema în jurul lui.

— E bine?

Se așternu tăcerea pentru câteva secunde, timp în care Foaly aștepta să intre pe recepție. În subteran, o serie de ferestre începură să apară pe ecranul cu plasmă al centaurului.

— Perfect. Avem ochi și urechi.

— Păi, atunci să-i dăm drumul, zise Juliet nerăbdătoare. Pornește banda.

Foaly irosi încă un minut pentru a ține o altă predică.

— Chestia asta e ceva mai mult decât o simplă bandă, domnișoară. Sunt pe cale de a șterge în totalitate șabloanele de mișcare ale

camerelor de înregistrare. Cu alte cuvinte, imaginile camerelor de supraveghere vor fi aceleași, cu o singură excepție: voi nu veți apărea pe ecrane. Aveți grijă doar să vă mișcați tot timpul. Dacă stați deveniți vizibili. Mișcați încontinuu ceva. Chiar și degetul mic.

Juliet verifică ceasul digital de pe ecranul minicomputerului pe care-l avea la mână.

— Patru și jumătate. Trebuie să ne grăbim.

— Bine. Biroul departamentului de securitate este pe celălalt coridor. O luăm pe drumul cel mai scurt.

Juliet proiectă hologramа.

— O luăm în jos pe coridorul ăsta, cotim de două ori la dreapta și-am ajuns.

Mulch trecu peste ea și se urcă pe perete.

— Am spus drumul cel mai scurt, Noroioaso. Gândește în ansamblu.

Pătrunseră într-un birou de director: cu o panoramă a zgârie-norilor și tapetat de sus până jos cu rafturi din lemn de pin. Mulch dădu la o parte câteva rafturi și ciocăni în peretele din spatele lor.

— Perete fals, zise el. Perfect.

Juliet închise ușa.

— Fără moloz, piticule. Artemis a spus să nu lăsăm nicio urmă.

— Stai liniștită. Nu sunt dezordonat la masă.

Mulch își descleștă fălcile și își lărgi cavitatea bucală. Apoi își deschise gura la o suta șaptezeci de grade și luă o îmbucătură pe cinste din perete. Dinții săi ca niște lespezi tocară în câteva secunde amestecul de ghips și carton.

— Nițel cam uscat, comentă el. Cam greu de-nghițit.

După încă trei îmbucături, se aflau deja în partea cealaltă. Mulch păși în biroul de alături fără să scape vreo firimitură din gură. Juliet îl urmă, trăgând rafturile după ea ca să acopere gaura.

Biroul acesta în care intraseră nu era la fel de aerisit ca primul. Probabil că era colțul întunecat al vreunui vicepreședinte. Fără vreo panoramă a orașului, și decorat cu rafturi metalice. Juliet aranjă rafturile astfel încât să acopere intrarea proaspăt săpată. Mulch îngenunche lângă ușă. Iar părul din barba i se lipi de lemn.

— Ceva vibrații pe-afară. Probabil vreun compresor. Nimic neobișnuit și nici urmă de conversație. Cred că e-n ordine.

— Ai fi putut să mă întrebi pe mine, îi zise Foaly în cască. La urma urmei, eu sunt ăla care are imagini de la toate camerele de

supraveghere din clădire. Asta-nseamnă, peste două sute de camere, în caz că erai interesat.

— Îți mulțumesc că ne-ai pus la curent cu ultimele știri. Deci, e liber?

— Da. Extrem de liber. Nu-i nimeni la etajul ăsta, cu excepția ofițerului de serviciu din holul de la intrare.

Juliet scoase două tuburi gri din rucsac.

— OK. Acum trebuie să-mi dovedesc măiestria. Tu stai aici. N-ar trebui să dureze mai mult de un minut.

Juliet crăpă ușa, ieși și se strecură pe coridor în bocancii ei cu talpă de cauciuc. Coridorul era luminat de spoturile asemănătoare celor de pe pistele de aterizare, care fuseseră inserate în covor; o altă sursă de lumină mai erau și ledurile de deasupra ieșirilor în caz de incendiu.

Schița de pe ecranul minicomputerului de la mână îi arăta că mai are cincisprezece metri până la biroul de pază. Apoi, nu-i mai rămânea decât să spere că vestiarul cu tuburile de oxigen nu era încuiat. De ce-ar fi fost încuiat? De parcă tuburile de oxigen n-ar fi fost niște obiecte cu grad ridicat de risc. Cel puțin ar fi fost avertizată în caz că personalul era prin preajmă.

Juliet străbătu ca o panteră coridorul, în timp ce covorul îi amortiza zgomotul pașilor. Când ajunse la ultimul colț se așeză la pământ, își scoase nasul și adulmecă. Putea vedea podeaua postului de securitate. Exact așa cum le spusese și Pex sub influența magiei, tuburile de oxigen ale gărzilor din seif erau așezate pe o poliță în fața biroului.

Era un singur paznic de serviciu, care urmărea un meci de baschet la un televizor sport. Juliet se târî pe burtă până ajunse exact sub polița cu pricina.

Paznicul stătea cu spatele la ea, concentrându-se asupra meciului.

— Ce naiba? strigă bărbatul, care era de mărimea unui frigider.

Observase ceva pe unul dintre monitoarele de supraveghere.

— Mișcă-te! îi șopti Foaly în ureche lui Juliet.

— Ce?

— Mișcă-te! Apari pe monitor.

Juliet își mișcă degetele de la picioare. Uitase că trebuia să se miște încontinuu. Butler nu ar fi uitat niciodată.

Deasupra ei, paznicul aplică monitorului una dintre măsurile clasice de reparație: lovi carcasa cu pumnul. Silueta neclară dispăru.

— Paraziți, mormăi el. Sateliții ăștia TV tâmpiți.

Juliet simți o picătură de sudoare alunecându-i pe nas. Tânăra Butler se întinse încet și înlocui tuburile de oxigen cu alte două tuburi de oxigen. „Tuburi de oxigen” e cam impropriu spus. Pentru că în acele tuburi nu se afla oxigen.

Se uită la ceas. Poate că era deja prea târziu.

ECHIPA DOI,
DEASUPRA TURNULUI LUI SPIRO

Holly plutea la șase metri deasupra Turnului lui Spiro, așteptând să se aprindă luminița verde. Nu era prea liniștită în ceea ce privește operațiunea asta. Existau prea multe variabile. Dacă misiunea n-ar fi fost atât de importantă pentru viitorul civilizației elfilor, ar fi refuzat să ia parte la ea de la bun început.

Iar starea ei de spirit nu se îmbunătățea pe măsură ce noaptea devenea mai adâncă. Membrii echipei unu se dovedeau a fi extrem de lipsiți de profesionalism, ciondănindu-se ca doi adolescenți. Deși, ca să fim cinstiți, Juliet era încă o adolescentă. Iar Mulch, pe de altă parte, n-ar fi putut să-și amintească de copilărie nici măcar cu ajutorul unei enciclopedii.

Căpitanul Short urmărea progresele echipei unu în vizorul căștii, tresărind la fiecare mișcare. În cele din urmă, Juliet reușise să schimbe tuburile.

— Acționează! îi ordonă Mulch făcând tot posibilul să sune cât mai marțial. Repet: acționează. Avem o situație de criză. Cod roșu.

Holly îi închise canalul lui Mulch, exact în timpul unei explozii de râs a dorfului. Dacă era ceva în neregulă, Foaly ar fi deschis un ecran în vizorul căștii ei.

Sub ea, Turnul lui Spiro țintea spațiul ca o rachetă uriașă. Iar ceața de la baza lui contribuia la această iluzie. Holly își potrivi aripile pentru aterizare și coborî încet către pista pentru elicoptere de pe acoperișul clădirii. Activă fișierul cu imaginile înregistrate de Artemis la intrarea în Turn și le dădu cu încetinitorul acolo unde Spiro tastase codul de acces.

— Mersi, Spiro, jubilă ea tastând codul.

Ușa se deschise fără zgomot. Luminile se aprinseră în mod automat de-a lungul scării. Era câte o cameră de supraveghere la fiecare 6 metri. Nici urmă de ascunzătoare. Dar asta nu o deranja pe

Holly, întrucât camerele nu puteau pătrunde dincolo de scuturile magice. Decât dacă erau din acelea cu rezoluție mare. Și chiar și-așa, cadrele trebuiau revăzute cu încetinitorul pentru a ochi un elf. Un singur om reușise vreodată să facă asta. Un irlandez care avea doisprezece ani la vremea respectivă.

Holly pluti pe deasupra scărilor, activându-și laserul cu argon din vizor. Întreaga clădire putea fi înțesată cu raze-laser și ea avea să afle de ele abia atunci când va declanșa vreo alarmă. Până și un elf era suficient de greu pentru a bloca o rază laser, chiar și pentru o nanosecundă. Imaginea din fața vizorului căpătă o nuanță violacee. Nu existau niciun fel de raze. Dar era sigură că nu va mai avea norocul ăsta și când se vor apropia de seif.

Holly își continuă drumul de-a lungul ușilor de oțel ale liftului.

— Artemis se află la etajul optzeci și patru, îi zise Foaly. Seiful e la etajul optzeci și cinci, iar apartamentul de lux al lui Spiro se află la etajul optzeci și șase, unde suntem acum.

— Cum sunt pereții?

— Conform spectrometrului, majoritatea din placaj, stâlpi de oțel și lambriuri de lemn la pereții despărțitori. În timp ce încăperile importante au pereți din oțel solid.

— Lasă-mă să ghicesc: camera lui Artemis, seiful și apartamentul lui Spiro.

— La fix, căpitane. Dar nu te panica. Ți-am trasat ruta cea mai scurtă. Ți-o trimit chiar acum în cască.

Holly așteptă câteva secunde până când semnalul vizual din colțul ecranului ei o anunță că primise un e-mail.

— Deschide e-mail-ul, zise ea clar în microfonul din cască.

O rețea de dungi verzi luminoase i se desfășură pe tot ecranul. Traseul ei era marcat printr-o linie roșie, groasă.

— Urmează traseul, Holly. E lipsit de pericole. Fără supărare.

— Nici nu m-am supărat, pentru moment. Dar dacă ăsta n-o să funcționeze, o să fiu așa supărată, că n-o să mă recunoști.

Linia roșie o călăuzi direct în lift. Holly pluti în cutia metalică și coborî la etajul optzeci și cinci. Lumina călăuzitoare o conduse pe coridor.

Încercă ușa unui birou din stânga ei. Era încuiată. Evident.

— O să-mi dezactivez scutul ca să sparg ușa. Ești sigur că nu o să apar pe vreun monitor?

— Bineînțeles, zise Foaly.

Holly își imagina îmbufnarea lui copilăroasă.

Căpitanul Short își dezactivă scutul și scoase un dispozitiv multifuncțional de la centură. Avea să scaneze cu razele X ale dispozitivului mecanismele încuietorii, după care avea să-l folosească asemenea unei chei. Ba chiar îl și răsuci în broască. Desigur, dispozitivul nu putea fi aplicat decât pentru yale normale, pe care Noroioșii încă le mai foloseau – în ciuda faptului că nu prea te puteai baza pe ele.

Ușa se deschise în mai puțin de cinci secunde.

— Cinci secunde, zise Holly. Chestia asta are nevoie de o baterie nouă.

Linia roșie din vizor o îndrumă către centrul biroului și apoi se așeză perpendicular pe podea.

— Lasă-mă să ghicesc. Artemis e chiar aici dedesubt.

— Da. Și doarme, judecând după imaginile pe care le recepționez de la camera-iris.

— Parcă spuneai că totuși celula e căptușită cu oțel solid?

— Exact. Dar nu există senzori de mișcare în ziduri sau în tavan. Deci, nu trebuie decât să topești o porțiune din zidurile camerei.

Holly își scoase pistolul Neutrino 2000.

— O, deci asta-i tot?

Alese un loc la baza peretelui pe care se afla aparatul de aer condiționat și dădu la o parte covorul. Dedesubt, podeaua era mată și metalică.

— Fără urme, nu uita! îi spuse Foaly în cască. Este extrem de important.

— O să-mi fac griji pentru asta mai târziu, zise Holly reglând aparatul de aer condiționat pe butonul de absorbție. Deocamdată, trebuie să-l scot odată de-acolo. Avem un program de urmat.

Holly reglă capacitatea pistolului, sporind concentrația razei, astfel încât să topească podeaua de metal. Un fum înecăcios se ridică din gaura topită, care fu instantaneu absorbit de aparatul de aer condiționat.

— Artemis nu-i singura persoană de pe-aici care are ceva creier, murmură Holly, cu fața asudată, în ciuda atmosferei reglabile din cască.

— Aerul condiționat împiedică declanșarea alarmei de incendiu. Bine gândit.

— S-a trezit? întrebă Holly, lăsând ultimii doi centimetri dintr-un

pătrat cu latura de jumătate de metru netăiați.

— „Cu ochii mari și coada sus”, ca să folosim o expresie de-a centaurilor. Să știi că un laser care sfredelește tavanul are, în general, un astfel de efect.

— Perfect, zise căpitanul Short, topind și porțiunea care mai rămăsese.

Bucata de metal se răsuci și se desprinse.

— Chestia aia n-o să facă zgomot?

Holly urmări porțiunea cum cade.

— Mă îndoiesc, zise ea.

• Capitolul 10 • Stângacii

TURNUL LUI SPIRO,
CELULA LUI ARTEMIS FOWL

Artemis medita în momentul în care prima lovitură de laser atinse tavanul. Se ridică din poziția lotus, își trase un pulover peste pijamale și aranjă câteva perne pe podea.

Câteva minute mai încolo, o bucată de metal căzu din tavan. Impactul cu podeaua fu atenuat de pernițe. Chipul lui Holly apăru în gaura din tavan.

Artemis îi arătă pernele.

— Mi-ai ghicit intențiile.

Holly dădu din cap.

— Atât de previzibil la doar treisprezece ani.

— Presupun că ai evacuat fumul cu ajutorul aparatului de aer condiționat.

— Exact. Cred că deja începem să ne cunoaștem prea bine.

Holly desfășură o frânghie de la centură și o coborî în încăpere.

— Leagă-te de capătul celălalt, și eu o să te ridic.

Artemis făcu întocmai și după câteva secunde se strecura prin gaură.

— Îl avem pe domnul Foaly de partea noastră? întrebă el.

Holly îi dădu lui Artemis o cască de pus în ureche.

— Întreabă-l și singur.

Artemis își puse minunea tehnologică.

— Ei bine, Foaly, uimește-mă.

Dedesubt, în Haven City, centaurul își frecă mâinile cu satisfacție.

Artemis era singurul care-i înțelegea cu adevărat prelegerile.

— O să-ți placă la nebunie chestia asta, Noroiosule. Nu numai că v-am șters imaginea de pe monitoare, inclusiv partea cu prăbușirea tavanului, dar am creat și o clonă a lui Artemis.

Artemis era intrigat.

— O clonă virtuală? Serios? Cum ai făcut chestia asta?

— De fapt, a fost destul de simplu, zise Foaly cu o falsă modestie. Am sute de filme de-ale voastre. Am preluat secvența din *Marea Evadare* în care Steve McQueen e ținut prizonier și i-am modificat hainele.

— Și fața?

— Aveam câteva cadre de la ultima ta vizită prin Haven. Le-am compilat și… *voilà*! Clona poate face tot ce-i spun, când îi spun. Deocamdată, doarme. Dar cred că peste jumătate de oră o s-o trimit la baie.

Holly își înfășură sfoara la loc în centură.

— Minunea tehnicii moderne. Cei din LEP toarnă o groază de bani departamentului tău, Foaly, și tu nu poți face mai mult decât să trimiți Noroioși la toaletă.

— Mai bine ai fi drăguță cu mine, Holly. Îți fac o mare favoare. Dacă Julius ar ști că te ajut ar fi extrem de furios.

— Iar tu chiar mă ajuți.

Holly o luă încet spre ușă și o crăpă puțin. Pe coridor era liniște și pace, cu excepția zumzetului camerelor și al neoanelor. Un cadran din vizorul lui Holly îi oferea imagini de la camerele de supraveghere ale lui Spiro. Opt bodyguarzi făceau de pază pe etaj.

Holly închise ușa.

— OK. Să ne grăbim. Trebuie să ajungem la Spiro înainte să se schimbe gărzile.

Artemis aranjă covorul peste gaura din podea.

— I-ai localizat apartamentul?

— Chiar deasupra noastră. Trebuie să urcăm acolo sus și să-i scanăm degetul și retina.

Un zâmbet înflori pe fața lui Artemis. Doar o secundă.

— Scanarea. A, da. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Holly nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul băiatului. Remușcare? Oare?

— Îmi ascunzi ceva? îl chestionă ea.

Expresia se evaporă și în locul ei apăru impenetrabilitatea tipică a

lui Artemis.

— Nu, căpitane Short. Nimic. Și chiar crezi că acum e momentul pentru un interogatoriu?

Holly clătină amenințător din deget.

— Artemis, dacă îmi faci cumva necazuri în mijlocul unei operațiuni, să știi că o să țin minte!

— Stai liniștită, îi zise Artemis prefăcut. Și eu.

•

Apartamentul lui Spiro se afla exact deasupra celulei lui Artemis. În mod normal, ar fi trebuit să fie făcut din același material ca și celula lui Artemis. Din nefericire, probabil că lui Spiro nu-i prea surâdea ideea de a fi spionat, așa că pe teritoriul lui privat nu existau camere.

— Tipic, comentă Foaly. Exemplul tipic de grandoman orbit de putere, căruia nu-i place să-și expună secretele murdare.

— Cred că se află cineva în faza de negare, zise Holly, focalizând o rază de Neutrino într-un punct din tavan.

O porțiune de tavan se topi ca un cub de gheață într-o cană de ceai fierbinte, scoțând la iveală stratul de oțel. Bucăți de metal topit picurau pe covor, pe măsură ce laserul ciopârțea podeaua. Când gaura deveni suficient de mare, Holly închise pistolul și scrută spațiul prin vizorul camerei sale.

Pe ecran nu apăru nimic.

— Comută pe infraroșii.

O mulțime de costume își făcură apariția. Probabil că erau albe.

— Șifonierul. Suntem în șifonier.

— Perfect, zise Foaly. Trimite-l la culcare.

— Doarme *deja.* E cinci și douăzeci dimineața.

— Păi, atunci asigură-te că n-o să se trezească.

Holly retrase camera din gaura abia făcută și introduse o capsulă argintie, scoasă din centură. Foaly îl informă pe Artemis.

— E o capsulă de somn adânc, în caz că te întrebai.

— Gazoasă?

— Nu. Pe bază de curent cerebral.

Artemis devenise curios.

— Continuă.

— În esență, scanează undele cerebrale, apoi le multiplică. Tot ce se află prin preajmă rămâne în starea aia până se dizolvă capsula.

— Și nu lasă urme?

— Deloc. Și nici reacții adverse. Indiferent cât mă plătesc, eu tot cred că nu mă plătesc suficient.

Holly așteptă să se scurgă un minut și numără secundele în ceasul din vizor.

— OK. E gata, asta dacă nu era treaz când i-a fost administrată capsula. Să mergem.

Dormitorul lui Spiro era la fel de alb că și costumele sale, cu excepția găurii carbonizate din șifonier. Artemis și Holly trecură peste un covoraș aspru. Și ieșiră din dulap într-o încăpere care strălucea în întuneric. Mobilier futurist: alb, desigur. Cu spoturi luminoase și perdele albe peste tot.

Holly se opri puțin să analizeze un tablou ce domina un întreg perete.

— Of, mă scutești?!? zise ea exasperată.

Pictura era în ulei. Alb imaculat. Iar pe o plăcuță de alamă aflată dedesubt se putea citi: *Fantoma zăpezii.*

Spiro se afla în mijlocul unei saltele uriașe, pierdut între faldurile așternuturilor de mătase. Holly trase de cearșaf și îl răsuci pe Spiro pe spate. Până și în somn avea o căutătură pizmașă, de parcă visele lui erau la fel de mizerabile ca și preocupările sale zilnice.

— Drăguț țip, zise Holly ridicând cu degetul pleoapa stângă a lui Spiro.

Camera din cască scană ochiul, stocând informația pe un cip. De acum, era cât se poate de simplu să proiecteze fișierul pe aparatul de scanare al seifului și să păcălească, așadar, calculatorul de la intrare.

Dar cu amprentele avea să fie mai complicat. Deoarece, fiind vorba de un scaner pe bază de gel, senzorii aceia micuți ar fi căutat exact spiralele și cutele de pe degetul lui Spiro. Trebuia o imagine tridimensională. Artemis venise cu ideea de a folosi un bandaj cu memorie din latex, asemănător celui pe care îl folosiseră ca să mascheze microfonul său de la gât – un obiect nelipsit din trusele LEP. Nu trebuiau decât să înfășoare un minut degetul lui Spiro în bandaj, și ar fi obținut un mulaj digital. Holly scoase o rolă de bandaj de la centură și rupse o bucată de zece centimetri.

— N-o să meargă, zise Artemis.

Holly îngheță. Asta era. Chestia pe care Artemis i-o ascunsese.

— Ce n-o să meargă?

— Memoria de latex. N-o să păcălească gelul aparatului de scanare.

Holly coborî de pe saltea.

— N-am timp de asta acum. *Noi* n-avem timp de asta. Memoria de latex va copia perfect și ultima moleculă.

Artemis își plecă privirea.

— O copie perfectă. Adevărat. Numai că va fi o copie răsturnată. Ca un negativ de fotografie. Liniile mai proeminente ar fi în locul scobiturilor.

— *D'arvit*! înjură Holly.

Noroiosul avea dreptate. Aparatul va citi latexul ca pe o amprentă complet diferită. Obrajii ei ardeau în spatele vizorului.

— Știai asta, Noroiosule. Ai știut-o de la-nceput.

Artemis nu se obosi să mintă.

— Sunt doar surprins că nimeni altcineva nu și-a mai dat seama.

— De ce-ai mințit?

Artemis ocoli patul și apucă mâna stângă a lui Spiro.

— Pentru că nu am fi putut trece sub nicio formă de aparatul de scanare. E nevoie de degetul adevărat.

Holly pufni.

— Și ce vrei să-i fac? Să-i tai degetul și să-l luam cu noi?

Tăcerea lui Artemis era mult mai evidentă decât un răspuns.

— Ce? Vrei să-i tai degetul? Ești nebun?

Artemis o aștepta răbdător să se calmeze.

— Ascultă-mă, căpitane. E doar o măsură temporară. Degetul poate fi reatașat, nu-i așa?

Holly își ridică mâinile.

— Taci din gură, Artemis. Nu vreau decât să-ți ții gura. Și eu care credeam că te-ai schimbat! Lupul își schimbă părul.

— Patru minute, insistă Artemis. Mai avem patru minute la dispoziție ca să spargem seiful și să ne întoarcem. Spiro n-o să simtă nimic.

Holly simțea cum o strânge casca.

— Artemis, o să te omor.

— Gândește-te, Holly. Nu era altă cale. Trebuia să mint în legătură cu planul. Ai fi acceptat, dacă ți-aș fi spus de la-nceput?

— Nu. Și nici acum nu accept!

Fața lui Artemis deveni la fel de albă ca varul de pe pereți.

— Dar trebuie, căpitane. Nu există altă soluție!

Holly îl dădu pe Artemis la o parte ca pe o muscă enervantă, și vorbi în microfonul din cască.

— Foaly, ai auzit toată nebunia asta?

— Pare o nebunie, Holly, dar dacă nu recuperați tehnologia aceea, Poporul ar putea pierde ceva mai mult decât un simplu deget.

— Nu pot să cred. Tu de partea cui ești, Foaly? Nu vreau nici măcar să mă gândesc la aspectul legal al chestiei ăsteia.

Centaurul necheză.

— Aspectul legal? Suntem puțin cam departe de ceea ce consideră sistemul a fi legal, căpitane. Asta este o operațiune secretă. Fără înregistrări și fără verificări. Dacă s-ar afla ceva din toate astea, am rămâne fără slujbe. Un deget în plus sau în minus, te asigur că nu mai contează.

Holly deschise aerul condiționat din cască și își răcori fruntea.

— Ești sigur că o să reușim, Artemis?

Artemis calculă ceva în minte.

— Da, sunt sigur. Și, la urma urmei, n-avem altă variantă mai bună decât să încercăm.

Holly se duse în partea cealaltă a saltelei.

— Nu pot să cred că mă gândesc măcar la una ca asta.

Îi ridică ușor mâna lui Spiro. Bărbatul nu reacționă. Murmură doar ceva în somn. Ochii lui Spiro nu aveau astâmpăr nici în vis.

Holly își scoase arma. Desigur, teoretic era cât se poate de ușor să îndepărtezi un deget și apoi să-l reatașezi cu ajutorul magiei. Nu exista niciun risc, ba chiar fluxul de magie poate că ar fi înlăturat și câteva dintre petele de pe mâna lui Spiro. Dar asta n-avea importanță. Magia nu trebuia să fie folosită astfel. Artemis manipula încă o dată Poporul ca să-și atingă scopurile.

— O rază de 15 centimetri, îi zise Foaly în casca din ureche. La o frecvență înaltă. E nevoie de o tăietură precisă. Și dă-i și o doză de magie în timp ce faci asta. În caz că vei mai avea nevoie de ceva timp.

În mod ciudat, Artemis îl verifică pe Spiro după urechi.

— Hmm… mormăi el. Inteligent.

— Ce e? șuieră Holly printre dinți. De data asta ce mai e?

Artemis se retrase.

— Nimic important. Poți să continui.

Termenul limită pentru o vindecare ca la carte era de patru minute. După aceea nu exista niciun fel de garanție că degetul ar mai putea fi reatașat. Pielea s-ar fi refăcut, dar mușchii și terminațiile nervoase ar fi putut fi respinse de organism.

O scânteiere roșiatică i se reflectă în vizorul căștii, atunci când raza-laser izbucni din vârful pistolului.

— O singură lovitură, zise Artemis. Precisă.

Holly îl fixă cu privirea.

— Să nu te-aud, Noroios mic. Nici măcar un cuvințel. Și, mai ales, nici măcar un sfat.

Artemis se dădu înapoi. Anumite bătălii fuseseră câștigate printr-o retragere.

Cu ajutorul arătătorului și al degetului mare de la mâna stângă, Holly făcu un laț în jurul degetului mare al lui Spiro. Răspândi un jet delicat de magie în mâna bărbatului. În câteva secunde, pielea se întinse, nervii dispărură și tonusul muscular își reveni.

— Filtru, zise ea în microfon. Raze-X.

Filtrul se activă și, dintr-odată, totul deveni transparent. Inclusiv mâna lui Spiro. Oasele și articulațiile se vedeau cât se poate de clar pe sub piele. Dar cum ei nu aveau nevoie decât de amprentă, aveau să taie la încheietura degetului. Era și-așa destul de greu să reatașezi un deget, fără să mai punem la socoteală și articulația.

Holly inspiră adânc. Capsula de somn adânc era mult mai eficientă decât orice anestezic. Spiro n-ar fi simțit nici cea mai mică urmă de durere. Tăie. O rană mică se închidea pe măsură ce tăietura avansa. Nu curse nici măcar o picătură de sânge.

Artemis înfășură degetul într-o batistă din șifonierul lui Spiro.

— Bine lucrat, zise el. Să mergem. Timpul se scurge.

•

Artemis și Holly coborâră prin gaura din șifonier până la etajul optzeci și cinci. Coridorul de la etajul ăsta măsura aproape doi kilometri, iar șase gărzi patrulau în permanență de-a lungul lui, în echipe. Echipele erau astfel coordonate, încât una dintre ele să aibă în permanență seiful sub ochi. Coridorul seifului avea nouăzeci de metri lungime și era nevoie de optzeci de secunde ca să-l străbați. La sfârșitul celor optzeci de secunde, o altă pereche de gărzi apărea de după colț. Din fericire, doi dintre paznici vedeau lucrurile într-o lumină puțin diferită, în dimineața asta.

Foaly le dădu semnalul.

— E-n ordine. Băieții noștri tocmai se apropie de colț.

— Ești sigur că sunt ei? Gorilele astea arată toate la fel: capete mici și fără gât.

— Sunt sigur. Semnele lor îmi apar cât se poate de clar.

Holly îi pictase pe Pex și Chips cu o ștampilă folosită, în general, la vamă pentru vize invizibile. Ștampila strălucea portocaliu atunci când era văzută printr-un filtru cu infra-roșii.

Holly îl împinse pe Artemis pe ușă în fața ei.

— OK. Du-te. Și fără comentarii sarcastice.

Avertismentul era inutil. Până și Artemis Fowl înțelegea că nu e tocmai nimerit să fii sarcastic într-un moment atât de periculos al planului.

Băiatul alergă pe coridor drept spre cei doi paznici uriași. Prin jachetele lor, pe la subsuori, se vedeau niște protuberante. Arme, fără-ndoială. Din acelea mari, cu multe gloanțe.

— Ești sigură că i-ai hipnotizat? o întrebă el pe Holly, care plutea pe deasupra.

— Desigur. Creierul lor era atât de gol, încât a fost ca și cum ai scrie ceva cu o bucată de cretă pe o tablă ștearsă. Dar aș putea să-i împietresc, dacă vrei.

— Nu, zise Artemis trăgându-și sufletul. Fără urme. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă.

Pex și Chips se apropiau, discutând despre performanțele diferiților eroi.

— Căpitanul Hook e cel mai tare, zise Pex. O să-i înroșească fundul lui Barney ăla al tău.

Chips oftă.

— Dar nu-nțelegi. E vorba de valoare. Problema nu e cine snopește mai multe funduri.

Trecură exact pe lângă Artemis fără să-l vadă. Holly îi hipnotizase, astfel încât să nu observe altceva în afară de lucrurile care se aflau în mod obișnuit la acest etaj, decât dacă li se arăta în mod explicit.

Se aflau în fața tastaturii din perete. Aveau la dispoziție aproximativ patruzeci de secunde până când următoarea echipă de bodyguarzi urma să apară. Cei care nu fuseseră hipnotizați.

— Patruzeci de secunde, Holly. Știi ce ai de făcut.

Holly își potrivi învelișul termic din costum la temperatura camerei. Asta ar fi păcălit razele laser ce străjuiau ușa seifului. Apoi își trecu aripile pe viteză mică. Altfel, ar fi putut activa dispozitivul sub presiune de dedesubt. Se propulsă înainte, pe lângă perete, acolo unde dispozitivele din cască nu identificau niciun fel de senzori. Dispozitivul sub presiune vibra din pricina deplasării curenților de aer, dar nu suficient de tare încât să activeze senzorii.

Artemis îi urmărea mișcările cu încordare.

— Grăbește-te, Holly. Mai sunt douăzeci de secunde.

Holly mormăi ceva ce nu poate fi reprodus, întinzându-se către ușă.

— Dosarul video Spiro numărul trei, zise ea și computerul din cască îi afișă imaginea în care Spiro tasta codul seifului. Repetă mișcările lui Spiro și, înăuntru, șase pistoane metalice se retraseră, permițând ușii solide să se deschidă. Toate alarmele externe se închiseră automat. Cea de-a doua ușă se arăta neclintită în față. Trei leduri roșii erau aprinse în caseta de securitate de alături. Nu mai aveau de trecut decât trei obstacole. Dispozitivul cu gel pentru amprente, aparatul de scanare a retinei și activatorul vocal.

Operațiunea era prea complicată pentru a mai transmite comenzi vocale. Iar computerele lui Foaly mai greșeau din când în când, chiar dacă acesta susținea teoria erorii magice. Holly desfăcu învelișul Velcro care acoperea panoul de comandă al minicomputerului de la mână.

Întâi, proiectă o imagine tridimensională a retinei lui Spiro la o înălțime de un metru șaptezeci. Aparatul de scanare trimise o rază care să verifice imaginea. Convins de veridicitatea impulsului primit, deblocă prima încuietoare. Unul dintre ledurile roșii deveni verde.

Următorul pas era activarea fișierului audio care să păcălească activatorul vocal. Dispozitivul acesta era foarte sofisticat și nu putea fi înșelat, folosindu-se o înregistrare. O înregistrare umană, adică. Microfoanele digitale ale lui Foaly făceau niște copii care nu puteau fi deosebite de original. Până și viermii, care au corpul acoperit în întregime de urechi, ar fi fost atrași de sunetul de împerechere al unei femele, emis de una dintre înregistrările lui Foaly. De fapt, în momentul de față chiar se afla în negocieri cu niște elfi colecționari de insecte asupra drepturilor de autor pentru o asemenea aparatură.

Holly dădu drumul înregistrării în speakerul din cască.

— Jon Spiro. Eu sunt șeful, așa că deschide repede.

Alarma numărul doi se dezactivă. Încă un led verde.

— Scuză-mă, căpitane, zise Artemis cu o umbră de teamă în glas. Aproape că ne-a expirat timpul.

Scoase degetul din batistă și se duse lângă Holly în cercul roșu desenat pe podea. Artemis presă degetul în gelul aparatului de scanare. Gelul se scurse între liniile și crestăturile amprentei. Ledul de la alarmă deveni verde. Funcționase. Bineînțeles că funcționase.

La urma urmei, degetul era veritabil.

Dar nu se mai întâmplă nimic altceva. Ușa nu se deschise.

Holly îl lovi pe Artemis în umăr.

— Deci? Am intrat?

— Se pare că nu. Și să știi că, dacă mă lovești, nu mă voi concentra mai bine.

Artemis se uită la cutia dispozitivului. Oare ce-i scăpase? „Gândește, băiete, gândește. Pune creierul ăla renumit la treabă.” Se apropie de cea de-a doua ușă, schimbându-și centrul de greutate de pe piciorul stâng. Sub el, cercul roșu scârțâi.

— Desigur! exclamă băiatul.

O apucă pe Holly și o îmbrățișă strâns.

— Nu e un semn roșu oarecare, îi explică el în grabă. E sensibil la greutate.

Artemis avea dreptate. Greutatea lui și a lui Holly era suficient de apropiată de cea a lui Spiro, lucru care păcăli dispozitivul. Un dispozitiv mecanic, evident – pentru că un computer nu s-ar fi înșelat niciodată.

Cea de-a doua ușă li se deschise la picioare.

Artemis îi dădu degetul lui Holly.

— Du-te, zise el. Timpul lui Spiro se scurge. Vin după tine.

Holly luă degetul.

— Și dacă n-o să vii?

— Atunci aplicăm planul B.

Holly dădu încet din cap.

— Să sperăm că n-o să fie nevoie.

— Să sperăm.

Artemis intră grabnic în seif. Nici nu luă în seama averea însumată în bijuterii și cecuri la purtător. Se duse țintă către temnița din plexiglas a Cubului. În fața lui erau doi zdrahoni care blocau drumul. Ambii purtau măști de oxigen și erau nefiresc de liniștiți.

— Mă scuzați, domnilor. Va supărați dacă împrumut și eu Cubul domnului Spiro?

Niciunul nu răspunse. Nici măcar nu ridicară din sprânceană. Asta era, fără-ndoială, din cauza gazului paralizant din tuburile de oxigen, obținut dintr-un amestec de venin al păianjenilor peruvieni. Gazul avea compoziția chimică a unui balsam folosit de sud-americani pe post de anestezic.

Artemis introduse codul pe care Foaly i-l dicta în ureche, și caseta

de plexiglas se deschise. Cele patru laturi ale cutiei se coborâră, lăsând neprotejat C Cubul. Întinse mâna după el…

• DORMITORUL LUI SPIRO

Holly se cățără înapoi în dormitor prin gaura din șifonier. Industriașul se afla în aceeași poziție în care-l lăsase și respira normal. Cronometrul din vizorul lui Holly arăta 3.57 și continua să numere. La fix.

Holly desfăcu delicat degetul din batistă și îl așeză alături de restul degetelor. Simțea mâna lui Spiro rece și bolnăvicioasă. Folosi filtrul de amplificare pentru a se concentra asupra degetului. După câte își dădea seama, cele două jumătăți fuseseră aranjate.

— Vindecă, zise ea, și ploaia de scântei magice îi țâșni din vârful degetelor, inundând degetul lui Spiro.

Firicele de scântei albastre cusură părțile de epidermă, țesuturi noi ieșind la iveală pentru a masca tăietura. Degetul începu să vibreze și să se umfle. Aburii ce ieșeau din pori înconjurară mâna lui Spiro într-o pâclă. Mâna i se zgâlțâi violent și șocul îi străbătu pieptul osos. Spatele lui Spiro se arcui atât de tare, încât Holly crezu că o să-i plesnească. Apoi, industriașul se prăbuși pe pat. Inima nu înceta sa-i bată pe toată durata procesului.

Câteva scântei se rostogoliră pe corpul lui Spiro, ca niște pietricele de prundiș, și se îndreptară către zona din spatele urechilor, exact unde se uitase Artemis mai devreme. Curioasă, Holly dădu la o parte o ureche și scoase la iveală o cicatrice în formă de semilună, care fu ștearsă cât ai clipi de scânteile magice. Cealaltă ureche avea și ea o cicatrice asemănătoare.

Holly mări imaginea cu ajutorul dispozitivului din vizorul căștii.

— Foaly, de la ce sunt astea?

— Operații, îi răspunse centaurul. Poate că prietenul nostru Spiro și-a făcut vreun lifting facial. Sau poate…

— Sau poate că nu e Spiro, completă Holly, comutând pe canalul lui Artemis. Artemis, nu este Spiro. E o sosie. Mă auzi? Răspunde, Artemis.

Artemis nu-i răspunse. Ori nu voia, ori nu putea.

• SEIFUL

Artemis întinse mâna după Cub și un perete fals se dădu la o parte, activat pneumatic. În spatele lui se aflau Jon Spiro și Arno Blunt. Zâmbetul lui Spiro era atât de larg, încât ar fi putut să înghită în întregime o felie de pepene.

Bătu din palme, iar bijuteriile îi zângăniră.

— Bravo, maestre Fowl. Unii dintre noi se îndoiau că o să ajungi atât de departe.

Blunt scoase o bancnotă de o sută de dolari din portofel și i-o dădu lui Spiro.

— Mulțumesc mult, Arno. Sper că asta o să te învețe minte să nu mai pariezi împotriva casei.

Artemis dădu gânditor din cap.

— În dormitor… era o dublură.

— Da. Vărul meu, Costa. Avem același chip – încă vreo două operații și vom fi ca două picături de apă.

— Așadar, ai setat aparatul să-i accepte amprenta?

— Doar pentru o noapte. Voiam să văd cât de departe o să ajungi. Ești un pușți extraordinar, Arty. Nimeni n-a mai reușit să pătrundă până acum în seif. Și ai fi uimit să afli câți profesioniști au încercat. Există câteva erori în sistemul meu pe care oamenii de la departamentul de securitate vor trebui să le verifice. Dar cum ai intrat, de fapt, aici? Se pare că nu e și Costa cu tine.

— Secret de serviciu.

Spiro coborî de pe o platformă joasă.

— Oricum nu contează. O să revedem înregistrările. E imposibil să nu fi uitat vreo câteva camere neacoperite. Un lucru e sigur: te-a ajutat cineva. Vezi dacă are vreo cască în ureche, Arno.

Blunt descoperi casca din ureche în mai puțin de cinci secunde. O scoase triumfător și o zdrobi sub gheată.

Spiro oftă.

— Sunt sigur că acea minune electronică valora mai mult decât o să câștigi tu vreodată, Arno. Nici nu știu de ce te mai țin pe-aici. Chiar nu știu.

Blunt făcu o grimasă. Dinții lui erau din plexiglas, pătați pe jumătate cu un gel albastru. O macabră mașinărie de distrugeri.

— Îmi pare rău, domnu' Spiro.

— Chiar o să-ți pară rău, prietene greu încercat de dentiști, zise Artemis. Pentru că Butler vine după tine.

Blunt se dădu involuntar un pas înapoi.

— Să nu crezi că mă sperie tot circul ăsta. Butler este mort. L-am văzut prăbușindu-se.

— Prăbușit, poate. Dar l-ai văzut cu adevărat murind? Dacă îmi aduc bine aminte, imediat după ce l-ai împușcat, te-a împușcat și el pe tine.

Blunt își pipăi copcile de la tâmplă.

— O lovitură la noroc.

— La noroc? Butler este un trăgător de elită. Eu nu prea i-aș spune chestia asta în față.

Spiro râse încântat.

— Puștiul încearcă să te zăpăcească, Arno. Are doar treisprezece ani și deja te joacă pe degete. Controlează-te, omule! Se presupune că ești un profesionist.

Blunt încercă să se adune, dar fantoma lui Butler îl bântuia încă.

Spiro scoase C Cubul din cutiuță.

— E amuzant, Arty. Toate discuțiile astea dure și replicile spirituale sunt simple vorbe-n vânt. Am câștigat din nou. Te-am păcălit. Totul a fost doar un joc. Distracție. Mica ta acțiune a fost foarte educativă pentru mine. Deși un pic patetică. Dar acum trebuie să-nțelegi că s-a sfârșit. Ești pe cont propriu, iar eu nu mai am timp de joacă!

Artemis oftă – întruchiparea înfrângerii.

— Ai făcut toate astea doar ca să-mi dai o lecție, nu-i așa? Ca să-mi arăți mie cine-i șeful.

— Exact. Unora le ia ceva mai mult să-nțeleagă. Am descoperit următorul fapt: cu cât e mai deștept inamicul, cu atât e mai mare satisfacția. Trebuia să-ți dai seama că nu ești pe măsura mea înainte să faci ceea ce ți-am cerut.

Spiro își postă mâna osoasă pe umărul lui Artemis. Artemis simțea cât de greu îi atârnau bijuteriile.

— Acum ascultă-mă cu atenție, puștiule. Vreau să deblochezi Cubul. Gata cu lingușirile. N-am mai întâlnit până acum niciun obsedat de computere care să nu-și lase o portiță de scăpare. Ori deschizi frumusețea asta acum, ori îmi pierd răbdarea. Și, crede-mă, nu vrei să se întâmple așa ceva.

Artemis luă Cubul cu ambele mâini și se holbă la ecranul plat. Asta era faza cea mai delicată a planului său. Spiro trebuia să creadă că dejucase încâ o dată planurile lui Artemis Fowl.

— Fă-o, Arty! Fă-o acum!

Artemis își trecu mâna peste buzele uscate.

— În regulă. Am nevoie de un minut.

Spiro îl bătu pe umăr.

— Sunt un om generos. Îți acord două.

Îi făcu semn din cap lui Blunt.

— Fii cu ochii în patru, Arno. Nu vreau ca micuțul nostru prieten să mai pună la cale vreun complot.

Artemis se așeză la o masă din oțel solid și demontă Cubul. Mânui cu dibăcie un mănunchi de fibră optică, pe care îl îndepărtă. Filtrul de blocare a razelor LEP. În mai puțin de un minut, Cubul era din nou montat.

Ochii lui Spiro se măriră de bucurie, în timp ce prin minte îi țopăiau visele de mărire și putere.

— Vești bune, Arty. Nu accept decât vești bune.

Artemis era și mai supus acum, de parcă situația în care se afla îi tăiase de tot avântul.

— L-am reparat. Funcționează. Cu excepția…

Spiro clătină din mâini. Brățările îi zornăiră de parcă ar fi fost un șarpe cu clopoței.

— Cu excepția?!? Ar fi bine să fie genul de excepție neînsemnată.

— E un fleac. De-abia dacă merită menționat. A trebuit să îl comut pe versiunea 1.0. Versiunea 1.2 era codată exclusiv pe vocea mea; versiunea 1.0 nu e așa complicată, dar îl face să fie un pic mai temperamental.

— Temperamental? Ești o cutie, nu bunică-mea, Cubule.

— Nu sunt o cutie! zise Foaly – noua voce a Cubului, datorită filtrului înlăturat. Sunt o splendoare de inteligență artificială. Trăiesc, deci învăț.

— Vezi ce-ncercam să-ți spun? zise Artemis șovăitor.

Centaurul era cât pe ce s-o dea în bară. Spiro nu trebuia să suspecteze nimic în acest stadiu.

Spiro se holbă la Cub ca la cine știe ce slugă umilă.

— O faci pe interesantul cu mine, domnule?

Cubul nu răspunse.

— Trebuie să-i spui pe nume, îi explică Artemis. Altfel îți va răspunde fără pauze.

— Și care-i numele lui?

Juliet folosea adesea expresia „*îhî*”. Însă Artemis nu utiliza niciodată asemenea exclamații colocviale. Totuși, în momentul de

față ar fi fost în stare să o facă.

— Se numește: Cub!

— Ei bine, Cubule, o faci pe interesantul cu mine?

— Fac orice-mi permite procesorul.

Spiro își frecă mâinile cu o bucurie copilăroasă, în timp ce bijuteriile îi sclipeau ca valurile în asfințit.

— Ei bine, hai să încercăm frumusețea asta! Cubule, poți să-mi spui dacă există sateliți care monitorizează clădirea?

Foaly tăcu câteva clipe. Artemis și-l imagina cercetându-și sateliții pe ecran.

— Momentan, doar unul. Deși, judecând după urmele ionice, clădirea asta a fost bombardată cu mai multe raze decât Millennium Falcon.

Spiro îi aruncă o privire lui Artemis.

— Are niște deficiențe la cipul de personalitate, explică băiatul. De-aia l-am și întrerupt. Dar putem s-o rezolvăm oricând.

Spiro dădu din cap. Nu-și dorea ca geniul lui tehnologic personal să aibă personalitatea unei maimuțe.

— Și, gruparea aia LEP, Cubule? întrebă el. Mă supravegheau când am fost în Londra. Mă mai urmăresc?

— LEP? Dar ăsta-i un satelit al televiziunii libaneze, zise Foaly, urmând instrucțiunile lui Artemis. Emisiuni sportive, în general. Dar raza lor de acțiune nu este atât de mare.

— În regulă. Dă-i încolo, Cubule! Vreau să știu numărul de serie al satelitului care mă supraveghează acum.

Foaly își consultă monitorul.

— O… stai să văd. Statele Unite, proprietatea Guvernului Federal, numărul ST1147W.

Spiro își încleștă pumnii.

— Așa e! Corect! Întâmplător, mă aflam și eu în posesia acestei informații. Cubule, ai trecut testul.

Miliardarul țopăia prin laborator, dând în mintea copiilor din cauza lăcomiei.

— Dragă Arty, de când așteptam așa ceva! Pe bune, mă simt de parcă mi-aș pune smochingul și-aș pleca la balul de absolvire.

— Într-adevăr.

— Nici nu știu de unde să-ncep. Să produc bani? Sau să-i fur de la alții?

Artemis se strădui să zâmbească.

— Lumea e la picioarele tale.

Spiro ciocăni Cubul cu blândețe.

— Exact așa e. Și am de gând să iau tot ce îmi oferă.

Pex și Chips apărură în ușa seifului cu armele scoase.

— Domnule Spiro, se bâlbâi Pex, este cumva vreun exercițiu?

Spiro râse.

— O, iată și cavaleria. După o eternitate. Nu, nu este un exercițiu. Și tare mi-aș dori să știu cum a trecut de voi drăguțul de Artemis!

Musculoșii se holbau la Artemis, de parcă ar fi căzut din cer. De fapt, așa și era pentru mințile lor hipnotizate.

— Nu știm, domnule Spiro. Nu l-am văzut deloc. Dacă vreți, îl scot la o plimbare și o să aibă un mic accident.

Spiro râse. Un hohot scurt și dezgustător.

— Am o nouă expresie pentru voi, nătângilor. „Irecuperabil." Adică, așa ca voi. Nu ca el. Cel puțin, momentan. Ați priceput? Așa că, stați la locurile voastre și arătați-vă mușchii! Altfel, s-ar putea să vă înlocuiesc cu vreo două gorile mai arătoase.

Spiro privea lung ecranul Cubului, de parcă n-ar mai fi existat altcineva prin preajmă.

— Presupun că mai am încă vreo douăzeci de ani de trăit. După aceea, totul poate să se ducă naibii, în ceea ce mă privește. Nu am familie, nu am moștenitori. Deci nu mă interesează să construiesc pentru viitor. O să exploatez planeta asta până la ultima picătură. Iar cu ajutorul Cubului voi putea face tot ce vreau oricui am chef.

— Eu știu care ar fi primul lucru pe care l-aș face, zise Pex.

Întreaga sa figură părea mirată de ce îi ieșise pe gură.

Spiro amuți. Nu era obișnuit să fie întrerupt în mijlocul discursului.

— Și ce-ai face tu, nătângule? întrebă el. Ți-ai cumpăra o bucățică din La'mpinge tava?

— I-aș termina pe cei de la Phonetix. De ani de zile își tot bagă nasul prin treburile de la Spiro Industries.

Un moment electrizant. Nu numai pentru că Pex avusese o idee, ci și pentru că, de fapt, era una bună.

Ochii lui Spiro scânteiară.

— Phonetix. Îi urăsc pe indivizii ăia. Nimic nu-mi va oferi o satisfacție mai mare decât să distrug adunătura aia de imbecili. Dar cum?

Acum era rândul lui Chips.

— Am auzit că tocmai lucrează în secret la un nou sistem de telecomunicații. Un nou tip de baterie performantă sau așa ceva.

Spiro se cruci. Întâi Pex, și acum Chips. În curând, cine știe, poate că aveau să-nvețe și să citească. Totuși…

— Cubule, zise Spiro. Vreau să accesezi baza de date a celor de la Phonetix. Copiază toate planurile proiectelor în curs de dezvoltare.

— Nu se poate, barosane. Phonetix are un sistem cu circuit închis. Nu există internet în Departamentele lor de cercetare și dezvoltare. Iar eu am nevoie de conexiune.

Euforia lui Spiro dispăru. Îl încolți pe Artemis.

— Ce naiba zice acolo?

Artemis tuși zgomotos.

— Cubul nu poate scana un sistem închis decât dacă senzorul multifuncțional este conectat la acel computer sau se află măcar în apropierea lui. Cei de la Phonetix sunt atât de paranoici în privința hackerilor, încât accesul în laboratoarele lor de cercetare și dezvoltare este complet limitat. Un adevărat buncăr. Nu au nici măcar e-mail. Știu pentru că eu însumi am încercat șmecheriile asta de câteva ori.

— Dar Cubul a scanat satelitul, nu-i așa?

— Dar satelitul emite semnale. Și, dacă emite semnale, atunci Cubul îi poate lua urma.

Spiro își răsuci brățara cu inițiale de la mână.

— Deci asta înseamnă că ar trebui să mergem până la Phonetix.

— Eu nu ți-aș recomanda. Riști cam mult doar de dragul unei răzbunări personale.

Blunt făcu un pas înainte.

— Mă duc eu, domnule Spiro. O să aduc eu planurile alea.

Spiro înghiți un pumn de vitamine, dintr-un tub pe care-l purta la centură.

— Drăguț din partea ta, Arno. Dar n-o să dau Cubul pe mâna nimănui altcuiva. Cine știe cum îl poate tenta? Cubule, poți să dezactivezi sistemul de alarmă de la Phonetix?

— Crezi că un dorf poate să-și facă o gaură în dosul pantalonilor?

— Ce?!?

— A… nimic. Termeni de specialitate. N-ai înțelege. Deja am dezactivat sistemul de alarmă de la Phonetix.

— Și gardienii? Poți să-i scoți și pe ei din circuit, Cubule?

— *No problemo*. Pot activa de la distanță măsurile interne de

securitate.

— Adică?

— Rezervoarele de vapori din aparatele de aer condiționat. Gaz paralizant – care e ilegal, de altfel, în Chicago. Dar într-o manieră inteligentă, fără efecte ulterioare, fără urme. Și apoi, calea-i liberă.

Spiro croncăni.

— Paranoicii ăștia de la Phonetix. Arată-le ce poți, Cubule!

— Noapte bună! zise Foaly cu o încântare cât se poate de reală.

— Bun. Acum, între noi și proiectele celor de la Phonetix nu mai stă decât un calculator codat, Cubule.

— Mă faci să râd. Încă nu s-a inventat unitatea de timp care să măsoare cât de repede voi sparge hard-disk-ul celor de la Phonetix.

Spiro își prinse Cubul la centură.

— Știi ce? Începe să-mi placă de tipul ăsta.

Artemis făcu un ultim apel, încercând să pară sincer.

— Domnule Spiro, eu tot nu cred că e o idee bună să faceți asta.

— Bineînțeles că nu crezi, zise Jon Spiro râzând zgomotos și se îndreptă către ușă. De-aia te și iau cu mine.

LABORATOARELE DE CERCETARE ȘI DEZVOLTARE ALE COMPANIEI PHONETIX*, *ZONA INDUSTRIALĂ A ORAȘULUI CHICAGO

Spiro alese un Lincoln din garajul său. Era un model din anii 1990, cu număr de înmatriculare fals. Îl folosea adesea atunci când era cazul să evadeze. Era destul de vechi, încât să nu bată prea tare la ochi, și chiar dacă poliția ar fi reușit să vadă plăcuțele de înmatriculare, tot nu le-ar fi folosit la nimic.

Blunt parcă peste drum de intrarea principală a laboratoarelor de cercetare-dezvoltare ale Phonetix. În spatele ușii de sticlă, se putea zări gardianul de serviciu care stătea la birou. Arno scoase un binoclu ultimul tip din torpedo. Se uită la paznic.

— Doarme ca un prunc, îi înștiință el.

Spiro îl lovi în umăr.

— Perfect. Avem la dispoziție mai puțin de două ore. Reușim?

— Dacă acest Cub e așa de bun pe cât pretinde, atunci într-un sfert de oră s-a rezolvat.

— Este un aparat, zise Artemis rece. Nu unul dintre angajații tăi umflați cu steroizi.

Blunt se uită peste umăr. Artemis stătea pe bancheta din spate, strivit între Pex și Chips.

— Dintr-odată ai devenit foarte curajos.

Artemis ridică din umeri.

— N-am nimic de pierdut. La urma urmei, nu cred că poate fi mai rău de-atât.

•

Alături de ușa rotativă se afla și una normală. Cubul dezactivă soneria, permițând grupului de intruși să pătrundă în hol. Nu țiui nicio alarmă și nicio armată de paznici nu se îndreptă către ei să-i rețină.

Spiro păși încrezător pe coridor, încurajat de noua sa jucărie tehnologică și de gândul că-i va scoate din afaceri pe cei de la Phonetix. Liftul de serviciu nu opuse nici el rezistență Cubului, iar Spiro și compania coborâră către laboratorul subteran.

— Mergem sub pământ, chicoti Pex. Dedesubt, unde sunt oasele dinozaurilor. Știați că după miliarde de ani bălegarul dinozaurilor se transformă în diamante?

În mod normal, o astfel de remarcă ar fi fost cât se poate de dezgustătoare. Dar Spiro era în toane bune.

— Nu, nu știam asta, Pex. Poate că ar trebui să te plătesc în bălegar.

Pex hotărî că e mai bine pentru veniturile lui să-și țină gura de acum înainte.

Laboratorul era protejat de un aparat de scanare digitală. Nici măcar nu exista gel coloidal. Era cât se poate de simplu pentru Cub să scaneze amprenta de pe folia metalică și apoi să o proiecteze la loc pentru a fi analizată de senzori. Nu exista nici măcar un cod secundar de întărire.

— Floare la ureche, croncăni Spiro. Ar fi trebuit să fac asta mai demult.

— Câteva mulțumiri n-ar strica, zise Foaly incapabil să-și înăbușe mândria. În definitiv, doar eu am făcut posibil accesul în clădire și tot eu i-am scos din peisaj pe gardieni.

Spiro se uită la Cub.

— Să fii mulțumit că nu te transform într-un morman de fier vechi – ăsta-i modul meu de a-mi arăta recunoștința.

— Mda, cu plăcere, bombăni Foaly.

Arno Blunt verifică monitoarele de supraveghere. În toată clădirea,

gardienii zăceau fără cunoștință, ba chiar unul dintre ei cu un sandvici cu șuncă în gură.

— Trebuie să recunosc, domnule Spiro. E tare faza! Cei de la Phonetix vor achita până și factura pentru gazul paralizant.

Spiro se uită spre tavan. Câteva beculețe roșii de la camerele de supraveghere pâlpâiau în umbră.

— Cubule, va trebui să dăm o raită și pe la încăperea de monitorizare, în drum spre ieșire?

— Nu va fi nevoie, zise Foaly, actorul conștiincios. V-am șters de pe înregistrările video.

Artemis atârna ținut de subsuori între Pex și Chips.

— Trădătorule, murmură el. Eu ți-am dat viață, Cubule. Eu sunt cel care te-a creat.

— Ei, Fowl, poate că semăn prea mult cu tine. *Aurum potestas est.* Aurul putere este. Eu aplic doar ce m-ai învățat.

Spiro mângâie drăgăstos Cubul.

— Iubesc jucăria asta. Este exact fratele pe care mi l-am dorit și nu l-am avut.

— Dar eu credeam că aveți un frate, zise Chips buimăcit – nimic neobișnuit pentru el.

— Bine… zise Spiro. Este de fapt un frate care-mi și place.

Serverul de la Phonetix se afla în mijlocul laboratorului. Hardul semăna cu un adevărat bloc de piatră, încolăcit de o mulțime de cabluri ce arătau ca niște pitoni.

Spiro își desfăcu „prietenul” de la centură.

— Unde trebuie să te așez, Cubule?

— Postează-mă pe capacul serverului, și senzorul multifuncțional își va face treaba.

Spiro se supuse și, în câteva secunde, schițele umpleau ecranul mititel al C Cubului.

— Sunt ale mele, cotcodăci victorios Spiro, cu pumnii încleștați. Ăsta-i ultimul ticălos de e-mail referitor la valoarea acțiunilor, pe care-l mai iau de la ei.

— Descărcare completă, zise Foaly mândru de sine. Avem toate proiectele celor de la Phonetix pe o perioadă de zece ani.

Spiro strânse Cubul la piept.

— Minunat! Acum pot să lansez propria versiune a telefonului Phonetix înaintea lor și să mai fac vreo câteva milioane în plus, înainte de a pune iar Cubul la treabă.

Atenția lui Arno fusese atrasă de monitoarele de supraveghere.

— A… domnule Spiro, cred că avem o situație.

— O situație? mârâi Spiro. Ce-nseamnă asta? Nu mai ești în armată, Blunt. Exprimă-te și tu în limba engleză.

Neozeelandezul ciocăni într-un ecran de parcă asta ar fi schimbat imaginile.

— Adică, avem o problemă. Una mare.

Spiro îl prinse de umeri pe Artemis.

— Ce-ai mai făcut, Fowl? E cumva…

Dar acuzația îi muri pe buze.

— Ochii tăi. Ce s-a-ntâmplat cu ei? Nu sunt la fel.

Artemis îl gratulă cu cel mai bun zâmbet demonic al său.

— Sunt așa ca să te văd mai bine, Spiro.

•

În holul de la Phonetix, gardianul de serviciu își revenise brusc în fire. Era Juliet. Trase cu ochiul pe sub cozorocul șepcii împrumutate, ca să fie sigură că Spiro nu lăsase pe nimeni în coridor.

După ce Artemis fusese prins în seif, Holly și Juliet zburaseră la Phonetix, ca să pună în aplicare planul B.

Evident că nu se folosise niciun gaz paralizant; asta pentru că nu existau decât doi paznici. Unul era la toaletă, iar celălalt patrula la etajele superioare. Totuși, Spiro n-avea de unde să știe asta. Era mult prea ocupat să se delecteze cu imaginile lui Foaly, în care paznici sforăiau în toată clădirea, imagini obținute datorită unei cleme aplicate sistemului video al celor de la Phonetix.

Juliet ridică receptorul telefonului de pe birou și formă trei cifre: 9… 1… 1…

•

Spiro își întinsese cu grijă degetele în ochiul lui Artemis și îi scoase camera-iris. O studie cu atenție și observă micro circuitele de pe partea concavă.

— Chestia asta este electronică, murmură el. Uimitor! Ce este?

Artemis își înlătură o lacrimă din ochi.

— Nu este nimic. Și nici n-a fost vreodată aici. Așa cum nici eu n-am fost vreodată aici.

Ochii lui Spiro se umplură de dușmănie.

— Ba ai fost aici, Fowl, și n-o să mai pleci de-aici.

Blunt îl bătu ușor pe umăr pe patronul său. Un gest de o familiaritate strigătoare la ceruri.

— Șefu', domnule Spiro. Trebuie să vedeți chestia asta.

•

Juliet își dezbrăcă jacheta cu însemnele celor de la paza companiei Phonetix. Pe dedesubt, purta uniforma echipei de intervenție a Departamentului de Poliție din Chicago. Ar fi putut apărea complicații în laboratoarele de cercetare și dezvoltare, și era de datoria ei să se asigure că Artemis nu va păți nimic. Se ascunse după un stâlp de susținere din hol și așteptă sirenele.

•

Spiro se holba la monitoare. Imaginile se schimbaseră. Nu mai existau gardieni dormitând prin clădire. În schimb, pe ecran rula o imagine cu Spiro și amicii săi care intrau prin efracție în compania Phonetix. Exista, însă, o diferență majoră: Artemis nu apărea sub nicio formă pe ecran.

— Ce se întâmplă, Cubule? bolborosi Spiro. Ai spus că ne vei șterge imaginile de pe casete.

— Am mințit. Cred că e din cauza laturii temperamentale a personalității mele, pe care o experimentez.

Spiro izbi Cubul de pământ. Râmase intact.

— Polimer solid, zise Artemis, ridicând minicomputerul. Greu de spart.

— Spre deosebire de tine, i-o întoarse Spiro.

Artemis părea o păpușă între Pex și Chips.

— Încă nu te-ai prins? Apăreți toți pe înregistrări. Cubul lucrează pentru mine.

— Mare scofală! Și ce dacă apărem pe înregistrări! Nu trebuie decât să mergem în biroul de pază și să luam casetele.

— N-o să fie chiar atât de ușor.

Spiro încă mai credea că are șanse de scăpare.

— Și, mă rog, de ce? Cine o să mă oprească? Drăguțul de tine?

Artemis îi arătă ecranul.

— Nu. Drăguții de ei.

•

Cei de la Departamentul de Poliție al orașului Chicago sosiseră câtă frunză și iarbă. Compania Phonetix asigura majoritatea locurilor de muncă pentru populația din oraș, nemaipunând la socoteală și faptul că era unul dintre cei cinci filantropi ai Fondului de Ajutorare al Poliției. Când s-a primit apelul de la biroul Phonetix, ofițerul de serviciu a dat alarma tuturor echipajelor de poliție din oraș.

În mai puțin de cinci minute, douăzeci de ofițeri și o întreagă echipă de intervenție băteau la porțile companiei. Două elicoptere zburau pe deasupra, iar pe clădirile din preajmă se aflau deja opt trăgători de elită. Nimeni nu putea părăsi zona. Decât dacă era invizibil.

Ofițerul de serviciu al companiei abia se întorsese după ce își făcuse rondul, când îi observă pe intruși pe monitor. În câteva secunde, o echipă a Departamentului de Poliție bătea la ușă cu armele scoase.

Le dădu drumul buimăcit.

— Tocmai voiam să vă sun, băieți, zise el. Avem niște intruși în buncăr. Cred că au săpat pe sub pământ, că pe-aici n-au trecut.

Gardianul care se afla la toaletă era și mai zăpăcit. Mai avea puțin și își termina rubrica sportivă din *Herald Tribune*, când doi bărbați încruntați intrară peste el.

— Legitimația? mârâi unul din ei, care se pare că nu avea suficient timp la dispoziție ca să vorbească în propoziții.

Gardianul își ridică legitimația cu o mână tremurândă.

— Rămâi unde ești, îi zise celălalt ofițer de poliție.

Nu era nevoie să repete.

Juliet ieși de după stâlp și se alătură echipei de intervenție. Își îndreptă arma în toate direcțiile și urlă ca majoritatea, integrându-se imediat în grup. Atacul lor fu întârziat de o mică problemă. Era o singură cale de acces în laborator: liftul.

Doi ofițeri deschiseră ușile liftului cu niște rângi.

— Iată care-i problema, zise unul. Dacă întrerupem curentul, liftul nu mai poate urca. Dacă chemăm liftul, îi alertăm pe intruși.

Juliet își făcu loc în față.

— Mă scuzați, domnule. Lăsați-mă pe mine să cobor pe cabluri. Arunc ușile în aer, iar voi întrerupeți curentul.

Comandantul nici măcar nu se gândi la așa ceva.

— Nu. Prea riscant. Intrușii vor avea suficient timp să pună câteva grenade în lift. Cine ziceai că ești?

Juliet își desprinse un dispozitiv de agățare de la centură, îl legă de cablul liftului și își dădu drumul pe frânghii.

— Sunt nouă, zise ea dispărând în întuneric.

•

În laborator, Spiro și echipa nu-și puteau lua ochii de la monitoare. Foaly transmitea exact ceea ce se întâmpla deasupra.

— Echipa de intervenție, zise Blunt. Elicoptere. Armament greu. Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Spiro se lovea peste frunte în mod repetat.

— O înscenare. Toată chestia asta a fost o înscenare. Presupun că și Mo Digence lucra pentru tine.

— Da. De altfel, chiar Pex și Chips au lucrat pentru mine. Deși n-au fost conștienți de asta. N-ai fi venit niciodată aici dacă ți-aș fi sugerat eu.

— Dar cum? Cum ai făcut toate astea? E imposibil!

Artemis își aruncă privirea spre monitor.

— În mod evident, este posibil. Știam că o să mă aștepți în seiful de la Turnul lui Spiro. După aceea nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să mă folosesc de ranchiuna ta personală față de Phonetix ca să te atrag aici, în afara mediului tău.

— Dacă eu mă duc la fund, te trag după mine.

— Greșit. Eu n-am fost niciodată aici, iar înregistrările vor dovedi asta.

— Dar ești aici! răcni Spiro cu nervii întinși la maximum.

Întregul corp îi tremura și o ploaie de salivă îi țâșnea din gură.

— Cadavrul tău va demonstra că ai fost. Dă-mi pistolul, Arno. O să-l împușc.

Blunt nu putu să își ascundă nemulțumirea, dar îi înmână pistolul. Spiro îndreptă arma către el cu mâinile tremurânde. Pex și Chips se dădură repede la o parte. Șeful nu era un țintaș de elită.

— Mi-ai luat totul, țipă el. Totul.

Artemis era neobișnuit de calm.

— Nu înțelegi, Jon? Este exact cum ți-am spus: nici n-am fost aici!

Se opri ca să-și tragă sufletul.

— A, și încă ceva. În legătură cu numele meu, „Artemis”. Ai avut dreptate în Londra. În general, este un nume de gen feminin. Vine de la zeița greacă a vânătorii. Dar, din când în când, se mai naște câte un bărbat cu un talent deosebit pentru vânătoare, care-și câștigă dreptul de a purta acest nume. Eu sunt acel bărbat. Artemis vânătorul. Iar tu ești vânatul meu.

Și dispăru.

•

Holly plutise pe deasupra lor încă de când plecaseră de la Turnul lui Spiro către clădirea companiei Phonetix. Reușise să intre ceva mai devreme, când Juliet sunase ca să se intereseze când poate fi vizitată

clădirea.

Juliet îl întrebă pe ghid cât mai nostim cu putință:

— Hei, domnu', e OK dacă îmi aduc și prietenul invizibil?

— Sigur că da, drăguță, îi răspunse ghidul. Poți să-ți iei și vesta antiglonț, dacă asta te face fericită.

Intrară.

Holly zbura pe tavan urmărindu-l pe Artemis. Planul Noroiosului era cât se poate de riscant. Dacă Spiro s-ar fi hotărât să-l împuște în Turn, atunci totul lua sfârșit.

Dar nu – exact așa cum prevăzuse Artemis – Spiro avea nevoie de public, pentru a-și măguli geniul nebun. Desigur, nu era propriul geniu. Ci era al lui Artemis. Artemis orchestrase operațiunea asta de la început până la sfârșit. Ba chiar el venise cu ideea de a-i hipnotiza pe Chips și Pex. Era esențial pentru ei să transmită ideea cu invazia de la Phonetix.

Holly era pregătită atunci când ușa liftului se deschisese. Avea arma încărcată și țintele în vizor. Dar nu putea să acționeze. Trebuia să aștepte semnalul.

Artemis trebuia s-o lungească. Melodramatic până la sfârșit. Și, chiar în momentul în care Holly era gata să-i încalce ordinele și să tragă, vorbi:

— Eu sunt acel bărbat. Artemis vânătorul. Iar tu ești vânatul meu.

„Artemis vânătorul." Semnalul.

Holly apăsă butonul de accelerație al aripilor și coborî la o înălțime de un metru. Îl agăță pe Artemis de un cablu al Centurii Lunare, apoi îl acoperi cu o folie de camuflaj. Pentru toți cei prezenți în încăpere, băiatul dispăruse.

— Și… hopa sus! zise ea accelerând, deși Artemis nu putea s-o audă.

În mai puțin de o secundă se aflau la adăpost în tavan, printre cabluri și conducte.

Dedesubt, Jon Spiro o luase razna.

•

Spiro clipi. Băiatul dispăruse. Pur și simplu. Nu era posibil. El era Jon Spiro! Nimeni nu-și bătea joc de Jon Spiro!

Se întoarse către Pex și Chips, gesticulând cu arma în mâna.

— Unde e?

— Ăă…?!? îi răspunseră cei doi la unison. Și nici măcar nu făcuseră repetiții.

— Unde este Artemis Fowl? Ce-ați făcut cu el?

— Nimic, domnule Spiro. Noi doar stăteam aici unul lângă altul.

— Fowl spunea că lucrați pentru el. Așa că scoateți-l!

Creierul lui Pex era răvășit. Parcă ai fi sfărâmat beton cu un mixer.

— Aveți grijă, domnule Spiro, armele sunt periculoase. Mai ales țeava aia care are o gaură la capăt.

— Nu s-a terminat încă, Artemis Fowl! urlă Spiro la tavan. O să te găsesc eu. O să te caut neîncetat! Îți dau cuvântul meu! Pe cuvântul meu!

Începu să tragă ca un nebun în monitoare, guri de aerisire și conducte. Ba chiar un glonț trecu la mai puțin de un metru pe lângă Artemis.

Pex și Chips nu prea înțelegeau ce se petrece, dar se alăturară și ei șefului lor. Își scoaseră armele și începură să tragă prin laborator.

Blunt nu se amestecă. Era de părere că își încheiase contractul. Spiro n-avea cum să scape de data asta; era singur contra tuturor. Se apropie de perete și începu să-l demoleze cu o șurubelniță electrică. O bucățică din înveliș se desprinse. În spatele ei dădu peste un cablu de jumătate de metru, iar dincolo de el, beton. Erau prinși.

În spatele lui, se auzi ușa liftului.

•

Juliet stătea ghemuită în lift.

— Am reușit, zise Holly în cască. Dar Spiro trage încontinuu prin laborator.

Juliet se încruntă. Protejatul ei era în pericol.

— Doboară-i cu Neutrino.

— Nu pot. Dacă Spiro zace inconștient, atunci când va apărea poliția, ar putea pretinde că i s-a înscenat totul.

— În regulă. Vin imediat.

— Așteaptă-i pe cei de la echipa de intervenție.

— Nu. Tu ia-le armele, restul e treaba mea.

Mulch îi dăduse lui Juliet o sticluță de diluant pentru rocă. Turnă puțin pe acoperișul liftului și acesta se topi ca untul la soare. Juliet sări înăuntru și se ghemui în caz că Blunt reușise să pună vreo grenadă prin lift.

— La trei.

— Juliet!

— Intru la trei.

— OK.

Juliet se întinse spre butonul de deschidere a ușii.

— Unu.

Holly își scoase pistolul Neutrino și luă în vizor toate cele patru ținte.

— Doi.

Holly își dezactivă scutul pentru mai multă precizie; dar vibrația aripilor ar fi putut fi sesizată de către cei patru. Așa că, preț de câteva secunde, trebui să se ascundă în spatele foliei împreună cu Artemis.

— Trei.

Juliet apăsă butonul. Iar Holly trase de patru ori.

•

Artemis avea mai puțin de un minut la dispoziție ca să-și fac mutarea. Mai puțin de un minut, în timp ce Holly îi ținteа și îi dezarma pe Spiro și compania. Circumstanțele nu erau tocmai ideale: țipete, focuri de armă, haos general. Dar, ce moment ar fi fost mai potrivit decât acesta pentru a aplica ultima strategie din plan? O strategie foarte importantă.

În secunda în care Holly își dezactivase scutul, Artemis scoase o mini-tastatură a C Cubului și începu sa tasteze. În câteva secunde, pătrunsese în conturile bancare ale lui Spiro. În toate cele treizeci și șapte: de la Insula Omului până la Insulele Cayman. Conturile se deschiseră în fața lui. Avea acces la orice fond secret.

Cubul calculă rapid suma totală: 2,8 miliarde de dolari, nemaipunând la socoteală diferitele depozite care nu puteau fi activate de pe internet. 2,8 miliarde. Suficient cât să propulseze familia Fowl în topul celor mai bogate familii irlandeze.

Dar, exact când era pe punctul de a efectua tranzacția, Artemis își reaminti cuvintele tatălui său. Tatăl său reîntors la viață datorită Poporului elfilor.

„Dar tu, Arty? Mă vei însoți în această călătorie? Când va veni momentul, vei încerca să devii un erou?”

Chiar avea nevoie de miliardele acelea?

Bineînțeles că avea. *Aurum potesta est.* Aurul putere este.

Oare? „Vei încerca să devii un erou?” Asta conta.

Pentru că nu putea să ofteze cu voce tare, Artemis își dădu ochii peste cap și scrâșni din dinți. Ei bine, dacă tot avea să fie erou, măcar să fie unul bine plătit. Își opri un comision de zece procente din cele 2,8 miliarde, după care transferă restul banilor în contul Amnesty

International. Făcu în așa fel încât tranzacția să fie ireversibilă, în caz că s-ar fi răzgândit mai târziu.

Dar Artemis nu terminase încă. Mai avea de făcut o faptă bună. Succesul aventurii lui depindea în mare parte și de faptul că Foaly era prea ocupat cu spectacolul ca să mai observe că îi pătrunde cineva în sistem.

Accesă site-ul LEP și puse la treabă dispozitivul de spargere a parolelor. După zece secunde prețioase naviga deja printre microsite-urile LEP. Artemis găsi ceea ce căuta la rubrica Profilurile Infractorilor. Dosarul complet al lui Mulch Diggums. De aici era simplu de ajuns la mandatul original de percheziție al locuinței lui Mulch. Artemis schimbă data de pe mandat, astfel încât acesta figura la o zi după ce Mulch fusese deja arestat. Asta însemna că toate arestările și condamnările ulterioare ale lui Mulch erau nule și neavenite. Un avocat bun l-ar fi scos din închisoare cât ai zice pește.

— Încă nu am terminat cu tine, Mulch Diggums, șopti el închizând Cubul și agățându-l de centura lui Holly.

•

Juliet intră atât de repede pe ușă, încât abia dacă apucai s-o vezi. Își scosese casca pentru a vedea mai bine, iar inelul de jad îi atârna la capătul cozii ca o nadă care atârnă dintr-o undiță.

Știa că Butler nu și-ar fi asumat vreodată un asemenea risc. În mod sigur ar fi avut un plan cât se poate de practic și de sigur. De-aia el avea tatuajul cu diamantul albastru, și ea nu. Ei bine, poate că nici măcar nu-și dorea un tatuaj. Poate că-și dorea o viață personală.

Evaluă rapid situația. Holly țintise foarte original. Cele două gorile își frecau mâinile arse, iar Spiro țopăia într-un picior ca un copil râzgâiat. Pe podea se afla doar Blunt, care se întindea după armă.

Chiar dacă bodyguardul se afla în patru labe, tot îi ajungea până la nivelul ochilor.

— Nu-mi acorzi nici măcar șansa de a mă ridica? întrebă el.

— Nu, zise Juliet învârtindu-și inelul cu jad ca piatra care l-a doborât pe Goliat.

Îl lovi pe Blunt direct între ochi și aproape că-l orbi pentru câteva minute. Suficient cât să sosească și ceilalți ofițeri de poliție. Blunt fusese scos din joc. Juliet se aștepta să se simtă satisfăcută. Dar nu era decât tristă. Nu exista nicio plăcere în violență.

Pex și Chips simțiră nevoia să facă și ei ceva. Poate că, dacă ar fi imobilizat-o pe fată, domnul Spiro le-ar fi dat o primă. O încercuiră

pe Juliet cu pumnii încleștați.

Juliet clătina din deget către ei.

— Îmi pare rău, băieți, dar a sosit ora să faceți nani.

Bodyguarzii o ignorară, apropiindu-se și mai mult.

— Faceți nani.

Nicio reacție.

— Trebuie să folosești exact cuvintele la care au fost hipnotizați să răspundă, îi zise Holly în cască.

Juliet oftă.

— Dacă trebuie… Ei bine, domnilor… Barney spune: „Faceți nani!”

Pex și Chips sforăiau deja înainte să se întindă pe jos.

Nu mai rămăsese decât Spiro, iar el era prea ocupat să se plângă ca să mai reprezinte o amenințare. Încă mai gângurea când cei din echipa de intervenție îi puseră cătușele.

— O să discut cu tine când ne întoarcem la secție, îi zise căpitanul sever lui Juliet. Ești un pericol pentru tine și camarazii tăi.

— Da, domnule, zise Juliet spășită. Nu știu ce m-a apucat, domnule.

Se uită în sus. O ceață ușoară se ridica prin casa liftului. Protejatul era în siguranță.

•

Holly își puse pistolul la loc și își activă scutul.

— E timpul să mergem, zise ea, cu volumul dat la minimum.

Holly îl înfășură strâns pe Artemis în folia de camuflaj, asigurându-se că nicio mână sau vreun picior nu-i rămâneau pe afară. Era musai să plece cât timp liftul era gol. Odată ce legiștii și presa ar fi ajuns acolo, până și cea mai slabă scânteie care plutea prin aer ar fi fost imortalizată pe film.

În timp ce zburau afară din cameră, Spiro era scos din laborator. Reușise, în sfârșit, să se calmeze.

— Este o înscenare, susținea el cât se poate de candid. Avocații mei o să vă facă praf.

Artemis nu se putu abține să nu-i șoptească ceva în timp ce treceau pe lângă urechea lui.

— Rămas-bun, Spiro, îi șopti el. Altă dată să nu te mai pui cu un pușți genial.

Spiro urlă la tavan ca un lup turbat.

•

Mulch îi aștepta peste drum de clădirea companiei Phonetix și acceleră motorul dubiței mai ceva ca un pilot de Formula 1. Stătea în spatele volanului pe o lădiță portocalie, cu o scândurică legată de picior. Celălalt capăt al scândurii apăsa pe pedala de accelerație.

Juliet analiză nervoasă mecanismul.

— Nu crezi că ar trebui să-ți dezlegi piciorul ăla, în caz că ai nevoie să folosești frâna?

— Frâna?

Mulch râse.

— De ce-aș avea nevoie de frână? Doar nu-mi dau testul pentru carnet.

În spate, Artemis și Holly se întinseră în același timp după centurile de siguranță.

• Capitolul 11 • Omul invizibil

CONACUL FOWL

Ajunseră în Irlanda fără prea multe peripeții, deși Mulch încercase să scape din custodia lui Holly de vreo cincisprezece ori. Inclusiv în Lear jet, unde fusese prins la toaletă cu o parașută și o sticluță de diluant de rocă. După aceea, Holly nu-l mai scăpă o clipă din vedere.

Butler îi întâmpină în ușa Conacului Fowl.

— Bine ați venit! Mă bucur să văd că toată lumea-i întreagă. Acum trebuie să plec.

Artemis îi puse mâna pe umăr.

— Bătrâne prieten, dar nu ești în stare să te duci nicăieri.

Butler era hotărât.

— O ultimă misiune, Artemis. N-am de ales. Și, oricum, am făcut câteva exerciții Pilates. Mă simt mult mai în formă.

— Blunt?

— Da.

— Dar e la închisoare, protestă Juliet.

Butler clătină din cap.

— Nu mai e.

Artemis își dădu seama că nu-l va putea întoarce din drum.

— Cel puțin, ia-o și pe Holly cu tine. Îți poate fi de ajutor.

Butler îi făcu cu ochiul elfului.

— Mă bazam pe asta.

•

Poliția din Chicago îl închisese pe Arno într-o dubiță împreună cu vreo câțiva ofițeri. Credeau că e suficient, mai ales că infractorul avea cătușe. Și-au revizuit opinia după ce dubița a fost găsită la zece kilometri mai la sud de Chicago, cu ofițerii încătușați și legați fedeleș, și infractorul dispărut. Ca să citățm din raportul sergentului Iggy Lebowski: „Tipul a rupt cătușele alea de parcă ar fi fost din hârtie. Și s-a îndreptat spumegând spre noi. N-am avut nicio șansă".

Dar Arno Blunt nu scăpase cu fața curată. Mândria lui suferise o înfrângere în Turnul lui Spiro. Știa că vestea umilirii lui se va împrăștia rapid prin lumea bodyguarzilor. După cum Pork Belly LaRue avea să relateze mai târziu pe site-ul cu soldați de închiriat: „Arno a fost păcălit de un mucos". Blunt era pe deplin conștient că va trebui să îndure chicotelile celorlalți, ori de câte ori va intra într-o cameră plină de tipi duri. Asta dacă nu se răzbuna pe Artemis Fowl.

Bodyguardul știa că n-are la dispoziție decât vreo câteva minute, până când Spiro va divulga adresa sa poliției din Chicago. Așa că își împachetă câteva seturi de dinți de rezervă și o luă spre O'Hare.

Blunt descoperi cu încântare că autoritățile nu-i înghețaseră încă lui Spiro cărțile de credit, așa că își achiziționă un bilet de Concorde la clasa întâi, cu destinația Heathrow, Londra. De acolo avea să ia feribotul până în Irlanda. Încă unul dintre cei cinci sute de turiști care vizitau țara elfilor. Nu era un plan prea complicat și, în mod sigur ar fi funcționat, dacă nu apărea ceva. La ghișeul de pașapoarte din Heathrow se afla, din întâmplare, chiar Sid Commons, o fostă beretă verde, care lucrase alături de Butler, ca bodyguard, la Monte Carlo. În secunda în care Blunt deschise gura, lui Commons i se aprinseră beculețele. Domnul din fața lui se potrivea perfect descrierii pe care Butler i-o trimisese prin fax. Până și la dinți. Lubrifiant albastru și apă. Commons apăsă un buton de sub birou și într-o secundă, cei de la securitate îl lăsară pe Blunt fără pașaport și îl băgară la arest.

Șeful serviciului de securitate își scoase mobilul de îndată ce deținutul se află la răcoare. Formă un număr internațional. Telefonul sună de două ori.

— Reședința Fowl…

— Butler? Sunt Sid Commons de la Heathrow. Am dat peste un bărbat care cred că te-ar putea interesa. Dinți ciudați, gât tatuat, accent neozeelandez. Detectivul Justin Barre ne-a trimis de la

Scotland Yard prin fax o descriere de-a lui acum vreo câteva zile. Spunea că tu l-ai putea identifica.

— Mai este la voi? întrebă bodyguardul.

— Da, e într-una dintre celulele noastre. Este verificat chiar acum.

— Cât va dura?

— Câteva ore. Maximum. Dar dacă este atât de profesionist pe cât spui tu, atunci o simplă verificare a computerului nu va scoate nimic la iveală. Avem nevoie de o mărturisire ca să-l putem da pe mâna Scotland Yard-ului.

— Ne vedem în holul de la intrare sub panoul de plecări în treizeci de minute, zise Butler încheind conversația.

Sid Commons se holbă la mobil. Cum Dumnezeu ar fi ajuns Butler în jumătate de oră tocmai din Irlanda? Dar nu conta. Tot ce conta pentru Sid era că Butler îi salvase viața de câteva ori la Monte Carlo, cu ceva vreme în urmă, iar acum reușea să se revanșeze.

•

Treizeci și două de minute mai târziu, Butler se afla în holul de la intrare.

Sid Commons îl studie în timp ce își strângeau mâna.

— Arăți puțin diferit. Mai bătrân.

— Bătăliile mi-au cam scos peri albi, zise Butler, punându-și mâna pe pieptul greu. Cred că e timpul să mă retrag.

— Are rost să te întreb ce s-a întâmplat cu tine?

Butler își aranjă cravata.

— Mai bine nu. E mai bine să nu știi.

— Înțeleg.

— Unde-i omul nostru?

Commons îl conduse în capătul celălalt al clădirii, trecând prin gloata de turiști și șoferi de taxi.

— Pe aici. Nu ești înarmat, nu-i așa? Știu că suntem prieteni, dar nu te pot lăsa înăuntru cu arme de foc.

Butler își deschise larg jacheta.

— Crede-mă, cunosc regulile.

Urcară două etaje cu liftul de serviciu și merseră pe un coridor slab luminat și nesfârșit de lung.

— Am ajuns, zise Sid în cele din urmă, arătând către un geam. Acolo.

Geamul era, de fapt, o oglindă de cealaltă parte. Butler putea să-l vadă pe Arno Blunt stând la o masă mică și bătând darabana cu

degetele pe suprafața zgrunțuroasă.

— El e? El e cel care te-a împușcat la Knightsbridge?

Butler dădu din cap. El era. Aceeași expresie nepăsătoare. Aceleași mâini care apăsaseră pe trăgaci.

— O identificare e ceva, dar e cuvântul tău împotriva lui. Și, ca să fiu sincer, nu arăți de parcă ai fi fost împușcat.

Butler își puse mâna pe umărul prietenului său.

— Presupun că…

Commons nu-l lasă nici măcar să termine.

— Nu, nu poți intra acolo. Categoric nu. M-ar concedia, mai mult ca sigur. Și, oricum, chiar dacă îi smulgi o mărturisire, tot n-ar fi luată în considerație la tribunal.

Butler dădu din cap.

— Înțeleg. Te superi dacă mai rămân? Vreau să văd cum se termină chestia asta.

Commons aprobă înflăcărat, bucuros că Butler nu mai insistase.

— Nicio problemă! Poți să te învârți pe aici cât vrei. Dar trebuie să-ți fac rost de un ecuson pentru vizitatori.

O luă rapid pe coridor, apoi se întoarse.

— Să nu intri acolo, Butler. Dacă o faci n-o să-l mai prindem niciodată. Și, oricum, să știi că sunt camere peste tot.

Butler îi zâmbi liniștitor. Lucru pe care nu-l făcea foarte des.

— Nu-ți face griji, Sid. N-o să mă vezi în camera aia.

Commons răsuflă ușurat.

— Bine. Minunat. Știi, câteodată, când îți văd strălucirea aia în priviri…

— Sunt alt om acum. Mai matur.

Commons râse.

— Am trăit s-o văd și pe-asta.

Se pierdu după colț, dar chicotelile lui încă mai răsunau în aer. Imediat ce Commons dispăru, Holly își dezactivă scutul și apăru lângă piciorul lui Butler.

— Camere? murmură bodyguardul în colțul gurii.

— Am verificat razele ionice. Sunt în siguranță aici.

Își scoase o folie de camuflaj din rucsac și o întinse pe jos. Apoi prinse o clemă de cablul video, aflat pe peretele exterior al celulei.

— E-n ordine, zise Holly ascultând în cască instrucțiunile lui Foaly. Gata. Foaly ne-a șters semnalmentele de pe înregistrări. În momentul ăsta suntem invizibili pentru camere și imperceptibili

pentru microfoane. Știi ce ai de făcut?

Butler dădu din cap. Mai făcuseră o dată verificarea asta, dar simțul lui Holly o îndemna să se reasigure.

— O să-mi activez din nou scutul. Lasă-mă o secundă ca să mă mișc, apoi pune-ți folia și fă-ți treaba. O să-l reții vreo două minute pe prietenul tău. După aceea ești pe cont propriu.

— Am înțeles.

— Succes! îi zise Holly devenind invizibilă.

Butler așteptă o secundă, apoi făcu doi pași la stânga, ridică folia de camuflaj și se înfășură în ea. Pentru orice om obișnuit, era invizibil. Dar dacă cineva ar fi zăbovit pe coridor, ceva din statura masivă a lui Butler ar fi putut ieși la iveală. Era mai bine să acționeze rapid. Deschise zăvorul de la ușa celulei și intră.

•

Arno Blunt nu era deloc îngrijorat. Erau niște acuzații false. Pentru numele lui Dumnezeu, cât ar fi putut să-l rețină fără să fie acuzat de ceva cu adevărat? Nu prea mult – de asta era sigur. Poate că avea să ceară despăgubiri guvernului britanic și să se retragă acasă în Noua Zeelandă.

Ușa se deschise puțin, apoi se închise la loc. Blunt oftă. Vechiul truc de la interogatoriu. Lasă-ți captivul să transpire vreo câteva ore, apoi deschide ușa ca să-l faci să creadă că va fi eliberat. Și, dacă nu va intra nimeni pe ușă, captivul va suferi o depresie și mai mare. L-ar face să răbufnească.

— Arno Blunt, murmură o voce venită de nicăieri.

Blunt încetă să mai bată cu degetele în masa și se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă? zâmbi el disprețuitor. Avem și difuzoare aici? Lamentabil, băieți. Realmente lamentabil.

— Am venit după tine, zise vocea. Am venit să-ți plătesc datoria.

Arno Blunt știa vocea aceea. O visase încă de la Chicago. De când puștiul irlandez îl prevenise că Butler se va întoarce. Era ridicol. Nu există fantome. Totuși, era ceva în privirea lui Artemis Fowl care te făcea să crezi fiecare cuvințel pe care-l spunea.

— Butler, tu ești?

— A, zise vocea. Văd că ți-ai amintit de mine.

Arno trase înfiorat aer în piept. Se reculese.

— Nu știu ce se petrece aici, dar să știți că nu mă las păcălit. Ce, ar trebui să plâng ca un copil pentru că ați dat peste cineva care

seamănă cu unul dintre… cu cineva pe care l-am cunoscut?

— Nu e nicio păcăleală, Arno. Sunt chiar aici.

— Da, da. Dacă ești chiar aici atunci de ce nu te pot vedea?

— Ești sigur că nu mă vezi, Arno? Uită-te mai bine.

Blunt se holbă prin cameră. Nu mai era nimeni înăuntru. Nimeni. Era sigur de asta. Dar exista un curent de aer în încăpere. Părea să fie o luminiță care vălurește ca-ntr-o oglindă.

— A, văd că m-ai observat.

— N-am observat nimic, zise Blunt tremurând. Nu văd decât un val de căldură. Poate de la vreo gură de ventilație.

— Chiar așa? zise Butler dând la o parte folia de camuflaj.

Lui Blunt i se păru că apăruse din aer. Se ridică brusc, izbindu-și scaunul de perete.

— Dumnezeule! Ce ești tu?

Butler își îndoi ușor genunchii. Era gata de acțiune. E adevărat că era mai bătrân acum. Și mai lent. Dar magia îi întărise viteza de reacție. Și era mult mai experimentat decât Blunt. Juliet ar fi îndeplinit bucuroasă misiunea asta în locul lui. Dar de unele lucruri trebuia să te ocupi personal.

— Sunt călăuza ta, Arno. Am venit să te iau acasă. O mulțime de oameni abia așteaptă să te vadă.

— A-a-acasă? se bâlbâi Blunt. Ce vrei să spui prin acasă?

Butler făcu un pas înainte.

— Știi ce vreau să spun, Arno. Acasă. Locul spre care ne îndreptăm cu toții. Locul în care i-ai trimis și tu pe mulți alții. Inclusiv pe mine.

Blunt ridică un deget tremurând.

— Nu te apropia de mine. Te-am omorât o dată, pot s-o fac și a doua oară.

Butler râse. Nu sună prea plăcut.

— Ei, aici te înșeli, Arno. Nu mă poți omorî din nou. Și, oricum, moartea nu e mare lucru comparativ cu ceea ce urmează după.

— Ce urmează după…

— Un adevărat infern, Arno. L-am văzut și crede-mă că o să-l vezi și tu.

Blunt era convins pe deplin. În definitiv, Butler apăruse de nicăieri.

— N-am știut, rosti el printre suspine. N-am crezut. Nu te-aș fi împușcat niciodată, Butler. Am urmat doar ordinele lui Spiro. L-ai auzit când mi-a dat ordinul. Eu eram doar omul de fier. Asta am fost

tot timpul.

Butler își puse mâna pe umărul lui.

— Te cred, Arno. Urmai doar niște ordine.

— Așa e.

— Dar nu e suficient. Trebuie să-ți eliberezi conștiința. Dacă n-o faci, atunci va trebui să te iau cu mine.

Blunt avea ochii în lacrimi.

— Dar cum? întrebă el. Cum pot face așa ceva?

— Mărturisește-ți păcatele autorităților. Nu omite nimic. Altfel, mă întorc.

Blunt dădu din cap cu înflăcărare. Închisoarea era o soluție mult mai bună.

— Amintește-ți, te voi supraveghea. Asta este singura ta șansă de a te salva. Dacă nu o accepți, mă voi întoarce.

Dinții lui Blunt îi săriră din gură și se rostogoliră pe podea.

— Nu-ssi fasse grisi. O ssă mărturissessc. Promit. Butler își ridică folia de camuflaj și deveni invizibil din nou.

— Mai bine ai face-o, altfel ai un iad întreg de înfruntat.

Butler ieși pe hol și își ascunse folia în sacou. După câteva secunde apăru și Commons cu un ecuson de vizitator.

Îl văzu pe Arno Blunt în stare de șoc în celula sa.

— Ce i-ai făcut, Butler? întrebă el.

— Hei, n-am făcut nimic. Verifică-ți casetele. A luat-o razna dintr-odată vorbind cu pereții. Strigând că vrea să mărturisească.

— Vrea să mărturisească? Așa, din senin?

— Știu că pare de necrezut, dar așa s-a întâmplat. Dacă aș fi în locul tău, l-aș suna pe Justin Barre la Scotland Yard. Am o presimțire că mărturisirea lui Blunt va face lumină în mai multe dosare.

Commons îl privi bănuitor.

— De ce am eu o presimțire că știi mai mult decât spui?

— Percheziționează-mă, zise Butler. Presimțirile nu reprezintă o dovadă. Iar camerele tale de supraveghere îți vor demonstra că nu am pus piciorul în încăperea aia.

— Ești sigur că asta îmi vor arăta?

Butler zâmbi în direcția curentului de aer care pâlpâia deasupra umărului lui Sid Commons.

— Foarte sigur.

• Capitolul 12 • Ștergerea memoriei

Călătoria spre casă dură mai mult de o oră, din cauza unor turbulențe puternice și a unui vânt de răsărit ce sufla pe deasupra colinelor galeze. Când Holly și Butler ajunseră, în sfârșit, la conacul Fowl, cei de la LEP erau ocupați să-și instaleze dispozitivele de ștergere a memoriei la adăpostul întunericului.

Butler se desprinse din Centura Lunară și se sprijini de trunchiul unui mesteacăn.

— Te simți bine? îl întrebă Holly.

— Sunt bine, îi răspunse bodyguardul masându-și pieptul. Țesutul ăsta Kevlar e de vină. Îmi pică la fix dacă sunt împușcat cu o armă de calibru mic, dar e o adevărată pacoste pentru respirația mea.

Holly își strânse aripile mecanice.

— De acum înainte, o să ai parte de o viață liniștită.

Butler observă un pilot LEP, care încerca să-și parcheze racheta în garajul cel mare, atingând bara din spate a Bentley-ului familiei Fowl.

— Viață liniștită, zici? mormăi el, îndreptându-se spre garaj. Aș vrea eu!

•

După ce termină cu terorizatul pilotului, Butler se îndreptă spre birou. Artemis și Juliet îl așteptau. Juliet îl îmbrățișă atât de tare, încât îl lăsă fără aer.

— Sunt bine, surioară. Elfii m-au reparat cât să trăiesc o sută de ani. O să mai fiu pe aici o vreme ca să te supraveghez.

Artemis trecu direct la afaceri.

— Cum a fost călătoria, Butler?

Butler deschise un seif din perete care se afla în spatele unui aparat de aer condiționat.

— Destul de bine. Am făcut tot ce mi-am propus.

— Și comanda?

Butler așeză șase cutiuțe pe biroul acoperit cu o țesătură groasă.

— Omul meu din Limerick ți-a urmat întocmai instrucțiunile. De când e în branșă n-a mai făcut ceva asemănător. Sunt puse într-o soluție specială care să împiedice coroziunea. Straturile sunt atât de fine, că încep să oxideze imediat ce intră în contact cu aerul. Așa că îți sugerez să nu le punem până în ultimul moment.

— Perfect. După calculele mele, eu voi fi singurul care va avea

nevoie de ele, dar, pentru orice eventualitate, ar fi mai bine dacă le-am purta cu toții.

Butler ridică bănuțul de aur de șnurul lui din piele.

— Ți-am copiat jurnalele și dosarele despre elfi pe un mini-disc, apoi le-am acoperit cu o foiță de aur. Mă tem că nu va rezista unei cercetări minuțioase, dar aurul topit va distruge informația de pe disc.

Artemis își legă șnurul în jurul gâtului.

— Ar trebui să fie de ajuns. Ai plantat urmele false?

— Da. Am trimis un e-mail care nu a fost preluat încă și am închiriat câțiva megabiți pe un site de stocare de pe internet. Mi-am permis, de asemenea, să îngrop și o capsulă a timpului în labirint.

Artemis dădu din cap.

— Perfect. Nu mă gândisem la asta.

Butler acceptă complimentul, dar nu-l crezu pe Artemis. Artemis se gândea la toate.

Juliet vorbi pentru prima dată.

— Știi, Artemis, poate că ar fi mai bine să renunțăm la aceste amintiri. Să-i lăsăm pe elfi în pace.

— Amintirile astea sunt o parte din mine, îi răspunse Artemis.

Examină cutiuțele de pe masă și alese două dintre ele.

— Acum e timpul să ne punem cu toții astea. Sunt sigur că Poporul e nerăbdător să ne șteargă creierele.

•

Echipajul tehnic al lui Foaly se afla în sala de conferințe, instalând niște dispozitive complexe din electrozi și fibră optică. Fiecare cablu era conectat la un ecran cu plasmă care convertea curentul cerebral în informații binare. Mai pe înțelesul tuturor, Foaly putea citi în mințile oamenilor ca într-o carte deschisă și putea să elimine lucrurile care nu trebuiau să fie acolo. Probabil că partea cea mai interesantă a procedurii era faptul că mintea umană crea noi amintiri pentru a umple golurile.

— Am putea să facem această operațiune cu o trusă de prim-ajutor, zise Foaly odată ce pacienții se adunară. Dar trusele de prim-ajutor sunt doar pentru absorbții. Vor șterge tot ce s-a întâmplat în ultimele șase luni. Asta poate avea efecte serioase asupra dezvoltării voastre emoționale, nemaivorbind de IQ-ul vostru. În mod evident, va trebui să ștergem din mintea voastră toate zilele pe care le-ați petrecut în compania elfilor. Nu putem risca.

Artemis, Butler și Juliet stăteau în jurul mesei. Gnomii din echipa tehnică le ștergeau tâmplele cu dezinfectant.

— M-am gândit la ceva, zise Butler.

— Nu-mi spune, zise centaurul. Chestia cu vârsta, nu?

Butler dădu din cap.

— Majoritatea oamenilor mă știu ca având patruzeci de ani. Nu le poți șterge și lor memoria.

— Ți-am luat-o înainte, Butler. O să-ți facem o operație estetică cu laser, cât timp vei fi inconștient. O să scăpăm de câteva celule moarte. Ba chiar am adus și un chirurg plastician ca să-ți facă o injecție cu Dewer pentru a mai netezi ridurile de pe frunte.

— Dewer?

— Grăsime, îi explică centaurul. O luăm dintr-o parte a corpului și o injectăm în alta.

Lui Butler nu-i prea surâdea ideea.

— Grăsimea asta n-o să provină de la dosul meu, nu-i așa?

Foaly șovăi.

— Ei bine, nu, n-o să provină din dosul *tău.*

— Explică-mi.

— Cercetările au arătat că, dintre toate neamurile de elfi, dorfii sunt cei mai longevivi. Există un dorf în Poll Dyne care se pare că are peste două sute de ani. N-ai auzit expresia: „moale ca un fund de dorf”?

Butler îl înlătură pe unul dintre tehnicienii care încerca să-i atașeze un electrod pe frunte.

— Vrei să spui că o să mi se injecteze în frunte grăsime dintr-un fund de dorf?

Foaly ridică din umeri.

— Prețul tinereții. Chiar acum o grămadă de țăcăniți de pe Coasta de Vest plătesc o avere pentru tratamentele cu Dewer.

Butler rosti printre dinți.

— Eu nu sunt un țăcănit.

— Am adus, de asemenea, și un gel special ca să-ți colorăm părul. Asta dacă vrei cumva să-ți lași plete pe viitor. Și ceva substanță colorantă ca să-ți acoperim urma de pe piept, continuă centaurul în grabă. Când te vei trezi, vei fi tânăr la suprafață, chiar dacă pe dinăuntru ești bătrân.

— Isteț, zise Artemis. Măcar atât.

Holly intră târându-l pe Mulch după ea. Dorful avea cătușe și își

plângea de milă.

— Chiar era necesar? se jeli el. După toate prin câte am trecut împreună?

— E în joc insigna mea, îi răspunse Holly. Comandantul a zis să mă întorc cu tine sau să nu mă mai întorc deloc.

— Dar ce trebuie să mai fac? Doar am donat și grăsime, nu-i așa?

Butler își dădu ochii peste cap.

— Te rog… nu!

Juliet chicoti.

— Nu-ți face griji, Dom. Nici n-o să-ți mai aduci aminte.

— Scutește-mă, zise Butler. Rapid.

— Cu plăcere, zise Mulch, încercând să-și scarpine dosul.

Holly îi scoase cătușele, dar era cu ochii pe el.

— A vrut să-și ia rămas-bun. Așa că, iată-ne!

Îl înghionti pe Mulch cu umărul.

— Deci… ia-ți rămas-bun.

Juliet clipi des.

— La revedere, Mirosilă!

— La revedere, Puturoaso!

— Să nu mesteci pereți din beton.

— Nu mi se pare prea amuzant, zise Mulch cu o expresie îndurerată.

— Cine știe, poate că o să ne revedem într-o bună zi.

Mulch dădu din cap înspre echipa tehnică.

— Dac-o s-o facem va fi pentru prima oară, mulțumită ăstora.

Butler îngenunche ca să ajungă la înălțimea lui Mulch.

— Ai grijă de tine, micuțule. Ferește-te de goblini!

Mulch se cutremură.

— Nu-i nevoie să-mi spui mie asta.

Chipul comandantului Root apăru rostogolindu-se pe un ecran instalat de un ofițer LEP.

— Poate că voi doi vreți să vă căsătoriți? mârâi el. Nu înțeleg toate sentimentalismele astea. În zece minute voi, oamenii, nici măcar n-o să vă mai amintiți numele deținutului ăstuia.

— Îl avem pe comandant în direct, zise unul dintre tehnicieni – un picuț cam târziu.

Mulch se holbă la camera montată deasupra ecranului.

— Julius, te rog. Nu-ți dai seama că toți oamenii ăștia îmi datorează viețile lor? E un moment delicat pentru ei.

Roșeața chipului comandantului era amplificată de conexiunea slabă.

— Nu-mi pasă deloc de momentele tale lacrimogene. Sunt aici ca să mă asigur că operațiunea se va desfășura cum trebuie. După cum îl știu eu pe amicul nostru Fowl, mai mult ca sigur că și-a ascuns câțiva ași în mânecă.

— Serios, comandante, se apără Artemis. Suspiciunile dumneavoastră mă îndurerează.

Totuși, adolescentul nu se putu abține să nu zâmbească. Toată lumea știa că avea să-și ascundă documente referitoare la elfi; dar depindea de cei din LEP dacă aveau sau nu să fie găsite. Ultima lor întrecere.

Artemis se ridică și se apropie de Mulch.

— Mulch, dintre toți elfii cel mai acut o să resimt lipsa serviciilor tale. Am fi putut avea un viitor minunat împreună!

Mulch era de-a dreptul înduioșat.

— Sigur. Cu inteligența ta și cu talentele mele speciale…

— Ca să nu mai vorbim de lipsa reciprocă de principii, interveni Holly.

— Nicio bancă de pe planetă nu ne-ar fi rezistat, zise dorful. O șansă ratată.

Artemis încercă să pară cât se poate de sincer. Era extrem de important pentru următoarea etapă a planului.

— Mulch, știu că ți-ai riscat viața trădând familia Antonelli, și de aceea aș vrea să-ți dau ceva.

Imaginația lui Mulch deja broda fonduri de ajutorare și conturi bancare.

— Nu e nevoie, serios. Deși a fost un gest extrem de curajos, iar eu am fost în pericol de moarte.

— Exact, zise Artemis desfăcându-și medalionul de aur de la gât. Știu că nu e prea mult, dar înseamnă enorm pentru mine. Voiam să-l păstrez, dar mi-am dat seama că peste câteva minute nu va mai avea nicio semnificație. Aș vrea să ți-l dăruiesc. Cred că și Holly este de acord. Un mic suvenir din aventurile noastre.

— Oau! exclamă Mulch cântărind medalionul. Două grame și jumătate de aur. Minunat. Chiar n-ai exagerat, Artemis.

Artemis îl strânse de mână pe pitic.

— Nu e întotdeauna vorba doar de bani, Mulch.

Root își lungea gâtul încercând să vadă mai bine.

— Ce-i aia? Ce i-a dat deținutului?

Holly smulse medalionul și îl clătină în fața camerei.

— Doar o monedă de aur, căpitane. Eu însămi i-am dat-o lui Artemis.

Holly privi medalionul.

— De fapt, cu asta am împușcat doi iepuri dintr-un foc. Medalionul ar putea stoca niște amintiri reziduale. Puțin probabil, totuși deloc imposibil.

— Și celălalt iepure?

— Mulch are la ce să se holbeze în închisoare.

Root cugetă câteva clipe.

— E-n ordine, poate s-o păstreze. Acum du-l pe deținut la navetă și hai să terminam cu asta. Trebuie să fiu la o întâlnire a Consiliului în zece minute.

Holly îl conduse pe Mulch afară, iar Artemis își dădu seama că regreta să-l vadă plecând. Dar mai mult, regreta că, în curând, nu va mai exista nicio amintire a prieteniei lor.

Tehnicienii descinseră ca muștele pe un stârv. În câteva secunde, toți oamenii din încăpere aveau atașați electrozi la tâmple și la încheieturi. Fiecare pereche de electrozi trecea printr-un transformator neural și apoi apăreau pe un ecran cu plasmă. Amintirile pâlpâiau pe ecrane.

Foaly analiză imaginile.

— E prea devreme, zise el. Încărcați-le de la șaisprezece luni în sus. De fapt, până la aproximativ trei ani. Nu vreau ca Artemis să planifice din nou răpirea inițială.

— Bravo, Foaly, zise Artemis amărât. Mă gândeam ca o să-ți scape chestia asta.

Centaurul îi făcu cu ochiul.

— Și asta nu-i tot.

Pe ecran, gura lui Root se pixelă într-un zâmbet.

— Spune-i, Foaly. Abia aștept să văd ce față face.

Foaly își verifică minicomputerul de la mână.

— Ți-am verificat e-mail-urile. Și, ia ghici?

— Spune-mi!

— Am găsit un dosar despre elfi care aștepta să fie preluat. Am mai scotocit și pe internet puțin. Și, surpriză! Cineva cu adresa ta de e-mail închiriase câțiva megabiți de stocare. Alte dosare cu elfi.

Artemis nu se căia.

— Trebuia să încerc măcar. Sunt sigur că mă-nțelegi.

— Mai vrei să ne împărtășești ceva?

Artemis făcu ochii mari – întruchiparea inocenței.

— Nimic. Sunteți prea isteți pentru mine.

Foaly luă un mini-disc cu laser dintr-o cutie cu diverse și îl introduse în computerul de pe masă.

— Oricum, ca să fim siguri, o să descarc un program în computerul tău. Virusul nu-ți va ataca documentele decât dacă ele conțin date referitoare la Popor. Și nu doar atât, dar virusul îți va monitoriza calculatorul timp de șase luni, în caz că vei încerca să ne păcălești cumva.

— Și îmi spui toate astea pentru că, oricum, n-o să mi le mai amintesc.

Foaly se mișcă puțin bătând din palme.

— Exact.

Holly intră pe ușă târând după ea o capsulă metalică.

— Uite ce-au găsit îngropat în grădină.

Deschise capacul, răsturnând conținutul capsulei pe covorul tunisian. Mai multe CD-uri și câteva copii ale jurnalului lui Artemis se împrăștiară pe covor.

Foaly examină un CD.

— Altă chestie pe care ai uitat s-o menționezi?

Artemis nu mai era chiar atât de țanțoș acum. Legăturile lui cu trecutul fuseseră tăiate una câte una.

— Am uitat.

— Presupun că asta-i tot. Că n-a mai rămas nimic.

Artemis se așeză din nou pe scaunul său cu mâinile în sân.

— Și, dacă-ți spun că așa e, presupun că o să mă crezi.

Root râdea atât de tare, încât părea că se zgâlțâie tot ecranul.

— O, da, Artemis, te credem pe de-a-ntregul. Cum am putea să nu te credem după tot ce-a pătimit Poporul din cauza ta? Dacă nu vă supărați, am vrea să vă hipnotizăm și să vă punem câteva întrebări. Iar de data asta n-o să mai porți ochelari de soare.

Cu șaisprezece luni în urmă, Artemis reușise să se sustragă privirii hipnotice a lui Holly purtând ochelari de soare. Era prima dată când păcălea elfii. Dar nu avea să fie și ultima.

— Ei bine, atunci să continuăm.

— Căpitane Short, mârâi Root. Știi ce ai de făcut.

Holly își scoase casca și își masă lobii urechilor ca să pună sângele

în mișcare.

— O să vă hipnotizez și o să vă pun câteva întrebări. Nu este prima dată când treceți prin asta, așa că știți deja că procedura nu este deloc dureroasă. Vă sfătuiesc să vă relaxați. Dacă încercați să vă împotriviți, vă poate provoca pierderi de memorie sau chiar traumatisme cerebrale.

Artemis ridică mâna.

— Stai puțin, să-nțeleg că atunci când mă voi trezi toate astea se vor fi sfârșit?

Holly zâmbi.

— Da, Artemis. Ne luăm rămas-bun pentru ultima oară.

Artemis își stăpâni emoțiile în ciuda haosului dinăuntru.

— Pai, atunci, am și eu câteva lucruri de spus.

Root era cât se poate de curios.

— Un minut, Fowl. Apoi, pa și pusi!

— În primul rând, vreau să vă mulțumesc. Îi am în jurul meu pe cei dragi, datorită Poporului. Aș vrea să nu uit și asta.

Holly îi puse mâna pe umăr.

— E mai bine așa, Artemis. Crede-mă.

— Și, în al doilea rând, vreau să vă gândiți cu toții la clipa în care m-ați cunoscut. Vă mai amintiți acea noapte?

Holly se înfioră. Își aminti de individul cu sânge rece care o atacase într-un loc magic din Irlanda. Comandantul Root, în mod sigur, nu avea să uite cum un proiectil fusese cât pe ce să-i explodeze sub aripi. Iar Foaly îl întâlnise prima dată pe Artemis în timpul unei video-conferințe în care se negocia eliberarea lui Holly. Fusese un individ mizerabil.

— Dacă îmi luați amintirile și influența pe care a avut-o Poporul asupra mea, continuă Artemis, atunci s-ar putea să devin din nou aceea persoană vrednică de dispreț. Asta vreți?

Era o decizie grea. Era oare Poporul responsabil de transformarea lui Artemis? Și aveau să fie tot ei responsabili pentru transformarea sa la loc?

Holly se întoarse către ecran.

— Oare nu este posibil? Artemis s-a schimbat mult. Avem noi dreptul să distrugem progresele pe care le-a făcut?

— Are dreptate, zise Foaly. Nu credeam că o să spun vreodată asta, dar chiar îmi place noul model.

Root deschise o altă fereastră pe ecran.

— Frăția Psihologică ne-a întocmit acest raport de probabilitate. Ei susțin că șansele unei reversii totale sunt desul de slabe. Fowl va mai beneficia încă de influențe pozitive din partea familiei lui și din partea fraților Butler.

— Frăția Psihologică? obiectă Holly. Argon și șleahta lui? Și, mă rog, de când am ajuns noi să-i credem pe vrăjitorii ăia?

Root deschise gura ca să țipe, după care se răzgândi – lucru care nu se întâmpla prea des.

— Holly, zise el aproape politicos. Este în joc viitorul culturii noastre. Iar ultimul lucru care ne interesează este viitorul lui Artemis.

Gura lui Holly se arcuise în jos.

— Dacă așa e, atunci suntem la fel de răi ca și Noroioșii.

Comandantul se hotărî să revină la metoda lui clasică de comunicare.

— Ascultă-mă bine, căpitane! se răsti el. Dacă ești la comandă înseamnă că trebuie să iei decizii dificile. Dacă nu ești la comandă înseamnă că trebuie să-ți ții gura și să execuți ordinele. Acum, hipnotizează-i pe oamenii ăia înainte să pierdem legătura.

— Da, domnule. Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

Holly se așeză exact în fața lui Artemis ca să fie sigură de contactul vizual.

— Adio, Holly. N-o să te mai văd niciodată, deși sunt sigur că tu o să mă mai vezi.

— Relaxează-te, Artemis. Inspiră adânc.

Când Holly vorbi din nou, vocea ei avea glasul magiei.

— Ce i-am mai plătit-o lui Spiro, nu?

Artemis zâmbi somnoros.

— Da, ultima aventură. N-o să le mai fac rău celorlalți de acum înainte.

— De unde îți vin toate ideile astea?

Pleoapele lui Artemis se închiseră.

— Talent înnăscut, presupun. Transmis de la generații de membri ai familiei Fowl.

— Pun pariu că ai face orice ca să-ți păstrezi amintirile despre elfi.

— Aproape orice.

— Deci, ce-ai făcut concret?

Artemis zâmbi.

— Am făcut vreo câteva șmecherii.

— Ce șmecherii? insistă Holly.

— E secret. Nu pot să-ți spun.

Holly își mai îndulci puțin vocea.

— Spune-mi, Artemis. O să fie secretul nostru.

Vena de pe tâmpla lui Artemis începu să pulseze.

— Haide, nu le spui tu elfilor?

Holly aruncă o privire plină de remușcări înspre ecran. Root îi făcu semn să continue.

— Nu o să spun nimănui. O să fie secretul nostru.

— Butler a ascuns o capsulă a timpului în labirint.

— Și?

— Mi-am trimis un e-mail. Dar mă aștept ca Foaly să-l depisteze. Voiam să văd dacă-l prind cu garda jos.

— Foarte inteligent. Mai există și alte lucruri pe care nu te aștepți să le găsească?

Artemis zâmbi cu viclenie.

— Butler a îngropat o capsulă în pământ, iar eu am stocat un fișier pe un site de pe internet. Voi fi alertat de acest fișier după șase luni. Când voi recupera datele, este posibil să-mi recuperez și câteva amintiri reziduale și, de ce nu, poate chiar să-mi amintesc în întregime.

— Altceva?

— Nu. Site-ul de stocare este ultima noastră speranță. Dacă Foaly găsește și asta, atunci elfii vor dispărea de tot pentru mine.

Imaginea lui Root de pe ecran începea să pâlpâie.

— OK, se întrerupe legătura. Șterge-le memoria, înregistrează întregul proces. N-o să cred că Artemis a fost eliminat, până nu văd înregistrările.

— Comandante, poate că ar trebui să le pun și celorlalți câteva întrebări.

— Nu, căpitane. Fowl a mărturisit. Site-ul de stocare era ultima lor speranță. Conectează-i la aparate și începeți procedurile.

Imaginea comandantului dispăru.

— Da, domnule.

Holly se întoarse către echipa tehnică.

— L-ați auzit pe comandant. Să-i dăm drumul. Soarele trebuie să răsară peste câteva ore. Vreau să fim în subteran până atunci.

Tehnicienii se asigurară că electrozii sunt bine fixați. Apoi despăturiră trei măști.

— O să fac eu asta, zise Holly luând măștile.

Trecu elasticul peste coada lui Juliet.

— Vrei să-ți spun ceva? Meseria de bodyguard este prea dură. Iar tu ai prea mult suflet ca să te implici în ea.

Juliet dădu încet din cap.

— O să încerc să nu uit asta.

Holly îi puse masca delicat.

— O să fiu cu ochii pe tine.

Juliet zâmbi.

— Ne vedem în vise.

Holly apăsă un buton al măștii și o combinație de lumini hipnotice și sedative o toropi pe Juliet în mai puțin de cinci minute.

Urma Butler. Echipa tehnică mai adaugă o bucată de elastic pentru ca masca să-i poată pătrunde pe capul său ras.

— Ai grijă ca Foaly să n-o ia razna cu ștergerea asta a memoriilor, zise bodyguardul. Nu vreau să mă trezesc cu patruzeci de ani lipsă prin cap.

— Nu-ți face griji, îl liniști Holly. Foaly, în general, știe ce face.

— Bine. Și ține minte: dacă Poporul va avea vreodată nevoie de ajutor, eu sunt disponibil.

Holly apăsă butonul.

— O să țin minte, șopti ea.

Artemis era ultimul. Așa hipnotizat cum era părea aproape împăcat. Pentru prima dată, fruntea lui nu era brăzdată de niciun fel de încrețituri. Și dacă Holly nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut să-l ia drept un pușți obișnuit de treisprezece ani.

Holly se întoarse spre Foaly.

— Ești sigur că facem bine?

Centaurul ridică din umeri.

— N-avem altă soluție. Ordinele sunt ordine.

Holly îi puse masca lui Artemis și apăsă butonul. După câteva secunde adolescentul alunecă în scaun. În câteva secunde, texte în limba gnomică apărură pe ecranul din spatele lui. Pe vremea dinastiei Frond, textele erau scrise în spirală, dar această formă de citire provoca dureri de cap majorității elfilor.

— Începe ștergerea, ordonă Foaly. Dar păstrează o copie. Într-o zi, când o să am timp, o să aflu de ce este tipul ăsta atât de deosebit.

Holly urmări cum viața lui Artemis apărea scrisă în caractere verzi pe ecran.

— Nu mi se pare că procedăm corect, zise ea. Dacă ne-a descoperit

o dată o va mai face și a doua oară. Mai ales dacă va redeveni monstrul care-a fost.

Foaly tastă comenzile într-o tastatură aerodinamică.

— Poate. Dar data viitoare vom fi pregătiți.

Holly oftă.

— Păcat! Aproape că ne împrieteniserăm.

Foaly fornăi.

— Da, sigur. De parcă te-ai putea împrieteni cu o viperă.

Holly își închise brusc vizorul căștii, ca să-și acopere ochii.

— Ai dreptate. N-am fi putut fi niciodată prieteni. Conjunctura ne-a adus împreună. Nimic altceva.

Foaly o bătu pe umăr.

— Așa te vreau. Urechile sus! Unde te duci?

— Spre Tara, îi răspunse ea. Vreau să zbor. Am nevoie de aer proaspăt.

— Dar nu ai permis de zbor, obiectă Foaly. Root o să-ți ia insigna.

— Pentru ce? zise Holly întinzându-și aripile. Se presupune că nici măcar nu sunt aici, ai uitat?

Și se duse, zburând leneș prin holul de la intrare. Ieși pe ușă și se avântă în cerul nopții. Pentru o secundă silueta ei fu luminată de luna plină, și apoi dispăru, evaporându-se din raza de vizibilitate.

Foaly o privi cum pleacă. „Sensibile creaturi mai sunt și elfii ăștia!" În anumite privințe erau cea mai proastă alegere pentru misiunile de recunoaștere. Judecau cu inima. Dar Root n-avea să o concedieze vreodată pe Holly, fiindcă era născută pentru meseria asta. Și, la urma urmei, cine avea să mai salveze Poporul dacă Artemis i-ar mai fi găsit vreodată?

•

Mulch se afla în racheta spre casă plângându-și de milă. Încerca să stea pe scaun fără să-l atingă prea mult cu fundul. Cam greu.

Trebuie spus că situația nu era prea roz. După tot ce făcuse pentru cei din LEP, aceștia tot aveau de gând să-l închidă cel puțin zece ani. Doar pentru că furase niște lingouri de aur amărâte. Și nu prea vedea vreo șansă de scăpare. Era înconjurat de oțel și de lasere, și așa avea să rămână până când ateriza în Haven. După aceea, o excursie mică la poliție, o audiere și pac! înapoi într-o închisoare de maximă siguranță până când barba lui avea să încărunțească. Ceea ce avea să se întâmple curând, dacă era obligat să petreacă mai mult de cinci ani departe de tunelurile lui.

Dar mai exista totuși speranță. O rază mititică. Mulch se strădui să aștepte până când toată echipa tehnică își descarcă bagajele din navetă, apoi deschise degajat mâna stângă și își frecă fruntea cu degetul mare și cel arătător. De fapt, nu făcea altceva decât să citească un bilețel ascuns în palmă. Cel pe care i-l strecurase Artemis atunci când îi strânsese mâna.

Nu am terminat cu tine încă, Mulch Diggums.

La întoarcere, spune-i avocatului tău să verifice data de pe mandatul original de percheziție al grotei tale. După ce vei fi eliberat, încearcă să te ții departe de belele vreo câțiva ani. Apoi adu-mi medalionul înapoi. Împreună vom fi de neoprit.

Prietenul și binefăcătorul tău,
Artemis Fowl Junior

Mulch mototoli bilețelul. Apoi își duse mâna la gură și îl înghiți. Măselele piticului distruseră rapid orice dovadă.

Mulch inspiră adânc. Nu era încă momentul să sărbătorească printr-un cocktail de viermi. O revizuire a dosarului său putea să dureze câteva zile sau chiar ani. Dar mai era o speranță.

Piticul strânse în mână medalionul de la Artemis. Împreună vor fi de neoprit.

• EPILOG •

JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL,
CD-UL 1. CODAT.

M-am hotărât să țin un jurnal. De fapt, sunt surprins că e prima dată când mă gândesc la așa ceva. O inteligență ca a mea trebuie conservată, astfel încât generațiile viitoare ale familiei Fowl să poată profita de ideile mele strălucite.

Desigur, trebuie să am mare grijă cu un asemenea document. Pe cât de valoros va fi pentru urmașii mei, pe-atât de valoros se poate dovedi și pentru cei care încercă mereu să adune dovezi împotriva mea.

Mai mult de-atât, este foarte important să țin jurnalul ăsta departe de tatăl meu. S-a schimbat foarte mult de când a evadat din Rusia. A devenit obsedat de altruism și eroism. Concepte abstracte. După câte știu eu, altruismul și eroismul nu sunt acceptate la nicio bancă importantă. Averea familiei se află în mâinile mele și o s-o păstrez așa cum am făcut-o dintotdeauna: prin strategeme ingenioase. Majoritatea acestor strategeme sunt ilegale. Cele mai bune dintre ele întotdeauna sunt așa. Adevăratul profit se află în zonele de dincolo de lege.

M-am hotărât, totuși, din respect pentru valorile părinților mei, să-mi schimb criteriile de alegere a victimelor. Se pare că ar fi fost mult mai bine pentru ecologia mondială, dacă anumite corporații globale ar fi dat faliment. Așa că le-am ajutat. Nu sunt delicte lipsite de victime, dar să spunem doar că sunt genul de victime cărora nimeni nu le va simți lipsa. Asta nu înseamnă că m-am prostit și am devenit un Robin Hood al zilelor noastre – departe de mine gândul ăsta! Am de gând să culeg beneficii substanțiale de pe urma delictelor mele.

Tata nu este singurul care s-a schimbat. Butler aproape că a îmbătrânit peste noapte. Înfățișarea lui este neschimbată, dar mișcările îi sunt din ce în ce mai greoaie, oricât ar încerca să ascundă asta. Dar n-o să-l înlocuiesc. A fost un angajat devotat, iar părerea lui în materie de strategii este inestimabilă. Poate că Juliet mă va însoți atunci când va fi nevoie de protecție, deși susține că genul ăsta de

viață nu-i de ea. Săptămâna viitoare va pleca în Statele Unite ca să dea un concurs pentru o echipă de lupte. Se pare că și-a ales ca nume de scenă Prințesa Jade. Nu pot decât să sper că va pica la concurs. Deși, mă îndoiesc. În definitiv, face parte din familia Butler!

Desigur, am câteva afaceri în plan, în care nu mă pot aventura fără ajutorul unui bodyguard. În ultimii ani m-am folosit de un produs software inventat de mine ca să transfer bani din diferite conturi în contul meu. Acest produs va trebui îmbunătățit pentru a face față celor care încercă să ne dea de urmă. Versiunea 2.0 va putea fi folosită peste șase luni. Și apoi, am un talent deosebit de a falsifica opere de artă. În trecut îi preferam pe impresioniști, dar acum, din nu știu ce motiv, sunt atras de temele fantastice, precum acele creaturi ale lui Pascal Hervé în seria *Magical World*. Dar proiectele astea trebuie suspendate temporar, pentru că tocmai am descoperit azi că sunt victima unei conspirații.

Ziua a început în mod ciudat. Când m-am trezit, am avut o senzație de slăbiciune. Pentru o clipă m-am simțit mulțumit. Visurile mele de avere erau uitate. Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat până acum. Poate că această senzație a rezultat în urma vreunui vis fantastic sau poate că noua atitudine pozitivă a tatălui meu este molipsitoare. Trebuie să fiu atent ca pe viitor să evit asemenea căderi. Nu e momentul să clachez acum, când tata se află într-o astfel de stare de spirit. Trebuie să mă mențin pe drumul cel drept. Delictele reprezintă salvarea familiei Fowl. *Aurum potestas est.*

Câteva minute mai târziu, misterul era și mai mare. În timp ce mă spălam pe față deasupra chiuvetei, mi-au căzut din ochi două obiecte minuscule. La o cercetare mai atentă în laborator am descoperit că sunt niște lentile de contact semi-oxidabile. Și nu doar atât, dar în spatele lor se afla o foiță de oglindă. Foarte ingenios. Fără îndoială, opera unui adevărat artizan. Dar care este scopul lor? Pare ciudat, dar chiar dacă nu știu cum au ajuns lentilele în ochii mei, am într-un fel impresia că răspunsul se află chiar în creierul meu. Latent.

Imaginați-vă cât de surprins am fost când Butler și Juliet au descoperit și ei niște lentile asemănătoare. Lentilele acestea sunt atât de ingenioase, încât ar fi putut fi chiar opera mea. Adversarul acesta misterios nu trebuie subestimat.

O să-i dau de urmă vinovatului. Niciun indiciu nu va rămâne necercetat. Butler are o cunoștință în Limerick. Un expert în chestii optice. Poate că va recunoaște lucrătura intrusului nostru. Butler se

îndreaptă într-acolo chiar acum, în timp ce scriu.

Și astfel, începe un nou capitol din viața lui Artemis Fowl Junior. Peste câteva zile, tata se va întoarce cu noua sa conștiință. Mai mult ca sigur că voi fi trimis la o școală cu internat, unde nu voi avea acces decât într-un centru patetic de calculatoare și într-un laborator și mai patetic.

Greutăți copleșitoare, ați putea crede. O persoană obișnuită ar trage obloanele și s-ar ascunde. Dar eu nu sunt o persoană obișnuită. Sunt Artemis Fowl, ultimul din dinastia Fowl a delictelor, și nu voi fi întors din drum. Îl voi găsi pe cel care a pus acele lentile și va plăti pentru asta. Și, după ce voi scăpa de această pacoste, planurile mele vor continua nestingherite. O să dezlănțui un val de delicte, cum nu s-a mai văzut. Lumea își va aminti de numele lui Artemis Fowl.

virtual-project.eu

Aventurile vor continua în cartea a patra din serie: **Aventuri cu Opal**

… Artemis plănuiește să fure celebrul tablou Spiridușul Hoțoman, devenind astfel cel mai tânăr hoț din istorie care reușește o astfel de performanță. Ce nu știe el este că fiecare mișcare a lui este urmărita de Opal Koboi, vechea lui rivală. Ieșită din coma autoindusă, Opal are de gând să se răzbune pe toți cei implicați în capturarea ei. Iar lista e lungă: Artemis, Holly Short, Julius Root, Mulch Diggums spiriduși și oameni deopotrivă, toți sunt în vizorul ei. Salvarea lor stă în mâinile lui Artemis, dar cum va reuși el să facă asta, atâta timp cât toate amintirile lui legate de lumea subterană au fost șterse?

{1} În engl. Verbul *to see* (a vedea) are aceeași pronunție ca și litera C [si] (n. red.).
{2} În engl. a „curăța terenul”. (n.tr.).
{3} Cavaler (n.tr.).
{4} Mocasini (n.tr.).
{5} Lofty = semețul. (n.tr.).
{6} Mocasini (n.tr.).
{7} Nătâng (n.tr.).